

ROMÂNIA

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PARCHETELOR MILITARE

BUCUREȘTI, Bd. Libertății, nr. 12-14 sector 5,
cod poștal: 050706/ 040129; tel. 021/3193833; 021/3193856,
fax 021/3193889, e-mail: sesizare@mpublic.ro
Operator date cu caracter personal nr. 3883

Dosar nr. 32/P/2014

Verificat sub aspect de legalitate și de menințere,
conform art. 276 alin. 1 Cod. pen.

PROCUROR GENERAL
LAZĂR AUGUSTIN

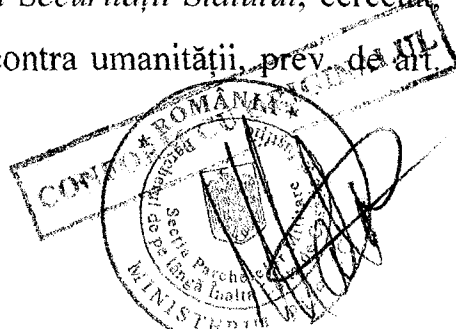
RECHIZITORIU

29.07.2016

General de brigadă magistrat Cosneanu Gheorghe, procuror militar șef al Secției Parchetelor Militare, colonel magistrat Tudor Marian și colonel magistrat Culea Claudiu, procurori militari din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare,

Examinând materialul de urmărire penală efectuat în dosarul cu numărul de mai sus, privind pe:

- **inculpat mr. (rez) Pârvulescu Marin**, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului, cercetat în stare de liberate, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal;

- **inculpat col. (rez) Hodiş Vasile**, *fost ofiţer în cadrul Direcţiei a VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securităţii Statului*, cercetat, în stare de liberate, pentru săvârşirea infracţiunii contra umanităţii, prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g şi k din Codul penal;

- **inculpat civ. Postelnicu Tudor**, *fost şef al Departamentului Securităţii Statului*, cercetat, în stare de liberate, pentru complicitate la săvârşirea infracţiunii contra umanităţii prevăzută şi pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g şi k din Codul penal;

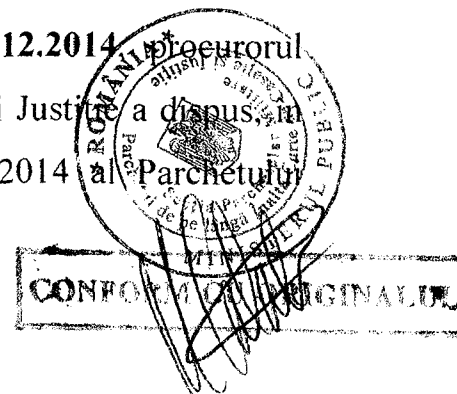
- **inculpat civ. Homoştean George**, *fost ministru de interne în Guvernul României în perioada 1978-1987*, cercetat, în stare de liberate, pentru complicitate la săvârşirea infracţiunii contra umanităţii, prevăzută şi pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g, k din Codul penal

EXPUNEM URMĂTOARELE:

I. OBIECTUL CAUZEI

La data de **02.09.2014** a fost înregistrată în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Secţia Parchetelor Militare, sub nr. **32/P/2014**, plângerea formulată de Ursu Andrei Horia prin care a solicitat efectuarea de cercetări şi trimiterea în judecată privind „*anchetatorul principal al tatălui său*”, respectiv Pârvulescu Marin, fost ofiţer în cadrul Departamentului Securităţii Statului.

Prin **ordonanţa nr. 86/C3/2014 din data de 12.12.2014** procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a dispus, în temeiul art. 325 C.pr.pen, preluarea dosarului nr. 169/P/2014 al Parchetului

Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare, în vederea efectuării urmăririi penale cu privire la faptele sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, Uniunea Veteranilor de Război, de un grup de enoriași ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, respectiv de Andrei Ursu.

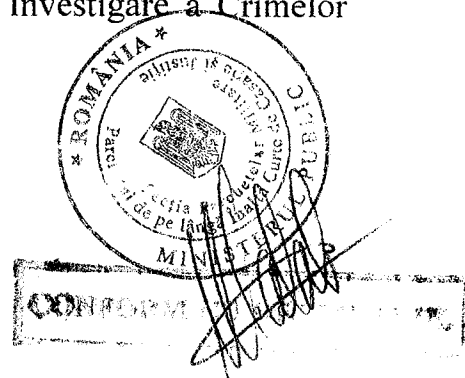
Dosarul nr. 169/P/2014, cunoscut sub denumirea generică de „Procesul comunismului”, a fost înregistrat în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare la data de 12.12.2014, sub nr. **48/P/2014**, și a vizat următoarele aspecte:

- vătămarea și supunerea la rele tratamente a persoanelor anchetate în aresturile Ministerului de Interne de către ofițeri de securitate, în perioada 06.03.1945-22.12.1989, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 09.08.2007;

- abuzurile și crimele săvârșite în perioada martie 1945 - decembrie 1989, în sistemul penitenciar din România, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 22.05.2007;

- uciderea în penitenciare a mai multor preoți și credincioși, respectiv interzicerea, până la 22.12.1989, a activității cultului religios din care făceau parte, fapte sesizate la data de 15.09.2006 de un grup de enoriași ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică;

- torturarea și uciderea lui Gheorghe Emil Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, fapte sesizate de Ursu Andrei, fiul victimei în cauză, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

Prin **ordonanța nr. 48/P/2014 din data de 14.01.2015**, reținându-se că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare sunt înregistrate două dosare care au ca obiect acțiunile represive la care a fost supus, în anul 1985, disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil de către organele de securitate, în timp ce era cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, în temeiul art. 63 alin. 1 rap. la art. 46 alin. 1, art. 43 alin. 3 C.pr.pen, s-a dispus disjungerea din dosarul nr. 48/P/2014 a sesizărilor formulate de Horia Ursu Andrei, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, în legătură cu decesul lui Gheorghe Ursu, și reunirea acestora la dosarul nr. **32/P/2014**.

II. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

Cercetările efectuate în prezenta cauză, cunoscută în spațiul public sub denumirea „Cazul Ursu”, fac parte din dosarul complex al „*procesului comunismului în România*”, menit a stabili o situație de fapt derulată, în perioada totalitarismului, în timpul anchetelor penale efectuate de organele de securitate și miliție împotriva oponenților regimului comunist.

Instaurarea Guvernului condus de Petru Groza la data de 06 martie 1945, a reprezentat, fără îndoială, începutul regimului comunist în România. În anul 1948 Partidul Comunist deținea deja controlul asupra întregii societăți românești.

Prin prezența consilierilor sovietici în conducerea politică și de stat s-a suprimat complet rolul opoziției în România, iar pasul următor a fost lichidarea structurilor militare, de ordine și informații (Siguranță, Poliție, Jandarmerie și

Serviciul Special de Informații)¹ și înlocuirea lor cu altele create după criteriile de „clasă”

O altă lovitură majoră dată statului de drept a fost suspendarea inamovibilității și stabilității pentru magistrați². Această nouă abordare a problemei justiției a determinat deposedarea magistratului de atribuțiile și statutul său, devenind și el un simplu funcționar supus ierarhiei totalitare.

Cu toate acestea, măsurile cu caracter penal luate împotriva opoziției anticomuniste nu au ajuns să satisfacă interesele Securității, care era împiedicată în acțiunile sale represive de faptul că asupra vinovăției trebuia să se pronunțe instanța de judecată.

Pentru a permite Securității încarcerarea cetățenilor considerați periculoși pentru „regimul de democrație populară”, fără intervenția instanței, a fost emis Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale nr. 6 din data de 14.01.1950 pentru înființarea unităților de muncă „pentru reeducarea elementelor dușmănoase Republicii Populare Române și în vederea pregătirii și încadrării lor pentru viața socială în condițiile democrației populare și construirii socialismului”.³

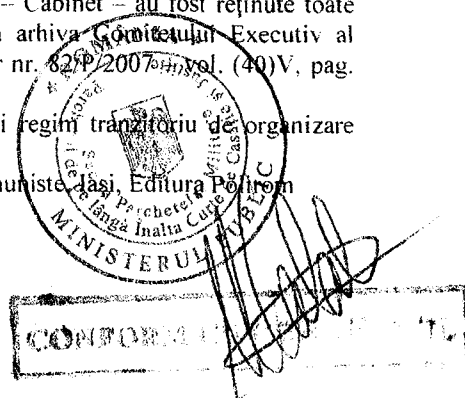
Imediat după adoptare, decretul a fost modificat, în sensul că organizarea și funcționarea unităților de muncă se stabileau prin decizie a ministrului afacerilor interne și nu prin hotărâre a Consiliului de Miniștri (art. 7 din Decretul Prezidiului MAN nr. 60/11.03.1950).

Pentru punerea în aplicare a decretului, ministrul afacerilor interne a emis Ordinul nr. 100 din data de 03.04.1950, în cuprinsul căruia se regăsea următoarea

¹Decretul nr. 207/18.08.1948 în baza căruia s-a emis Ordinul nr. 26.500/1948 – Cabinet – au fost reținute toate persoanele ce au făcut parte din aparatul de Poliție, Jandarmerie și SRI în arhiva Comitetului Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român nr. 264/4/18.02.1972, dosar nr. 82/P/2007/inv. (40)V, pag. 33. PÎCCJ – SPM.

²Decretul nr. 2443/18.11.1944 (ulterior Legea nr. 640) pentru înființarea unui regim tranzitoriu de organizare judecătorească – M.Of. nr. 294/19.12.1944.

³F. Banu – Lagărele de muncă forțată – cea mai arbitrară formă a represiunii comuniste, Iași, Editura Polirom 2008, pag.61.

mențiune: *"Trebuie să fie clar că, în general în unitățile de muncă trimitem pe cei ce nu se pot încadra în text de lege".⁴*

Categoriile de cetățeni trimiși la reeducare, administrativ, erau:

- *„toți cei care lansează zvonuri sau răspândesc zvonuri alarmiste, dușmănoase, ascultă și difuzează propaganda deșăntată a posturilor de radio imperialiste;*

- *toți cei care aduc injurii Partidului Muncitoresc Român, conducătorilor săi, Guvernului Uniunii Sovietice și conducătorilor săi și țărilor de democrație populară;*

- *toți acei cetățeni români care întrețin legături de prietenie cu delegațiile imperialiste care au frecventat sau frecventează bibliotecile, concertele și în general manifestările propagandistice, precum și toți cei ce sunt în relații cu familiile funcționarilor ambasadelor imperialiste;*

- *toți acei ce, prin corespondența internă sau internațională, iau atitudine dușmănoasă, transmit știri tendențioase, alarmiste, dușmănoase ...".⁵*

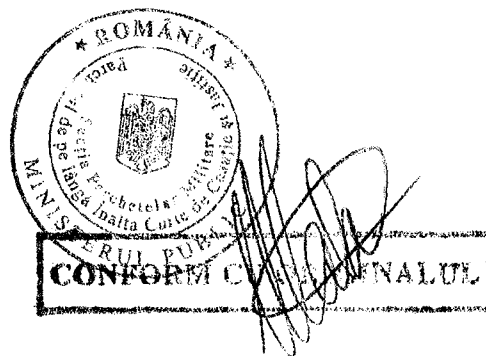
În aceste condiții, anchetarea, judecarea și condamnarea unei persoane pentru „crime politice” devenea o activitate aflată la bunul plac al Securității și a structurilor de partid. Situația a fost notorie fiind recunoscută chiar de forța politică conducătoare care, în cursul anului 1968, a definitivat o anchetă laborioasă care în concluziile prezentate a recunoscut abuzurile și crimele Securității. Toată această anchetă se găsește în prezent în arhivele C.N.S.A.S – Fond documentar, cota D19, 24 volume⁶.

În ciuda limitelor sale, ancheta a fost importantă pentru că aducea o recunoaștere din interiorul regimului a unor grave încălcări ale drepturilor omului, culminând cu torturi și crime, produse în primele decenii de comunism.

⁴ Arhivele CNSAS – Fond Documentar, dosar nr. 55, vol.53, fila 3.

⁵ Arhivele CNSAS – Fond Documentar, dosar nr. 55, vol.53, fila 1-5.

⁶ www.cnsas.ro/ancheta1968.html.

Declarațiile luate unor oameni din sistem, care au descris maniera de lucru din interiorul structurilor de securitate ar fi fost astăzi imposibil de obținut.

Dacă ar fi fost o societate liberă, democratică (așa cum se pretindea propagandistic), aceste informații ar fi fost făcute publice, dar nu s-a întâmplat așa.

Regimul „Ceașescu”, aflat atunci la putere, a prezentat selectiv informația, abuzurile au fost considerate ca fiind opera câtorva decidenți și a exceselor unor persoane din aparatul represiv. Cei stabiliți vinovați de comisia de partid pentru fapte penale au fost „anchetați și marginalizați”, dar niciunul nu a fost tras la răspundere. „Așa a hotărât partidul!”.

Constatând că prin activitatea de reclusiune practică în primii ani ai regimului comunist în România se ostiliza o bună parte a cetățenilor români, regimul totalitar a înțeles să schimbe registrul tactic.

Astfel, în condițiile în care, în anii '60, penitenciarele erau pline de oameni condamnați pentru simpla vină că nu gândeau „*materialist dialectic*”, s-a luat hotărârea ca aceste persoane să fie puse în libertate, considerându-se că gestul ar fi bine primit nu numai în țară, ci și în lumea occidentală și ar schimba imaginea despre regimul din România. În baza acestei hotărâri, mii de oameni aflați în închisori pentru infracțiuni politice au fost grațiați, succesiv, prin Decretele nr. 767/1963⁷ (250 condamnați), Decretul nr. 176/1964⁸ (2920 condamnați), Decretul nr. 411/1964⁹ (3244 condamnați) emise de Consiliul de Stat al Republicii Populare Române.

Toți acești condamnați chiar dacă au fost puși în libertate, niciodată nu au fost și nu au putut fi cu adevărat liberi.

⁷Decretul Consiliului de Stat al Republicii Populare Române nr. 767/13.12.1963.

⁸Decretul Consiliului de Stat al Republicii Populare Române nr. 176/09.04.1964.

⁹Decretul Consiliului de Stat al Republicii Populare Române nr. 411/24.07.1964.

CONFORM CU ...

Aceste persoane au fost în continuare considerate „*dușmanii regimului*”¹⁰, fiind îndeaproape monitorizate.

A urmat adoptarea unei noi Constituții, în anul 1965¹¹.

La prima vedere, dispozițiile constituționale erau dintre cele mai democratice.

Astfel, *În Titlul I*, art. 13 alin. 2 se stipula că activitatea de stat garantează printre altele **”exercitarea deplină a drepturilor cetățenilor, asigurarea legalității socialiste și apărarea ordinii de drept”**.

În Titlul II intitulat ”Drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor”:

- art. 28 prevedea că: **„Cetățenilor Republicii Socialiste România li se garantează libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, a mitingurilor și a demonstrațiilor”**;

- art. 31 prevedea că: **„Cetățenilor Republicii Socialiste România le este garantată inviolabilitatea persoanei”**;

- art. 32 prevedea că: **„Domiciliul este inviolabil. Nimeni nu poate pătrunde în locuința unei persoane fără învoirea acesteia, decît în cazurile și în condițiile anume prevăzute de lege”**;

- art. 33 prevedea că: **„Secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice este garantat”**;

- art. 39 prevede că: **„Fiecare cetățean al Republicii Socialiste România este dator să respecte Constituția și legile...”**.

În Titlul III, intitulat ”ORGANELE SUPREME ALE PUTERII DE STAT” la art. 42 se prevede expres că **„Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de stat, este unicul organ legiuitor al Republicii Socialiste România”**

¹⁰CNSAS – ”Partiturile Securității”-directive, ordine, instrucțiuni 1947-1987, Editura Neru, București, 2007, pag. 18.

¹¹ Constituția Republicii Socialiste România, B. Of. nr. 1 din 21.08.1965.

și în art. 43 alin.1 pct.1 "Marea Adunare Națională are următoarele atribuții principale:

1. **Adoptă și modifică Constituția Republicii Socialiste România...**".

Art. 64 stabilea cine putea adopta acte normative cu putere de lege „fără a putea modifica Constituția”, iar art. 69 prevede că **"decretele și hotărârile ... se publică în Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România"**.

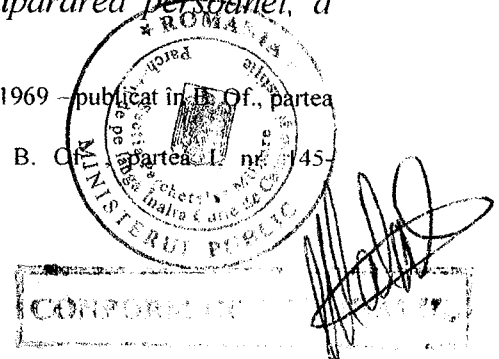
Art. 77 stabilea că organul suprem al administrației de stat era Consiliul de Miniștri care, printre altele adopta **"măsurile necesare privind organizarea și executarea legilor"**, fără însă a putea modifica în vreun fel norma constituțională.

Pentru punerea în aplicare a Constituției au fost concepute și noi coduri – penal și de procedură penală – în anul 1968¹². Astfel, în Codul penal se prevedea că **scopul legii penale** este acela de a apăra împotriva infracțiunilor România, suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, persoana, drepturile și libertățile acesteia **„proprietatea, precum și întreaga ordine de drept”** (art. 1). În ce privește **legalitatea incriminării** se prevedea că: **„Legea penală prevede care fapte constituie infracțiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor și măsurile ce se pot lua în cazul săvârșirii acestor fapte”** (art. 2).

Codul de procedură penală din anul 1968¹³ stabilea că scopul *„procesului penal este acela de a constata la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală”* (art. 1, alin.1), iar în alineatul următor se prevedea că *„... procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a*

¹²Codul penal al Republicii Socialiste România – intrat în vigoare la data de 01.01.1969 – publicat în B. Of., partea I, nr. 7979 bis/21.06.1968.

¹³Codul de procedură penală al Republicii Socialiste România, publicat în B. Of., partea I, nr. 145-146/12.11.1968.

drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor, precum și la educarea cetățenilor în spiritul respectării legilor”.

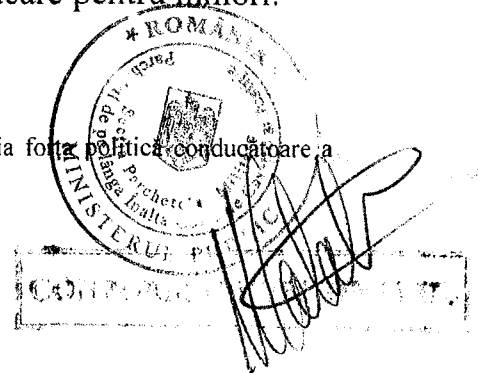
Este de menționat faptul că, în perioada comunistă, activitatea de cercetare penală era realizată de personal aparținând Ministerului Afacerilor Interne (Securitate și Miliție), în întregime militarizat. Securitatea își desfășura activitatea sub controlul Partidului Comunist Român, care era forța politică conducătoare a întregii societăți¹⁴

În baza decretului nr. 121/1978 al Consiliului de Stat, publicat în Buletinul Oficial nr. 29 din data de 08.04.1978, Securitatea s-a transformat în Departamentul Securității Statului, rămânând în continuare în interiorul Ministerului de Interne. La conducerea Departamentului a fost numit **inculpatul Tudor Postelnicu** (*activist politic, fost prim secretar al Comitetului județean de partid Buzău*), care a exercitat această funcție până în octombrie 1987, când a fost numit ministru de interne.

În aceeași perioadă de timp, începând cu data de 05.09.1978 și până la data de 05.10.1987, la conducerea Ministerului de Interne s-a aflat **inculpatul Homoștean George** (*activist politic, fost prim secretar al Comitetului județean de partid Alba*). Ministrul de interne răspundea față de conducerea partidului și statului pentru întreaga activitate pe care o desfășura. Pentru activitatea de securitate, ministrul de interne răspundea nemijlocit în fața Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România.

Potrivit disp. art. 3 din Decretul nr. 121/1978, din Ministerul de Interne făceau parte: securitatea, miliția, trupele de securitate și de pompieri, arhivele statului, penitenciarele și școlile speciale de muncă și reeducare pentru minori.

¹⁴ Constituția prevedea în Titlul I – art. 3 că: „În Republica Socialistă România forța politică conducătoare a întregii societăți este Partidul Comunist Român”,

Același decret prevedea, în disp. art. 5 pct. I că Departamentul Securității Statului și organele din subordine aveau următoarele atribuții:

a) răspundea de modul în care se aplica politica partidului și statului în domeniul apărării securității statului;

b) organiza și desfășura activitatea de apărare a securității statului în scopul prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor serviciilor de spionaj străine și agenturilor acestora, precum și ale organizațiilor, cercurilor și persoanelor din străinătate, întreprinse împotriva suveranității, independenței și integrității statului român;

c) organiza activitatea de informații externe pentru cunoașterea și contracararea planurilor și acțiunilor ostile statului român;

d) *acționa pentru contracararea și neutralizarea activităților* cu caracter fascist, naționalist-iredentist și *de propagandă îndreptată împotriva orînduirii socialiste;*

e) acționa pentru cunoașterea, prevenirea și lichidarea oricăror fapte de natură să submineze economia națională și să aducă atingere securității statului;

f) *asigura securitatea conducerii partidului și statului*, precum și a conducătorilor de partide și de state străini pe timpul prezenței acestora în Republica Socialistă România;

g) organiza activitatea de prevenire, descoperire, neutralizare și lichidare a acțiunilor teroriste pe teritoriul Republicii Socialiste România în cooperare cu alte ministere, instituții și organizații socialiste;

h) lua măsuri pentru apărarea secretului de stat în cadrul organizațiilor socialiste și verifica, potrivit legii, modul de aplicare a dispozițiilor legale;

i) organiza și desfășura activitatea de contrainformații, în scopul prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor serviciilor de spionaj străine și a

oricăror alte acțiuni îndreptate împotriva capacității de apărare a țării și a forțelor armate ale Republicii Socialiste România;

j) organiza și desfășura activitatea de comunicații guvernamentale, precum și de contrainformații radio pe teritoriul Republicii Socialiste România;

k) *organiza și executa, potrivit legii, activitatea de urmărire penală a infracțiunilor date în competența securității statului;*

l) organiza, potrivit legii, colectarea, transportul și distribuirea corespondenței secrete;

m) realiza informarea cetățenilor în legătură cu cazurile de infracțiuni și alte fapte care privesc securitatea statului și asigură pregătirea contrainformativă a populației.

Conform ordinului nr. D/00115 din data de 20.08.1979 (vol. 25/248-254), semnat de *inculpatul Tudor Postelnicu*, activitatea de urmărire penală a infracțiunilor date în competența securității statului era efectuată de către Direcția cercetări penale din cadrul Departamentului Securității Statului (Direcția a VI-a), între ofițerii încadrați în această structură aflându-se și *inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile*.

Principala **metodă ilegală de anchetă** folosită de Securitate a fost **tortura**, cu repercusiuni atât în plan social, ca factor psihologic, de provocare și utilizare a fricii drept instrument de dominație, cât și pentru atingerea unor scopuri imediate, prin obținerea unor informații considerate utile. În egală măsură, Securitatea apela și la alte metode ilegale de anchetă¹⁵, respectiv:

- folosirea bătăii și a subalimentației prelungite, în scopul obținerii de declarații acuzatoare;

¹⁵ CNSAS. Coordonator Florica Dobre, autori E. Neagoe-Pleșa și L. Pleșa Securitatea - Structuri/Cadre, Obiective și Metode 1967-1989 - Documente inedite din arhivele secrete ale comunismului, Editura Enciclopedică, București 2006, pag. V-XIX

- presiuni morale pentru constrângerea persoanelor anchetate de a declara ce li se impunea;

- falsificarea unor declarații date de persoanele anchetate și folosirea de scrisori plastografiate pentru a obține recunoașterea unor fapte;

- redactarea unor declarații în lipsa persoanelor anchetate sau consemnarea unor răspunsuri nereale, pe care persoanele anchetate erau constrânse să le semneze etc.

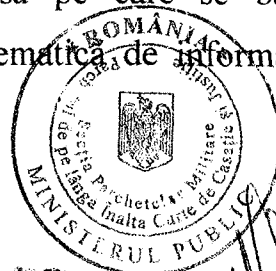
Măsurile îndreptate împotriva unor diverse categorii de persoane erau luate, de cele mai multe ori, sub acoperire organelor de miliție, evidența pașapoartelor, unităților de grăniceri și de frontieră, dar și a unităților administrative locale sau centrale (consilii populare, consilii județene etc.).

Principalul instrument de control al Securității asupra populației era însă rețeaua informativă, deopotrivă prin atribuțiile pe care le îndeplinea și prin amplitudinea la care a ajuns să funcționeze.

Rețeaua informativă a Securității a fost alcătuită de-a lungul timpului din mai multe categorii de surse:

- **persoana de sprijin** – folosită pentru a culege informații la un nivel elementar, de primă sesizare. Acești oameni se recrutau din rândul cetățenilor patrioți – foarte disponibili și care de multe ori contactau din proprie inițiativă organele de securitate. *Așa a început și epopeea dosarului Ursu Gheorghe Emil – un om de bine s-a implicat și a găsit jurnalul intim al inginerului și a informat Securitatea* (vol. 18/48);

- **informatorul** – definit de la bun început drept „*element de bază al acțiunii informative*”, este principala categorie de sursă pe care se baza Securitatea, fiind recrutat și dirijat pentru culegerea sistematică de informații despre persoane, evenimente, acțiuni, medii profesionale.

- **rezidentul** – un informator cu calități excepționale, care se substituia ofițerului în anumite situații și ținea legătura cu sursele din rețea;

- **casă conspirativă** – apartament sau imobil deținut sau utilizat în mod conspirativ de Securitate pentru întâlnirile ofițerilor cu informatorii sau pentru rezolvarea altor sarcini operative;

- **casă de întâlniri** – locuință, birou sau spațiu pus temporar la dispoziția organelor Securității în urma unui acord scris cu proprietarul, chiriașul sau utilizatorul curent, pentru întâlniri conspirative ale ofițerilor cu informatorii sau rezidenții din rețea. Persoanele care acceptau o astfel de convenție cu Securitatea deveneau gazde case de întâlniri¹⁶.

Toate acestea permiteau generalizarea urmăririi informative a tuturor persoanelor, atât la locul de muncă, cât și la domiciliu. Fiecare individ trebuia să știe că „ochiul atent” al Securității se afla peste tot, iar orice mișcare a sa nu putea scăpa neobservată. Se urmărea astfel reprimarea oricărei manifestări împotriva regimului comunist prin crearea sentimentului de frică de a nu fi descoperit de omniprezenții informatori.

Deși în atenția Securității intrau toți cetățenii României, baza operativă era compusă cu precădere de persoanele ale căror acțiuni ori opinii erau percepute drept ostile regimului comunist, cum este și cazul disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil.

¹⁶ www.cnsas.ro/documente/arhiva/dictionartermeni

CONFORM
[Handwritten signature]

II. SITUAȚIA DE FAPT

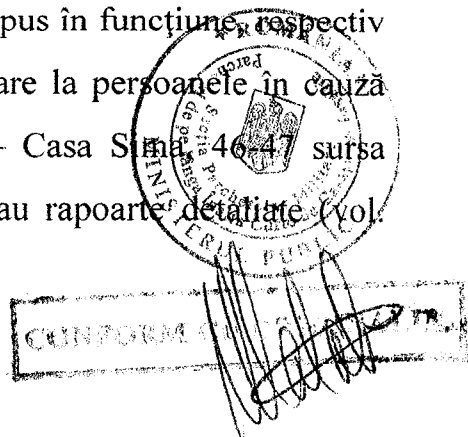
Ing. disident Ursu Gheorghe Emil a fost încadrat la Institutul de Cercetări și Proiectare pentru Sistemizare Locuințe și Gospodărire Comunală București și avea obiceiul de a nota, zilnic, impresiile și părerile personale, fără însă ca aceste însemnări să le discute cu cineva, nici măcar cu membrii familiei.

În decursul timpului a acumulat zeci de jurnale manuscris pe care le avea depozitate la domiciliul său.

Este de remarcat faptul că Ursu Gheorghe Emil a fost unul dintre puținii români care au primit dreptul de a se deplasa în afara lagărului comunist. A călătorit astfel în Grecia, Turcia, Spania, Elveția, Franța, Olanda. De altfel, la sfârșitul anului 1984 obținuse chiar viza de a călători, împreună cu soția sa, în SUA, unde era stabilită fiica sa, împreună cu familia. Acest lucru rezultă din Nota extras nr. 272/DI/09.01.1985 (vol. 18/56-58).

Conform uzanțelor vremii, la revenirea în țară, cei care călătoreau în străinătate redactau o notă despre călătorie, persoanele cu care s-au întâlnit, discuțiile purtate, chiar dacă nu aveau nicio legătură cu structurile securității. Astfel de informări au fost date și de Ursu Gheorghe Emil ofițerului de securitate care avea în arondare institutul la care lucra, așa cum rezultă din dosarul de urmărire informativă (vol. 18/11-47).

Securitatea a avut, în permanență, ca obiectiv monitorizarea cetățenilor români care plecau în scop turistic, în străinătate. Această activitate a purtat denumirea conspirativă „ACTIUNEA CĂLĂTORUL”. Toate persoanele care obțineau viză pentru călătorie, în scop turistic, în țările din vestul Europei erau verificate înainte de plecare și un întreg mecanism era pus în funcțiune, respectiv informatorii erau dirijați pentru a obține date referitoare la persoanele în cauză (vol. 18/27-28, 31-33, 36, 42-43, 44-45 sursa Dan – Casa Sima, 46-47 sursa Alecu – Casa Sima). Structurile specializate întocmeau rapoarte detaliate (vol.

18/19-22, 34-35, 37-38) și obțineau caracterizări de la locul de muncă pentru stabilirea profilului moral al persoanei (vol. 18/29-30).

În condițiile în care, în urma verificărilor efectuate, rezultau suspiciuni în ceea ce privește înapoierea în țară, lucrătorii de securitate interziceau plecarea persoanei din țară și aceasta nu primea viza de la direcția de pașapoarte.

Toate aceste verificări intrau în contradicție cu dispozițiile constituționale de la acea vreme privind drepturile și libertățile cetățenești, cu pactele și tratatele internaționale la care România era parte.

Menționăm, în acest sens, că în conformitate cu art. 3 alin. 1 din Tratatul de pace semnat la Paris la data de 10.02.1947, România a fost obligată să ia toate măsurile necesare pentru a asigura tuturor persoanelor aflate sub jurisdicție română, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie, exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, inclusiv libertatea de exprimare a presei și a publicațiilor, a cultelor religioase, a opiniilor politice și a întrunirilor publice¹⁷ (vol. 25/94).

De asemenea, Declarația Universală a Drepturilor Omului¹⁸, Pactul Internațional cu Privire la Drepturile Economice¹⁹, Sociale și Culturale, Pactul Internațional cu Privire la Drepturile Civile și Politice adoptat de ONU la data de 06.12.1966, prevederile Acordului final de la Helsinki din august 1975²⁰. În acest document s-a dat o importanță deosebită „Cooperării în Domeniul Umanitar”, în special privind contactele umane:

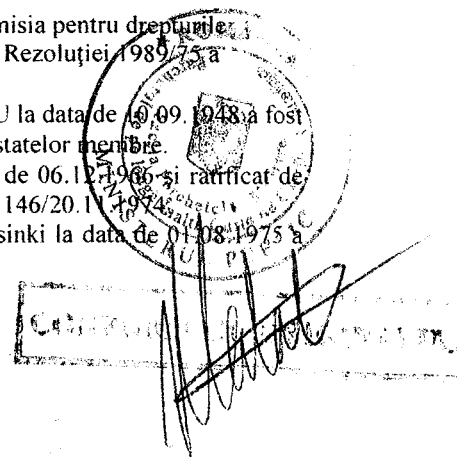
- contacte și întâlniri regulate pe baza legăturilor de familie;

¹⁷ Națiunile Unite – Consiliul Economic și Social E/CN.4/1990/28* 18.12.1990 – Comisia pentru drepturile omului, Raportul înaintat de către domnul J. Voyame, raportor special numit conform Rezoluției 1989/75 a Comisiei pentru drepturile omului.

¹⁸ Declarația Universală a Drepturilor Omului – adoptată de Adunarea Generală a ONU la data de 10.09.1948 a fost semnată de România la data de 14.12.1955, când prin R 955 a fost admisă în rândul statelor membre.

¹⁹ Pactul Internațional cu Privire la Drepturile Economice – adoptat de ONU la data de 06.12.1966 și ratificat de Republica Socialistă România prin Decretul nr. 212/31.10.1974, publicat în B. Of. nr. 146/20.11.1974.

²⁰ Actul final al Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa elaborat la Helsinki la data de 01.08.1975 a fost publicat în B. Of. nr. 92/13.08.1975

- reunificarea familiilor;
- căsătorii între cetățeni ai diferitelor state;
- deplasări pentru motive personale sau profesionale;
- îmbunătățirea condițiilor pentru turism pe bază individuală sau colectivă.

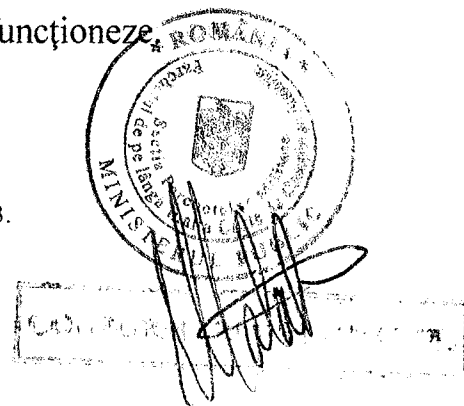
Prin semnarea acestui document, România a trebuit să găsească diferite subterfugii pentru a nu respecta ceea ce ratificase. Actul de la Helsinki i-a ajutat pe criticii din estul Europei să-și internaționalizeze protestele. Drepturile omului și cetățeanului au devenit după Helsinki o chestiune centrală în relațiile diplomatice. Această dispoziție de cooperare în domeniul umanitar a fost cunoscută sub sintagma „Coșul III”. Fostul secretar de stat al Statelor Unite ale Americii, Henry Kissinger, referindu-se la impactul „Coșului III” spunea: *„Eu, cel puțin am fost sceptic la început în legătură cu impactul Coșului III ... Noi am susținut Coșul III referitor la drepturile omului pentru a susține o ameliorare a durtății regimurilor comuniste”*²¹

Fiind bine informat, ing. Ursu Gheorghe Emil a făcut uz de actele juridice internaționale la care România a aderat și a solicitat în permanență viză pentru călătorii turistice în Europa, dar și pentru întâlnirea cu fiica sa, Ștefan Olga, plecată definitiv din România, din anul 1983, în SUA (vol. 1, fila 41).

Din acel moment au început verificări ample, în vederea aflării unor amănunte legate de această călătorie și a fost activată rețeaua informativă din institut.

Este de precizat că, rețeaua informativă activă din țară a fost principalul instrument de control al Securității asupra populației, deopotrivă prin atribuțiile pe care le îndeplinea și prin amplitudinea la care a ajuns să funcționeze.

²¹ Henry Kissinger, *Years of Renewal*, London, Weidenfeld Nicholson, 1999, pag. 663.

Ofițerul de obiectiv aparținând de Direcția a II-a a Departamentului Securității Statului a dirijat rețeaua informativă pentru a culege date legate de intențiile lui Ursu Gheorghe Emil, fapt ce rezultă din dosarul de urmărire informativă (vol. 18/42-47).

În cursul urmăririi penale, în prezentul dosar s-au stabilit identitățile reale ale informatorilor care au activat în cadrul institutului, respectiv Alteliu Șerban alias Enescu Cristian alias (vol. 6/146-156), Gheorghiu George alias (vol. 6/170-183). Identificarea lor s-a putut face prin intermediul materialelor trimise de C.N.S.A.S (vol. 14/144, 146). Notele informative predate ofițerului de obiectiv referitoare la Ursu Gheorghe Emil se găsesc în dosar (vol. 18/46-47, 68-71, 181).

Conform datelor existente la dosar, verificările nu au relevat aspecte negative și la data de 02.10.1984, Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului a avizat „pozitiv” plecarea în SUA, în vizită la fiica sa (vol. 18/49), urmând a se elibera pașaportul turistic de către U.M. 0200 București.

La data de 22.12.1984 prin „*nota de semnalare în cadrul S.I*” nr. 865 din 22.12.1984 a fost transmisă informația că o lucrătoare din cadrul Institutului pentru Sistemizare Locuințe și Gospodărire Comunală, desenatoarea Croitoru Pârğuța, „*împreună cu colegi de serviciu Petre Elena, Șerban Liviu, Mihai Viginia, Stănciulescu Maria, Bobei Remus, au observat că șeful de colectiv, numitul Ursu Gheorghe, aproape zilnic, făcea însemnări într-un registru cu coperti cartonate, pe care îl ținea în sertarul biroului său, printre dosare. În una din zile, în lipsa acestuia, subalternii i-au luat registrul, curioși, să vadă ce conține și au constatat următoarele: majoritatea însemnărilor se refereau la viața sa intimă, precum și la caracterizarea membrilor colectivului pe care îl conduce, caracterizări calomnioase. La mijlocul registrului au găsit mai multe pagini în*

care numitul Ursu Gheorghe Emil avea făcute însemnări calomnioase la adresa conducătorului partidului și statului nostru". (vol. 18/48)

Fosta Direcție a II-a din Departamentul Securității Statului, care avea în supraveghere informativă Institutul de Cercetări și Proiectare pentru Sistemizare Locuințe și Gospodărire Comunală București, aflând despre existența acestui jurnal și de conținutul lui, a dispus, la data de 04.01.1985, deschiderea unui *dosar de urmărire informativă cu numele conspirativ „Udrea”, cu toate că, din punct de vedere juridic, simpla consemnare a unor impresii și păreri într-un jurnal intim, fără a le face publice și fără a le discuta în public, nu avea nicio relevanță penală (vol. 18/5-10).*

Astfel, ca o primă măsură, s-a solicitat Direcției de Pașapoarte anularea aprobării de ridicare de către Ursu Gheorghe Emil a pașaportului pentru efectuarea vizitei în SUA, la fiica sa (vol. 18/49-51).

În cadrul planului de măsuri din dosarul de urmărire informativă s-a stabilit realizarea următoarelor activități:

- *„instruirea informatorilor și dirijarea acestora pentru a stabili cu exactitate care sunt reacțiile acestuia, până la efectuarea cercetării informative, cât și după;*

- *discuții cu persoanele din baza de sprijin pentru a stabili activitatea zilnică desfășurată și atitudinea sa față de sarcinile profesionale;*

- *verificarea însemnărilor din jurnalul personal, paragrafele cu conținut ostil la adresa conducerii superioare de partid și de stat, persoanele care au luat cunoștință de acest înscris.*

- *efectuarea de percheziții pentru a stabili dacă subiectul mai deține și alte înscrisuri cu același caracter ostil;*

- *verificarea relațiilor pe care subiectul le are cu alte persoane, a legăturilor sale în timpul urmăririi informative;*

- *investigații la domiciliu (percheziții secrete) și în cooperare cu ofițerii U.M. 0800/F, se vor lua măsuri de supraveghere a subiectului în afara programului de lucru, prin rețeaua informativă a acestei unități;*

- *verificarea subiectului la domiciliu prin mijloace T.O (tehnică operativă) pentru stabilirea legăturilor suspecte din țară și străinătate și intențiile de viitor ale acestuia;*

- *relațiile subiectului cu membrii bibliotecilor americane și franceze;*

- *verificarea anturajului subiectului cu lumea scriitorilor sau poetilor români (Nina Cassian, Dan Deșliu, Geo Bogza, Eugen Jebeleanu și alții) și dacă aceștia au vreo influență asupra lui;*

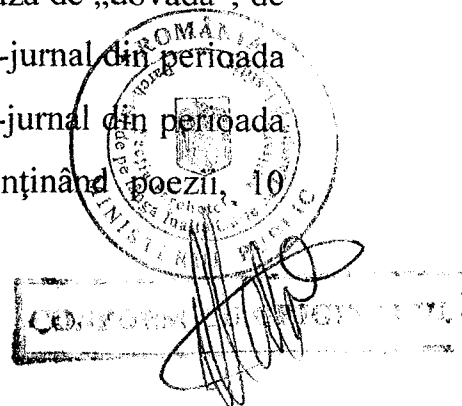
- *verificarea dacă are legături cu persoane cu manifestări ostile regimului și dacă desfășoară manifestări propagandistice;*

- *verificarea tuturor materialelor de corespondență din țară și străinătate”.*

Toate aceste măsuri erau motivate numai prin aceea că, susnumitul avea un jurnal la locul de muncă, în care nota diferite aspecte cu caracter anticomunist și anticeaușist.

În primele zile ale lunii ianuarie 1985, Securitatea nu știa și nu era interesată de vreo infracțiune de drept comun. Importantă era fapta politică. „Reacția promptă” a Securității constituia, în fapt, o nouă posibilitate de a-și dovedi loialitatea față de partid.

Astfel, la data de 07.01.1985 și data de 16.01.1985, **inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile**, din cadrul Departamentului Securității Statului - Direcția cercetări penale, au ridicat, pe bază de „dovadă”, de la ing. Ursu Gheorghe Emil mai multe caiete-jurnal (18 caiete-jurnal din perioada 1948-1957, 12 caiete-jurnal din perioada 1958-1967, 8 caiete-jurnal din perioada 1977-1983), un manuscris cu poezii, extrase din ziare conținând poezii, 10

scrisori adresate lui Ursu Gheorghe de către fiica sa și ginerele său din SUA, publicația *L'archipel du goulag de Soljenitîn*, tipărită în 1976, respectiv un manuscris intitulat *Europa mea*.

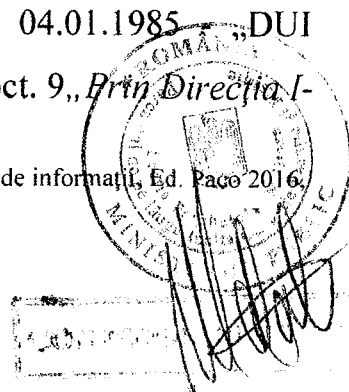
Aceste însemnări conțineau atât păreri despre colegii și kolegele de birou, discuții profesionale, legături cu prietenii din țară și străinătate, probleme de familie, obținerea de bani (valută) pentru călătoriile pe care urma să le facă, dar și impresii despre politica statului, despre conducătorii partidului și statului comunist, Nicolae și Elena Ceaușescu, despre discuțiile cu prietenii din lumea literară (Nina Casian, Dan Deșliu, Geo Bogza), despre postul de radio Europa Liberă.

Cu ocazia percheziției efectuată în data de 17.01.1985, la domiciliul ing. disident Ursu Gheorghe Emil au fost găsite și ridicate: diferite sume de bani în valută (5 dolari SUA, 10 mărci vest germane, 40 coroane daneze, 40 mărci est germane, 1 shekel israelian, 3000 lire italiene), mai multe volume de note-jurnal, mai multe publicații occidentale (revistele „Ethos” nr. 1/1973 și 2/1975, respectiv „Limite” nr. 13, 14, 15/1973; 3/1974; 24, 25/1977; 26, 27/1978) și o plachetă de poezii ale autorului Gheorghe Tomazin (vol. 17/19, vol. 23/12-13). Publicațiile erau editate de subsecția de la Paris a „Europei Libere” și conduse de membrii grupului²².

După efectuarea percheziției domiciliare din 17.01.1985 și raportarea găsirii unor noi „probe” ale „vinovăției” inginerului Ursu Gheorghe Emil, Securitatea avea drum liber să ancheteze o lume de care-i era teamă – lumea artistică și literară – care se opunea lui Ceaușescu, dar și socialismului.

Faptul că se căuta un moment prielnic să se ajungă la astfel de personalități, îl dovedește planul de măsuri din data de 04.01.1985 „DUI Udrea”, unde este menționată explicit poeta Nina Cassian: pct. 9, „Prin Direcția I-

²²Gl.bg. (r) V. Mălureanu – Apărarea ordinii constituționale, perspectiva unui ofițer de informații, Ed. Paço 2016, pag. 198-199.

a se va stabili dacă <Udrea> apare în anturajul Ninei Cassian sau a altor scriitori sau poeți români, cu ce probleme apare sau dacă aceștia au vreo influență asupra lui <Udrea>”. Termen 15.03.1985 (vol. 18/9).

Nu numai că s-a activat urmărirea informativă a poetei, dar principalele întrebări adresate de către inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile disidentului Ursu Gheorghe Emil, atât în perioada ianuarie 1985-iunie 1985 (perioadă în care a fost cercetat de Securitate) cât și în perioada septembrie-noiembrie 1985 (perioadă în care a fost cercetat de Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției), au vizat *discuțiile cu scriitorii din anturajul său* (Nina Cassian, Dan Deșliu, Eugen Jebeleanu, Geo Bogza, ș.a), respectiv *modul în care a luat legătura cu angajați ai postului de radio "Europa Liberă", Monica Lovinescu, Virgil Ierunca și alți colaboratori ai acestui post de radio, români din diaspora, stabiliți în Franța, cerându-i-se totodată și numele prietenilor care apar în jurnal, lucru pe care l-a refuzat expres și fără tăgadă* (declarație 10.01.1985 vol. 17/33-38, declarație 15.01.1985 vol. 17/45-50, declarație 17.01.1985 vol. 17/51-60, declarație 21.01.1985 vol. 17/77-78, declarație 21.01.1985 vol. 17/79-81, declarație 26.02.1985 vol. 17/88-92, declarație 28.02.1985 vol. 17/61-63, declarație 01.03.1985 vol. 17/69-76, declarație 01.03.1985 vol. 17/93-94, declarație 02.03.1985 vol. 17/39-44).

De altfel, **momentul refuzului de a menționa numele prietenilor care apăreau în jurnal a fost discutat de Ursu Gheorghe Emil și cu familia sa, fapt ce rezultă din declarația fiului său Ursu Andrei Horia, care arată că, din acel moment, tatăl său și-a dat seama că cercetarea urma să ia o altă întorsătură și că de fapt, se dorea implicarea mai multor persoane – în special prietenii din lumea artistică și literară – situație cu care nu a fost de acord, asumându-și orice risc în acest sens** (declarație Ursu Andrei Horia 29.03.1985 vol. 17/132-135).

Despre importanța cazului „Europa Liberă” și a persoanelor din acest mediu (Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Mioara Cremene, Paul Barbăneagră, ș.a) vorbesc toate planurile de muncă ale conducerii Departamentului Securității Statului. **Acțiunea „Eterul”** privea supravegherea persoanelor care auziau sau aveau legături cu acest post de radio.

În toate planurile de muncă ale Departamentului Securității Statului, pentru anii 1985-1986, era menționat acest obiectiv. Informațiile despre persoanele care aveau asemenea preocupări „*periculoase pentru regim*” erau analizate, periodic, de conducerea departamentului, respectiv de grupa operativă și biroul executiv ale Departamentului Securității Statului.

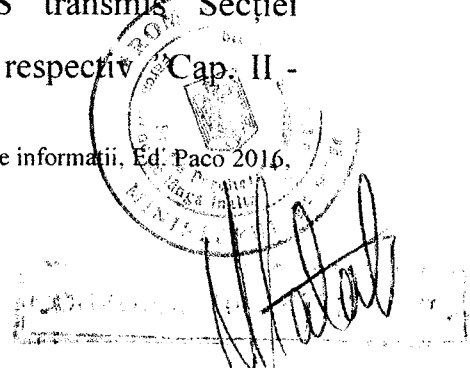
Este astfel foarte clar că unul din motivele principale ale cercetării disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil avea legătură directă cu „Acțiunea Eterul”. Vasta problematică a „Acțiunii Eterul” și preocuparea Departamentului Securității Statului pentru ea, a fost analizată de C.N.S.A.S și o regăsim în documentarea acestei cauze (procesul-verbal din data de 05.04.2016 și cele două CD-uri aflate în vol. 4/78-79).

Având o asemenea preocupare, disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil a fost considerat ca fiind cel care putea face legătura între lumea scriitorilor anticeaușiști și un post de radio²³, care erau catalogați și considerați rivali personali ai fostului președinte comunist Nicolae Ceaușescu.

Concluzia: *Securitatea era interesată în anchetarea disidentului Ursu Gheorghe Emil, în mod special de relațiile sale cu postul de radio „Europa Liberă”, lumea literară sau artistică din țară și din diaspora și nu de operațiunile cu mijloace de plată străine.*

Această concluzie rezultă din studiul C.N.S.A.S transmis Secției Parchetelor Militare prin Nota nr. P307/15 din 04.03.2015, respectiv **Cap. II -**

²³Gl.bg. (r) V. Mălureanu – Apărarea ordinii constituționale, perspectiva unui ofițer de informații, Ed. Paco 2016, pag. 195 și urm.

Alte informații utile pentru soluționarea cererii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție” – unde se află și declarații luate de inculpatul Pârvulescu Marin lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada ianuarie-mai 1985 existente, în original, la dosarul de urmărire informativă „Mira” al poetei Nina Cassian, documente care nu se regăsesc însă și în dosarul întocmit lui Ursu Gheorghe Emil (vol. 14/14-16), precum și din alte documente de interes pentru securitate legate de această persoană, respectiv fișa de consultare a dosarului de urmărire informativă „Mira” - Nina Cassian (vol. 14/48-112), Nota strict secretă nr. 0610/151/30.05.1985 privind transcrierea unei interceptări (vol. 14/129-142) și scrierile memorialistice ale poetei Nina Cassian²⁴ (vol. 14/124-128).

Un alt fapt important de precizat este și acela că, audierile ing. Ursu Gheorghe Emil *priveau*, pe lângă activitatea ostilă regimului, insistându-se doar pe relațiile cu persoane din lumea literară și artistică din anturajul său, respectiv relația cu persoanele de la postul de radio ”Europa Liberă”, *și activitatea legată de călătoriile în străinătate și operațiunile cu mijloace de plată străine.*

Cu privire la acest al doilea aspect, se remarcă o situație inedită. La momentul în care i se luau declarații lui Ursu Gheorghe Emil, cauza sa era înregistrată **doar** la Direcția a VI-a Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului. Cu toate acestea, **declarațiile din datele de 09.05.1985** (Ursu Andrei Horia), **22.04.1985** (martor Badralaxi Nicolae), **18.01.1985**, **22.01.1985**, **05.03.1985**, **06.03.1985**, **respectiv 18.04.1985** (declarații olografe ale ing. Ursu Gheorghe Emil), luate de către anchetatorii de securitate inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile, sunt contrasemnate de aceștia din urmă pe prima pagină însă, peste semnătură, nu este aplicată ștampila Direcției a VI-a Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului, ci este aplicată *ștampila*

²⁴Nina Cassian – Memoria ca zestre, Cartea a III-a 1985-2005, Ed. Cărțile Tango, 2010, pag. 6-

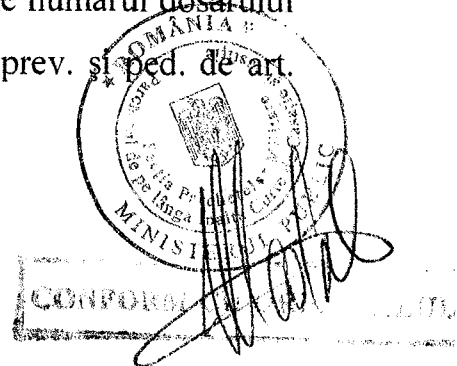
cu nr. „2” a Inspectoratului General al Miliției - Direcția Cercetări Penale (vol. 20/118-137).

Aceste declarații le regăsim doar în dosarul de drept comun ce i s-a întocmit lui Ursu Gheorghe Emil, de către Inspectoratul General al Miliției – Direcția de Cercetări Penale și Procuratura Sectorului 6 București, constatare care a fost prezentată de către C.N.S.A.S prin Nota nr. P 307/15 din 04.03.2015, punctul 3 (vol. 14/13).

Din verificările efectuate de Secția Parchetelor Militare, cu privire la această situație, a rezultat că într-adevăr Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale avea în dotare două ștampile, una cu nr. „1” și a doua cu nr. „2”. Aceasta din urmă ștampilă se păstra la ofițerul de serviciu, pentru situații urgente, după orele obișnuite ale programului. Acest fapt a fost stabilit de către Inspectoratul General al Poliției Române – Direcția Control, care a comunicat Secției Parchetelor Militare situația la data de 14.09.2015, prin adresa nr. 385437/MR/DCI152/14.09.2015 (vol. 14/261-263).

De remarcat este și faptul că inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile au încheiat două procese verbale de percheziție, datate 17.01.1985, al căror conținut este însă diferit. Astfel în procesul verbal aflat în volumul 17 fila 19 se face referire la notele-jurnal, publicațiile occidentale și placheta de poezii, în timp ce în procesul verbal aflat în volumul 23 fila 12-13 se face referire numai la sumele de bani în valută ridicate de la domiciliul ing. Ursu Gheorghe Emil.

Un alt aspect care trebuie relevat este și faptul că nici referatul din data de 14.08.1985 întocmit de Direcția Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului și nici rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din data de 15.08.1985 a Direcției Procuraturilor Militare nu poartă pe ele numărul dosarului sub care s-a făcut ancheta, referitor la infracțiunea politică, prev. și ped. de art. 166 alin. 2 din Codul penal.

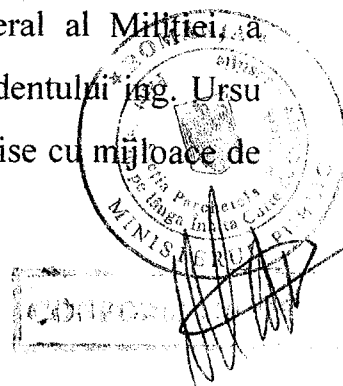
Aceste acte au fost înregistrate mai întâi în registrul de documente secrete al procuraturii, consemnându-se despre starea de fapt, mai multe date, după care în registrul cauzelor penale ale aceleiași instituții apare consemnat numărul dosarului (56/P/1985), fără a se trece data înregistrării, un nume de făptuitor („Ursu Gheorghe Emil”), obiectul dosarului („art. 166 alin. 2 Cod penal”), soluția și data adoptării ei „NUP – 15.08.1985”.

La fel și dosarul prin care s-a dispus declinarea de competență pentru infracțiunea de deținere și operațiuni interzise cu mijloace de plată străine. Procedura a fost identică, dosarul penal purtând numărul 55/P/1985, fără data înregistrării, iar soluția procurorului (declinarea de competență) poartă data de 31.07.1985.

Concluzia care se poate trage este că, *securitatea anticipase posibilele probleme legate de cercetarea „politică” a disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil* și, pentru a disimula adevăratul obiect al cercetării, a procedat în acest fel pentru a putea face „dovada” că nu există un dosar politic pe numele lui Ursu Gheorghe Emil și că cercetarea privește o infracțiune de drept comun (art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1960 privind regimul mijloacelor de plată străine). De altfel, în final, după decesul ing. Ursu Gheorghe Emil aceasta a fost și motivarea oficială a reprezentanților statului român, așa cum vom arăta în cele ce urmează.

Inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile nu au putut să dea o explicație plauzibilă acestei situații, dar așa cum am arătat, considerăm că faptele sunt relevante cu privire la modul în care se practica disimularea.

La data de **21.09.1985** Procuratura Locală Sector 6 București, l-a solicitat Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției să dispună arestarea preventivă pe o perioadă de 30 de zile a disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil, pentru săvârșirea infracțiunii de operațiuni interzise cu mijloace de

plată străine, prev. de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1960²⁵, inculpatul fiind introdus în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

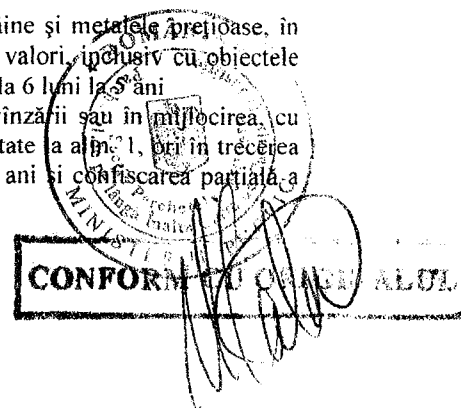
Întrucât nu ar fi obținut arestarea preventivă doar pentru infracțiunea de deținere de mijloace de plată străine – art. 37 alin. 1 din Decretul 210/1960 (la percheziție se găsiseră sume infime, așa cum am arătat anterior) și Securitatea dorea să-l aibă în arest pe Ursu Gheorghe Emil, pentru a obține informațiile pe care credeau că acesta le deține referitor la postul de radio „Europa Liberă” și despre unele persoane foarte cunoscute din mediul literar și artistic, pe baza celor consemnate de acesta în jurnalele sale, organele de securitate au „inventat” și infracțiunea de operațiuni interzise cu mijloace de plată străine (art. 37 alin. 3 din Decretul nr. 210/1960), infracțiune sancționată cu închisoare de la 6 luni la 7 ani, pentru care se putea cere arestarea preventivă.

Așa cum rezultă din declarațiile anchetatorului de miliție Popescu Florin (decedat), ing. Ursu Gheorghe Emil a recunoscut chiar de la începutul audierilor fapta reținută în sarcina sa, astfel că nu a fost necesară folosirea altor mijloace, eventual violențe, pentru obținerea declarațiilor de recunoaștere.

Cu toate acestea, în interesul anchetei care a continuat să fie efectuată de către inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile, disidentul Ursu Gheorghe Emil a fost suspus unui *regim de detenție represiv*, care a constat în violențe fizice și psihice exercitate atât de către deținuții cu care a fost încarcerat în aceeași celulă, dar și de către cei doi inculpați, la care a fost asociat

²⁵ Art. 37. - alin. 1 Fapta de a nu preda, ceda sau declara mijloacele de plată străine și metalele prețioase, în cazurile și termenele prevăzute de lege, ori de a efectua operații interzise cu aceste valori, inclusiv cu obiectele confecționate din argint, precum și cu pietre prețioase, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.

- alin. 3 Dacă operațiile interzise constau în cumpărarea în vederea revinzării sau în mijlocirea, cu scopul obținerii unui folos material, a vânzării ori a cumpărării de valori din cele arătate la alin. 1, ori în trecerea ilegală peste graniță a unor asemenea valori, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani și confiscarea parțială a averii.

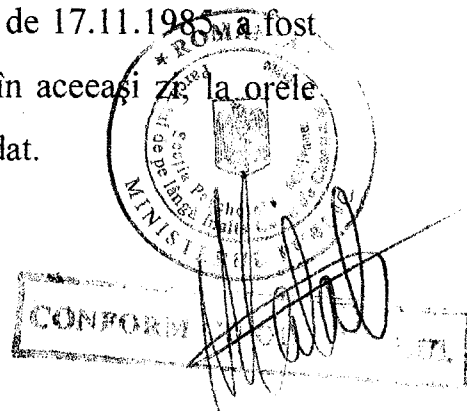
un *regim sever de carceră*, dispus ilegal de către conducerea Arestului Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

Din declarațiile martorilor audiați în cauză, medici, subofițeri de arest și deținuți, a rezultat că Ursu Gheorghe Emil a fost introdus în celule în care se aflau deținuți foarte agresivi, informatori ai miliției dirijați de conducerea arestului să obțină de la acesta informații cu privire la relațiile sale din lumea artistică și literară și cu postul de radio „Europa Liberă”. De asemenea, a rezultat că **de nenumărate ori ing. Ursu Gheorghe Emil era adus în pătură de la anchetă, în special noaptea, iar din puținele discuții purtate, când se întâlnea la toaletă cu alți deținuți, Ursu Gheorghe Emil spunea că a fost bătut la Securitate.**

Maltratarea fizică și psihică a disidentului Ursu Gheorghe Emil s-a făcut cu complicitatea conducerii arestului și a Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, care dăduse dispoziție să nu se intervină în cazul Ursu Gheorghe Emil.

Astfel, în perioada în care a fost încarcerat în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, ing. Ursu Gheorghe Emil a fost supus la numeroase acte de violență fizică și psihică, împotriva acestuia fiind instituit un regim de deținere la limita subzistenței, de natură să conducă la prejudicierea gravă a sănătății și integrității sale corporale.

Refuzul ing. Ursu Gheorghe Emil de a le furniza date și probe cu privire la personalitățile menționate în jurnalul său a avut ca rezultat intensificarea violențelor fizice și, în special, a celor psihice, împrejurări în care starea de sănătate a ing. disident Ursu Gheorghe Emil s-a agravat rapid, fiind necesară transportarea sa la Spitalul Penitenciar Jilava, unde în data de 17.11.1985 a fost operat de urgență. Cu toate îngrijirile medicale acordate, în aceeași zi, la orele 14⁵⁰, ing. disident Ursu Gheorghe Emil a fost declarat decedat.

În Spitalul Penitenciar Jilava, din echipa de medici care l-a operat pe ing. Ursu Gheorghe Emil a făcut parte și martorul medic Costandache Ioan, vechi prieten cu victima, care se afla în executarea unei pedepse și care lucra alături de medicii spitalului penitenciarului.

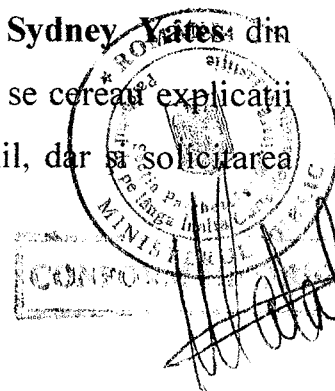
Din declarația medicului deținut, rezultă că Ursu Gheorghe Emil, după ce și-a dat seama cine este, a vorbit cu el în limba franceză pentru a nu fi înțeleși de cei din jur și i-a spus că **a fost maltratată de anchetatori și că este arestat nu pentru valută, ci pentru consemnările cu caracter politic din jurnalele intime, ridicate cu ocazia percheziției.**

Se impune precizarea că cei doi medici, atât cel care era de gardă, respectiv Marinescu Sorana, cât și medicul deținut Costandache Ioan și-au îndeplinit atribuțiile de serviciu, în sensul că au consemnat în foaia de observație clinică toate urmele de violență constatate pe corpul victimei Ursu Gheorghe Emil.

Așa cum rezultă din cuprinsul actelor de urmărire penală efectuate în cauză, după încarcerarea lui Ursu Gheorghe Emil în Arestul Inspectoratului General al Miliției în baza mandatului de arestare emis de către Procuratura Sectorului 6 București, atât familia, cât și prietenii acestuia din țară și străinătate au cerut lămuriri cu privire la motivele arestării și, ulterior, despre cauzele decesului.

În acest sens, Departamentul Securității Statului și Ministerul de Interne au primit de la Ministerul Afacerilor Externe, prin intermediul Ambasadei României de la Washington și Ambasadei României de la Paris, mai multe solicitări formulate de persoane din legislativul SUA sau din lumea politică americană, respectiv de persoane publice din Franța.

Relevantă este scrisoarea congressmanului american **Sydney Yates** din **08.10.1985** către ambasadorul Gavrilesco Nicolae, prin care se cereau explicații părții române cu privire la arestarea lui Ursu Gheorghe Emil, dar și solicitarea

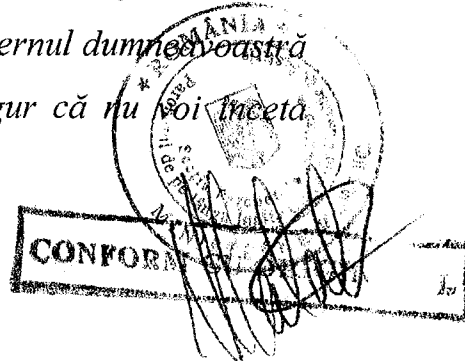

expresă de a permite vizitarea lui în detenție de către avocat și familie. În telegrama către Centrala Ministerului Afacerilor Externe, ambasadorul arată că solicitantul (congresmanul Sydney Yates) este considerat de partea română „*unul din membrii cei mai influenți ai Camerei Reprezentanților, este o relație apropiată ambasadei care a sprijinit dezvoltarea relațiilor româno-americe*”.

După primirea ei de către ministrul de externe, telegrama a fost transmisă **inculpatului Homoștean George** (ministru de interne) și adjuncților săi, martorii Iulian Vlad și Aristotel Stămătoiu (vol. 12/95).

La data de **17.10.1985**, o altă personalitate a politicii americane, șeful Sub-Comitetului Congresului American pentru Europa și Orientul Mijlociu – senatorul **Lee Hamilton** s-a adresat Ambasadei României la Washington. Politicianul american a menționat și solicitat în același timp: „*Înțeleg că a dispărut de la biroul său pe 21.09.1985, că este reținut de Securitatea Română... Cer ca autoritățile române să revadă cazul și să-l elibereze grabnic*” (vol. 12/107, 109-113).

La data de **15.11.1985**, o altă scrisoare a unui membru al Comisiei de Afaceri Externe a Congresului American, a fost trimisă către ambasadorul Gavrilescu Nicolae. Este vorba de senatorul **Mark Siljandor** care a scris următoarele: „*Din ziua arestării, membrilor familiei lui Ursu Gheorghe Emil din România li s-a interzis să-l vadă sau să vorbească cu autoritățile române în legătură cu cazul lui, în ciuda încercărilor continue și zilnice, înțeleg că domnul Ursu Gheorghe Emil este reținut fără o acuzație validă și i se interzice să-și vadă familia sau avocatul. Familia mi-a comunicat îngrijorarea lor că este ținut în detenție abuzivă și izolare totală. Domnule ambasador, după ce am contactat Departamentul de Stat, am luat cunoștință că ei au contactat deja Guvernul Român privind-l pe Ursu Gheorghe Emil și înțeleg că Guvernul dumneavoastră nu a răspuns. Nu pot lăsa acest caz neobservat! Fiți sigur că nu voi înceta*”

persistența până când această situație e rezolvată. Aștept răspunsul Guvernului dumneavoastră. Promptitudinea dumneavoastră în această situație va fi apreciată..." (vol. 12/108).

Prin telegrama din data de **23.11.1985** (vol. 12/80, 92) a ambasadorului de la Washington, martorul Gavrilescu Nicolae, s-a cerut Centralei Ministerului Afacerilor Externe noi precizări legate de Ursu Gheorghe Emil, despre care în SUA se aflase deja că a decedat în detenție.

Ambasadorul a solicitat „*informații urgente cu privire la situația reală*”, așa cum rezultă din notările de pe document. ***Această telegramă*** (vol. 12/80) ***a fost transmisă inculpatului George Homoștean*** (ministru de interne) și ***inculpatului Tudor Postelnicu*** (șeful Departamentului Securității Statului).

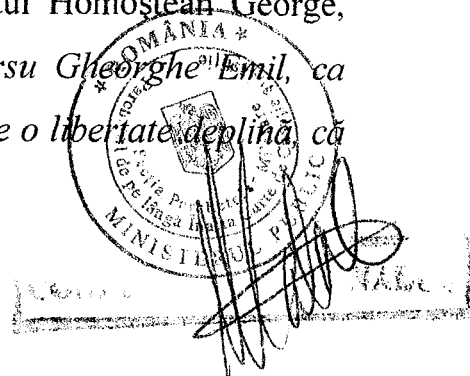
Exista astfel o preocupare majoră a statelor occidentale (în speță Franța și SUA) cu privire la problemele legate de respectarea drepturilor omului în România, în cazul Ursu Gheorghe Emil.

Mai mult, în luna noiembrie 1985, urma să aibă loc la București vizita Secretarului de Stat al SUA de la acea vreme, G. Schultz, în portofoliul de discuții cu oficialii români existând și problema respectării drepturilor omului în România, sub sancțiunea ridicării de către SUA a clauzei națiunii celei mai favorizate acordate României.

În aceste condiții, detenția lui Ursu Gheorghe Emil și, ulterior, decesul său, erau lucruri greu de justificat.

Telegramele de la cele două ambasade necesitau însă și un răspuns.

Deși dosarul ing. disident Ursu Gheorghe Emil nu se mai afla în cercetarea organelor de securitate, decât informativ, Departamentul Securității Statului a propus ministrului de interne de la acea dată, inculpatul Homoștean George, întocmirea unei note în care să se evidențieze că „*Ursu Gheorghe Emil, cetățean al Republicii Socialiste România, a beneficiat de o libertate deplină, că*

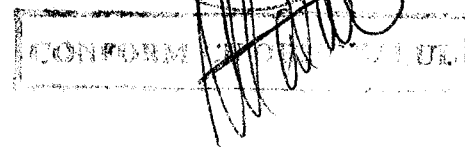
a călătorit în mai multe țări din Europa, încă din anul 1974 și, că doar faptele sale de drept comun – deținerea și operațiunile cu mijloace de plată străine, prev. de art. 37 alin. 1 și 3 din Decretul nr. 210/1990, au făcut obiectul cercetărilor penale și nicidecum faptele sale cu caracter politic”, fără a se face nicio referire la cercetările efectuate de Departamentul Securității Statului în tot cursul anului 1985 (până la deces) cu privire la dosarul politic având ca obiect infracțiunea de propagandă împotriva orânduirii socialiste, prev. și ped. de art. 166 alin. 2 Cod penal 1968.

Printr-o notă de cabinet, la data de 22.10.1985, inculpatul Homoștean George a înaintat ministrului de externe Ștefan Andrei (decedat), răspunsul întocmit de *inculpatul Pârvulescu Marin* (vol. 18/195) și însușit de *inculpatul Tudor Postelnicu*, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului.

De altfel inculpatul Homoștean George a fost informat și de către Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale cu privire la situația disidentului Ursu Gheorghe Emil, atât cu privire la dosarul politic cât și cu privire la dosarul de drept comun. (vol. 12/102)

Astfel, în alineatul 2 al documentului menționat anterior intitulat „*Notă privind situația numitului Ursu Gheorghe Emil, ce a făcut obiectul telegramei adresată M.A.E de Ambasada R.S.R din Washington*”, document nesemnat, dar care are pe verso trecute inițialele celui care a redactat-o „F.C/P.V/3 ex.” și data „12.oct. 1985”, se consemnează: **„Din relatările ofițerilor ce instrumentează cauza, a mai rezultat că sus-numitul (n.r. Ursu Gheorghe Emil) a fost cercetat de organele de securitate în perioada ianuarie-mai 1985, pentru activitatea dușmănoasă, faptă pentru care s-a luat măsura avertizării”.**

În notă mai sunt informații legate de dosarul aflat în lucru, la acea dată, la Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției

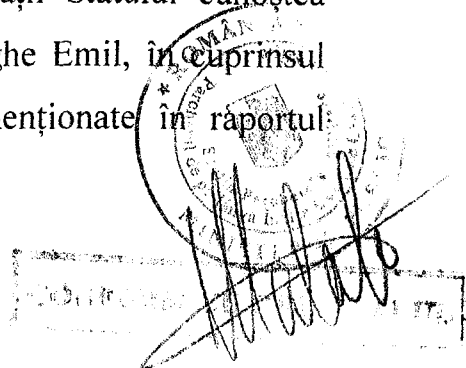

De asemenea, la data de 26.11.1985, după decesul ing. disident Ursu Gheorghe Emil, Departamentul Securității Statului, prin Direcția Pașapoarte, Evidența Străinilor și Controlul Trecerii Frontierei, a întocmit adresa nr. 0408966 (vol. 12/85-86) în cuprinsul căreia a reiterat aceleași neadevăruri, menționând că victima în cauză era „**un infractor de drept comun, speculant notoriu, ale cărui fapte nu au avut un caracter politic, iar decesul său nu are nici o legătură cu reținerea și cercetarea lui de către organele de procuratură și miliție, fiind datorat unei cauze naturale, respectiv bolii cardiace de care suferise anterior.**”

Aserțiunile apar în documentul intitulat *”Notă privind răspunsul care propunem a fi transmis de Ministerul Afacerilor Externe în legătură cu ing. Ursu Gheorghe Emil”* (vol. 12/87). Acest răspuns „*propus*” de *inculpatul Tudor Postelnicu*, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, și însușit de *inculpatul Homoștean George*, în calitate de ministru de interne, apare în telegrama pe care Ministerul Afacerilor Externe, prin adjunctul ministrului Aurel Duma (decedat), a transmis-o, la data de 26.11.1985, ambasadorului României la Washington și ambasadorului României la Paris (vol. 12/81 și 94).

În cuprinsul materialului nu s-a făcut nicio referire la faptul că, declanșarea cercetărilor și anchetarea ing. disident Ursu Gheorghe Emil **s-a făcut din inițiativa și de către organele de securitate**, începând cu data de 22.12.1984, respectiv când Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului a întocmit „nota de semnalare în cadrul SI” unde se consemnează că ing. Ursu Gheorghe Emil ține un jurnal în care „*a făcut însemnări calomnioase la adresa conducătorului partidului și statului nostru*” (vol. 18/48).

De asemenea, cu toate că Departamentul Securității Statului cunoștea diagnosticul și cauza reală a decesului ing. Ursu Gheorghe Emil, în cuprinsul materialului elaborat au fost transmise datele false menționate în raportul

medico-legal, întocmit de medicul legist Anastase Cavaliotti (decedat) de la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici” București.

Cercetările efectuate în prezenta cauza au reliefat că medicul legist în cauză era informator al Departamentului Securității Statului – fapt constatat de către Consiliul Național al Studierii Arhivelor Securității, prin Nota nr. P307/15 din 30.03.2015.

Toate aceste neadevăruri au fost însușite cu bună știință de inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, și de inculpatul Homoștean George, în calitate de ministrul de interne, și au fost consemnate în documente oficiale ale statului român care au fost transmise, în cursul lunii octombrie și noiembrie 1985, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, către Ambasadele Republicii Socialiste România de la Paris și Washington, disimulând astfel, în mod intenționat, caracterul represiv și politic al acțiunilor îndreptate împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru opinii considerate ostile regimului comunist.

Inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, și inculpatul Homoștean George, în calitate de ministru de interne, se aflau în vârful sistemului de represiune din acel moment al administrației comuniste și prin acțiunile lor au acoperit faptele de poliție politică îndreptate împotriva opozanților regimului comunist, cum este și cazul ing. Ursu Gheorghe Emil, un cetățean al Republicii Socialiste România „*vinovat*” de un singur lucru, **gândea altfel decât conducătorii și, culmea, Constituția comunistă îi permitea acest lucru.**

III. DATE PRIVIND ISTORICUL CAUZELOR PENALE PRIVIND DECESUL DISIDENTULUI ING. URSU GHEORGHE EMIL ȘI A ALTOR CAUZE ÎN LEGĂTURĂ CU ACESTA DIN PERIOADA 1985-2014

În decursul timpului – perioada 1985-2014, cercetările referitoare la decesul ing. Ursu Gheorghe Emil, survenit în timpul arestului preventiv, a avut următorul parcurs:

A) Înainte de anul 1989

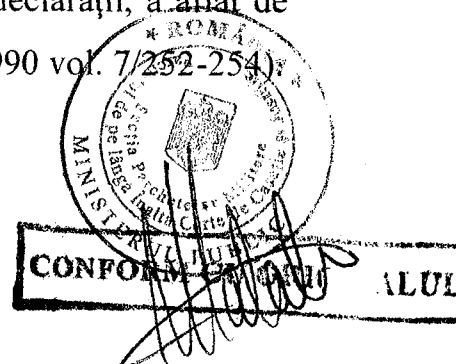
La data de 17.11.1985, ora 14⁵⁰, ing. Ursu Gheorghe Emil a decedat la Spitalul Penitenciar Jilava.

Administrația locului de deținere a informat, potrivit procedurilor, Procuratura Municipiului București și Institutul de Medicină Legală București, în vederea efectuării autopsiei.

Sesizarea a fost făcută a doua zi, respectiv cu adresa nr. 63 din data de 18.11.1985 (vol. 11/126-127).

Cu toate că în dosarul de penitenciar era consemnat că arestatul care a decedat era în anchetă penală nu a fost informată, de îndată, și Procuratura Sectorului 6 București, care avea înregistrat dosarul penal (vol. 11/128). Abia la data de 28.11.1985, prin adresa nr. 16191, Penitenciarul Jilava a comunicat Procuraturii decesul victimei Ursu Gheorghe Emil (vol. 1/129), respectiv după întocmirea rechizitoriului și sesizarea instanței.

De altfel, nici ofițerul de miliție Popescu Florea (decedat), care a efectuat urmărirea penală în cauză și a întocmit, la data de 16.11.1985, referatul cu propunerea de trimitere în judecată (vol. 24/136-142), nu a informat procurorul că ing. Ursu Gheorghe Emil a decedat, deși, conform propriei declarații, a aflat de decesul acestuia în ziua de 18.11.1985 (declarație din 13.03.1990 vol. 7/252-254).

Soluția legală era aceea de încetare a urmăririi penale. O astfel de situație este greu de crezut că se putea produce, dacă un alt interes nu prima în fața celui judiciar.

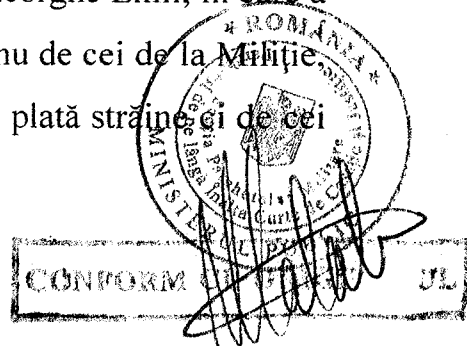
La Procuratura Municipiului București, sesizarea nu a fost înregistrată în registrul de cauze penale la momentul primirii ei, ulterior, în registrul de lucrări generale sub numărul 778/IV-3/14.01.1986 (vol. 11/130) și repartizată procurorului de caz, care a solicitat, printr-o adresă, efectuarea autopsiei (vol. 11/131).

Când s-a primit, cu adresa nr. A3/2507/12.12.1985, raportul de constatare medico-legală întocmit de I.N.M.L a fost înregistrat în registrul cauzelor penale, sub nr. 103/P/1986, la data de 17.01.1986 (vol. 11/132-134).

Procurorul de caz a soluționat dosarul fără a face alte verificări însușindu-și concluzia de „moarte patologică” consemnată de medicul legist Anastase Cavaliotti (decedat). De altfel, exista o practică a acceptării, în astfel de situații, a concluziilor medicului legist, ca partener onest al echipei de cercetare. Nu se suspiciona o concluzie de „moarte patologică” stabilită de un medic din cadrul Institutului de Medicină Legală. Soluția procurorului din cadrul Procuraturii Municipiului București de neîncepere a urmăririi penale a fost motivată în baza art. 228 alin. 4 rap. la art. 10 lit. b Cod procedură penală, reținându-se că fapta nu este prevăzută de legea penală (vol. 11/135). Despre medicul legist Cavaliotti Anastase nu s-a știut că era informator al Securității, până la momentul cercetărilor în prezenta cauză.

B) După anul 1989

În data de 17.01.1990 la Procuratura Generală a României a fost înregistrat memoriul doamnei Berdan Georgeta, sora victimei Ursu Gheorghe Emil, în care a menționat direct și fără echivoc că fratele ei a fost omorât, nu de cei de la Miliție care l-au cercetat pentru operațiuni interzise cu mijloace de plată străine ci de cei

care l-au anchetat pentru legăturile sale cu postul de radio „Europa Liberă”, cu scriitorii Nina Cassian, Geo Bogza, ș.a, pentru atitudinea sa față de conducătorii țării (vol. 11/136-143).

Deja, la acea dată toată familia lui Ursu Gheorghe Emil era plecată și stabilită în S.U.A – fiica sa era stabilită, cu familia ei, în S.U.A din anul 1984, iar fiul și soția au obținut pașapoartele și vizele pentru S.U.A în noiembrie 1986.

Faptul că decesul lui Ursu Gheorghe Emil era considerat, încă de la început, a fi o crimă a regimului a fost exprimat și de prietenul victimei, poetul Dan Deșliu, în scrisoarea pe care a adresat-o fostului președinte comunist Nicolae Ceaușescu, în anul 1988. Cu toate acestea nu s-a declanșat nicio anchetă. Nimeni nu a fost interesat, în perioada noiembrie 1985 - ianuarie 1990, să afle în ce condiții a decedat disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil, cu toate că un astfel de eveniment nu putea trece neobservat, chiar și în situația în care de persoana decedatului nu s-ar fi interesat nimeni. S-a acceptat soluția din 21.01.1986 emisă de Procuratura Municipiului București în dosarul penal nr. 103/P/1986.

Comunitatea internațională, respectiv Comisia pentru drepturile omului - Consiliului Economic și Social a ONU, a desemnat un raportor special în persoana domnului J. Voyame care să analizeze situația modului în care sunt respectate drepturile omului în România. Materialul întocmit de raportorul special a consemnat obligația României de a respecta drepturile omului și printre altele, la pct. 129, făcea referire la moartea violentă a disidentului Ursu Gheorghe Emil (vol. 25/87-88).

Dacă, așa cum s-a stabilit, în anchetele penale ce au urmat, vinovații ar fi fost doar un deținut (Clită Marian) și cei din conducerea arestului Inspectoratului General al Miliției - Direcția Cercetări Penale (ofițerii Stănică Tudor, Creangă Mihail și subofițerul din paza arestului, Burcea Ștefan), nu ar fi existat nicio

ezitare în a se demara o anchetă, chiar și în perioada respectivă, însă așa ceva nu s-a întâmplat.

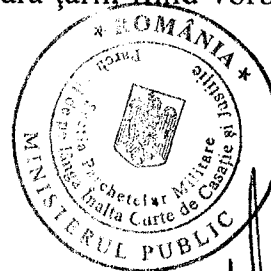
Era simplu a se închide definitiv problema și a demonstra buna credință și dorința de adevăr. Autorul faptei, un deținut de drept comun trebuia cercetat și trimis în judecată. Nu ar mai fi existat nicio suspiciune.

În luna ianuarie 1990, Departamentul Securității Statului a fost desființat și trecut în subordinea Ministerului Apărării Naționale, iar la fosta Direcție a VI-a Cercetări Penale – transformată în U.M. 05083 București și condusă de doi magistrați militari, numiți în funcțiile de director și director adjunct (vol. 12/61-63).

Reclamațiile și sesizările familiei Ursu au determinat în luna februarie 1990, la nivel politic (C.F.S.N), formarea unei comisii de anchetă din care au făcut parte: Silviu Brucan (decedat), Gabriel Andreescu și Radu Filipescu. Aceștia au cerut, oficial, noii structuri de cercetare penală, aflată la acea dată în subordinea Ministerului Apărării Naționale, să declanșeze verificări (o anchetă) față de lucrători ai fostei structuri de cercetare penală a Securității.

Au fost audiați, în prezenta cauză, martorii Gabriel Andreescu și Radu Filipescu cu privire la acest aspect și a fost obținută de la Televiziunea Română o înregistrare video a momentului în care comisia s-a deplasat la sediul fostei Direcții a VI-a a Securității, din Calea Rahovei, unde a discutat cu noua conducere. Înregistrarea pe DVD se află depusă ca probă la dosarul cauzei (vol. 4/44-60).

Martorul Gabriel Andreescu relatează faptul că el a aflat de la un prieten, în toamna anului 1985, că sunt suspiciuni legate de cauzele decesului ing. Ursu Gheorghe Emil și că a transmis această informație în afara țării, fiind vorba de o gravă încălcare a drepturilor omului.

CONFORM CU PROCEDURA

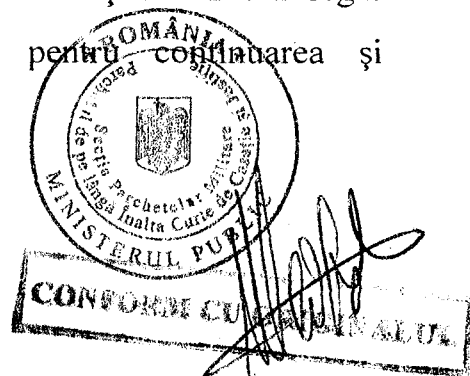
După anul 1990, fiind cooptat în noile structuri de conducere ale statului, respectiv membru CFSN și CPUN, a făcut parte din comisia de cercetare a abuzurilor, împreună cu Silviu Brucan și Radu Filipescu, cerând o verificare a cauzelor reale care au condus la decesul ing. Ursu Gheorghe Emil (vol. 4/29-34).

Aceleași aspecte relatează și martorul Radu Filipescu (vol. 4/35-40).

Urmare demersurilor întreprinse, au fost verificate documente, s-au analizat actele medicale de la dosarul de penitenciar și foaia de observație clinică (FOC) întocmită cu ocazia internării ing. Ursu Gheorghe Emil, la data de 17.11.1985, în Spitalul Penitenciar Jilava și s-a constatat un lucru elementar și anume că, în actul medico-legal nu s-a analizat legătura de cauzalitate dintre urmele de violență trecute în FOC și deces (vol. 11/43-67).

Cu adresa nr. 705509 din data de 06.03.1990, Ministerul Apărării Naționale – Direcția Cercetări Penale (vol. 11/144) a solicitat Institutului de Medicină Legală București analiza acestor documente. Solicitarea a fost înregistrată la Institutul de Medicină Legală București și transmisă Comisiei de avizare și control care, în avizul din data de 29.03.1990 (vol. 11/145) a concluzionat că: *"Moartea numitului Ursu Gheorghe Emil a fost violentă și s-a datorat peritonitei purulente, generalizată prin perforație post-traumatică de ansă ileală. Din coroborarea leziunilor traumatiche consemnate în FO, cu constatările făcute intru operator și la autopsie, rezultă că leziunile externe și interne s-au putut produce prin loviri repetate cu corpuri dure în regiunea abdominală, cu circa 3-4 zile anterior. Între leziunile suferite și moarte există legătură directă de cauzalitate"*.

În baza avizului întocmit de Institutul de Medicină Legală București, Direcția de Cercetări Penale a noii structuri de informații create în România – SRI, a întocmit referatul nr. 700070 din data de 31.03.1990 și a trimis întregul material obținut Direcției Procuraturilor Militare pentru confirmarea și definitivarea cercetărilor (vol. 24/154-155).

Dosarul a fost înregistrat sub nr. 90/P/1990, fiind repartizat unui procuror militar în baza notei din data de 27.09.1993 a procurorului general al Parchetului General în care se menționa „efectuarea urmăririi penale în cauză cu privire la toate persoanele implicate – militari și civili și soluționare” (vol. 11/146).

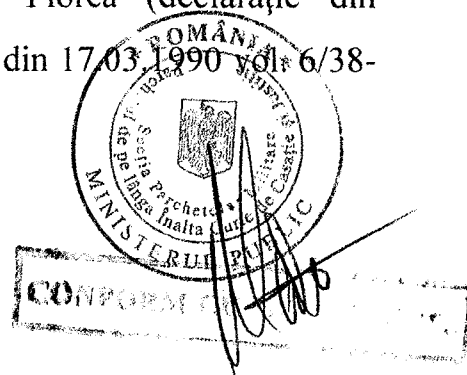
Trebuie subliniată o situație care ar fi trebuit evitată în momentul declanșării verificărilor, privind cauza decesului lui Ursu Gheorghe Emil.

Inculpatul Pârvulescu Marin și alți ofițeri ai fostei Direcții a VI-a, fiind implicați direct la acțiunile de reprimare a manifestațiilor participanți la mitingurile anticomuniste din decembrie 1989, imediat după trecerea fostei Securități în subordinea Ministerului Apărării Naționale, în ianuarie 1990, au fost trecuți în rezervă și nu au mai făcut parte din noua structură de informații.

Inculpatul Pârvulescu Marin și alți colegi ai săi au fost arestați și trimiși în judecată în dosarul penal nr. 76/P/1990 al Direcției Procuraturilor Militare, fiind ulterior condamnați (vol. 15/120-169).

Ofițerii rămași în noua structură constituită, U.M. 05086 București, cu atribuții de cercetare penală, erau foști colegi ai inculpatului Pârvulescu Marin și inculpatului Hodiș Vasile (care a continuat să-și desfășoare activitatea în structura de informații nou constituită).

Ofițerul care a consemnat primele declarații olografe ale persoanelor implicate în anchetarea și decesul ing. Ursu Gheorghe Emil a fost martorul Crișan Nicolae, coleg cu cei doi inculpați menționați anterior. Acest lucru rezultă din cuprinsul declarației date în prezentul dosar (vol. 9/40-46), dar și din contrasemnarea declarațiilor numiților Alexa Ion (declarație din 21.03.1990 vol. 7/162-163), Anghel Vasile (declarație 22.03.1990 vol. 8/7-8), Damian Constantin (declarație din 22.03.1990 vol. 8/36-37), Popescu Florea (declarație din 13.03.1990 vol. 7/252-254), Creangă Mihail (declarație din 17.03.1990 vol. 6/38-

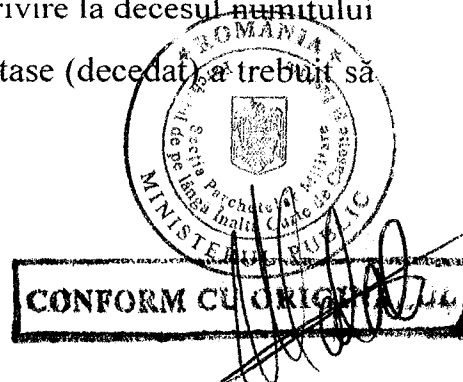
41), Ulmeanu Petruța (declarație din 15.03.1990 vol. 8/99-101) și Clită Marian (declarație din 21.03.1990 vol. 8/192-193).

În aceste declarații olografe nu apare nicio întrebare relevantă, care să clarifice starea de fapt legată de decesul ing. Ursu Gheorghe Emil. Toate declarațiile luate sunt contrasemnate fără antetul instituției din care făcea parte, ci simplu „Date în fața noastră” și semnătura – grad și nume indescifrabile.

Aceste declarații au fost transmise procurorului fără a putea fi valorificate în aflarea adevărului, nici chiar parțial, respectiv implicarea deținuților în torturarea permanentă a lui Ursu Gheorghe Emil sau în neacordarea asistenței medicale obligatorii în astfel de situații. Din cuprinsul acestor așa zise declarații, luate în primele momente ale desfășurării anchetei, **nimeni nu a avut nicio vină și se inducea ideea că raportul medico-legal inițial este corect.** Nu s-a acționat pentru ridicarea de la Arestul Inspectoratului General al Miliției a materialelor informative, pe care le solicitase Direcția Procuraturilor Militare la data de 20.02.1990, prin adresa nr. 536/1990 (pct.6). Abia în anul 2016 s-a aflat că a existat un ordin, din data de 23.02.1990, al conducerii Inspectoratului General al Poliției nr. 096422/22.02.1990 de distrugere a acestor materiale (vol. 14/161-167).

La data de 29.09.1993 procurorul militar delegat cu soluționarea cauzei a dispus înfirmarea rezoluției de neîncepere a urmăririi penale emisă în dosarul nr. 103/P/21.01.1986 al Procuraturii Municipiului București și începerea urmăririi penale *in rem* pentru infracțiunea de omor, prev. și ped. de art. 174 Cod penal din 1968. La data de 12.04.1995, același procuror militar a dispus începerea urmăririi penale „in personam” față de Clită Marian (vol. 11/147).

În acest dosar s-au obținut date suplimentare cu privire la decesul numitului Ursu Gheorghe Emil, iar medicul legist Cavaliotti Anastase (decedat) a trebuit să

CONFORM CU ORIGINALA

explice, pe larg, cum a ajuns la concluziile din raportul medico-legal nr. A3/2507/12.12.1985.

Chiar medicul legist, dr. Cavaliotti Anastase, a ajuns la concluzia că „eronat” a stabilit că moartea a fost patologică și nu violentă (adresă nr. A3/2507/85 din 24.11.1993 vol. 11/148-150).

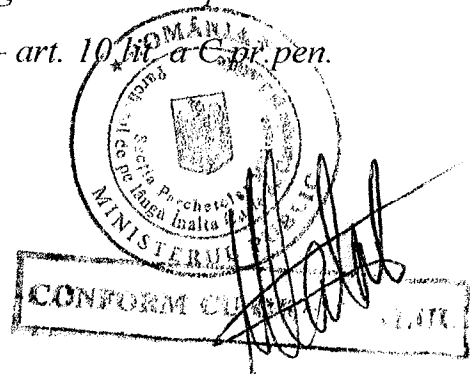
Cercetarea penală, în această cauză, s-a finalizat la 12.11.1996 prin rechizitoriu, **la punctul 1**, dispunându-se trimiterea în judecată doar a inc. civ. Clită Marian, pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prev. de art. 174 Cod penal. Prin același rechizitoriu, **la punctele 2-6, s-au dispus soluții de neurmărire penală după cum urmează:**

„2. Neînceperea urmăririi penale cu privire la general de brigadă Macri Emil, lt.col. Turcitu Adrian și cpt. Dumitraciuc Ion – de la Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului – și col. Vasile Gheorghe, col. Anghel Corneliu, mr. Pîrvulescu Marin și lt. maj. Hodiș Vasile, sub aspectul infracțiunilor de abuz în serviciu prevăzute de art. 246 Cod penal și cercetare abuzivă prev. de art. 266 Cod penal (f.3 din rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

3. Neînceperea urmăririi penale cu privire la lt.col. Popescu Florea, sub aspectul infracțiunii de cercetare abuzivă prevăzută de art. 266 C.pen. (f.4 rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

4. Neînceperea urmăririi penale cu privire la colonel Vasile Gheorghe, colonel Scarlet Gheorghe, lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de supunere la rele tratamente prevăzută de art. 267 Cod penal (f.11 din rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

5. Neînceperea urmăririi penale cu privire la lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de instigare la omor prevăzută de art. 25 rap. la art. 174 Cod penal (f.17 din rechizitor) – art. 10 lit. a C.pr.pen.

6. *Neînceperea urmăririi penale cu privire la colonel Vasile Gheorghe, colonel Scarlet Gheorghe, lt.col. Tudor Stănică și lt.col. Creangă Mihail, sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor prevăzută de art. 246 C.pen. și lt.col. Damian Constantin, sub aspectul infracțiunii de neglijență în serviciu prevăzută de art. 249 C.pen. (f.18 din rechizitor) – art. 10 lit. g C.pr.pen. rap la art. 1 din Decretul nr. 11/1988.*

7. *Neînceperea urmăririi penale cu privire la Radu Gheorghe, sub aspectul infracțiunii de omor, prev. de art. 174 Cod penal (f.17 din rechizitor) – art. 10 lit. c C.pr.pen.”*

Dosarul a fost înaintat la Tribunalul București - Secția I Penală, unde a fost înregistrat sub nr. 4249/1996 (vol. 16/180-200).

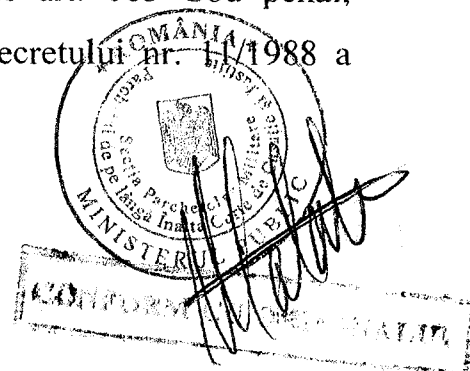
Prin **sentința penală nr. 44/11.03.1997** cauza a fost restituită pentru refacerea urmăririi penale.

Prin **decizia penală nr. 668/25.09.1997**, pronunțată în dosarul penal nr. 1455/1997, Curtea de Apel București a admis recursul parchetului și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare (vol. 11/168-177).

Cauza a fost înregistrată la Tribunalul București – Secția I Penală, sub nr. 11/1998.

Prin **sentința penală nr. 359/30.06.1999**, inc. civ. Clită Marian a fost condamnat la 20 de ani de închisoare, pentru infracțiunea prev. de art. 174 Cod penal, pedeapsă redusă la jumătate, conform dispozițiilor Decretului nr. 11/1988 privind grațierea și amnistia unor pedepse.

Curtea de Apel București – Secția I Penală, judecând apelul a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de omor, prev. de art. 174 Cod penal, în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte, prev. de art. 183 Cod penal, aplicând o pedeapsă de 6 ani închisoare și conform Decretului nr. 11/1988 a dispus amnistierea ei.

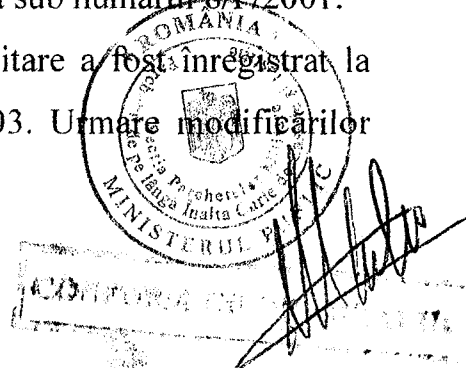
Prin **decizia nr. 1947/05.05.2000**, pronunțată în dosarul nr. 284/2000, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a dispus casarea deciziei Curții de Apel București și a menținut pedeapsa primei instanțe (vol. 11/183-185).

C) Secția Parchetelor Militare analizând modul de soluționare a dosarului penal nr. 90/P/1990, prin rezoluția nr. 1923/2000 a dispus infirmarea punctelor 2, 4, 5, 6 din dispozitivul rechizitoriului și reluarea cercetărilor față de alte persoane civile și militari cu grade și funcții de conducere din Ministerul de Interne și din fostul Departament al Securității Statului, constituindu-se astfel dosarul penal nr. 49/P/2000.

Prin rechizitoriul nr. 49/P/2000 din data de 22.11.2000 s-a dispus trimiterea în judecată a inc. col. (rez) Tudor Stănică (*adjunctul șefului Direcției Cercetări Penale din fostul Inspectorat General al Miliției*) și inc. col. (rez) Creangă Mihail (*șeful arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției*) pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 25 Cod penal rap. la art. 174, 175 lit. a Cod penal, respectiv a inc. plt. (rez) Burcea Ștefan (*subofițer în cadrul arestului Direcției Cercetări Penale*) pentru complicitate la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 26 Cod penal rap. la art. 174, 175 lit. a Cod penal (vol. 11/151-167).

Prin același rechizitoriu s-a dispus **disjungerea cauzei** față de col. Vasile Gheorghe, mr. Părvulescu Marin, lt. col. Damian Constantin, mr. Popescu Florea, plt. Mocanu Ion, plt. Palamariu Florinel, plt. Ghebac Radu, plt. Cuzic Ion, ofițeri și subofițeri din cadrul Inspectoratului General al Miliției și Departamentului Securității Statului, fără a se face referire la vreo infracțiune anume, menționându-se că „*față de aceștia să fie continuate cercetările până la soluția finală*”(vol. 1/165). Această disjungere a fost înregistrată sub numărul 8/P/2001.

Dosarul nr. 49/P/2000 al Secției Parchetelor Militare a fost înregistrat la Tribunalul Militar Teritorial București sub nr. 639/2003. Urmare modificărilor

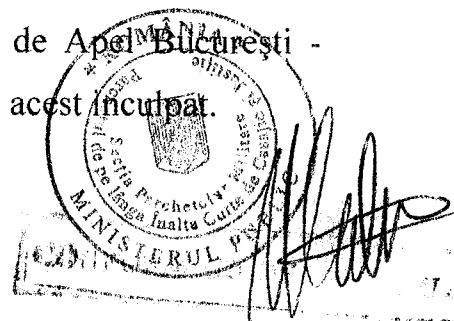

legislative acest dosar a fost declinat la Curtea de Apel București, spre competență soluționare.

Prin **sentința penală nr. 49/14.07.2003** – Secția a II-a Penală a Curții de Apel București i-a condamnat pe inculpații Tudor Stănică și Mihai Creangă pentru săvârșirea infracțiunii de omor calificat cu premeditare la câte 22 de ani închisoare, pedepse reduse la jumătate, conform Decretului nr. 11/1988. Față de inc. Burcea Ștefan cauza a fost disjunsă, datorită stării de sănătate a acestuia și în baza încheierii din 26.06.2003 a fost înregistrat un dosar separat (fila 254 – dosar instanță).

Prin **Decizia penală nr. 4404 din data de 10.10.2003** Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală a admis recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și de inculpații Tudor Stănică și Creangă Mihail, și a casat sentința penală nr. 49/14.07.2003 a Curții de Apel București- Secția a II-a Penală. În temeiul art. 334 C.pr.pen a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 174, 175 lit. a C.pen, cu aplic art. 13 și art. 75 lit. d și alin. ultim rap. la art. 78 C.pen, în instigare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 25 rap. la art. 174, 175 lit. a C.pen, cu aplic art. 13 și art. 75 lit. d și alin. ultim rap. la art. 78 C.pen, texte în baza cărora i-a condamnat pe inculpații Tudor Stănică și Creangă Mihail la câte 20 ani închisoare și câte 8 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și c C.pen și la degradarea militară. De asemenea, în baza art. 2 din Decretul nr. 11/1988 a redus pedepsele aplicate inculpaților cu ½, urmând ca fiecare inculpat să execute pedeapsa de câte 10 ani închisoare și câte 8 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a, b și c C.pen și degradarea militară.

Întrucât inculpatul Burcea Ștefan a decedat în timpul procesului, prin **sentința penală nr. 20 din data de 27.02.2004**, Curtea de Apel București - Secția a II-a Penală a dispus încetarea procesul penal față de acest inculpat.

D) Un alt aspect care poate întregi preocuparea Secției Parchetelor Militare pentru clarificarea unui aspect conex amplei cercetări, referitoare la urmărirea, arestarea și uciderea lui Ursu Gheorghe Emil, este acela al dispariției din custodia fostei Securități și, ulterior a S.R.I, a majorității jurnalelor confiscate ilegal și abuziv în luna ianuarie 1985.

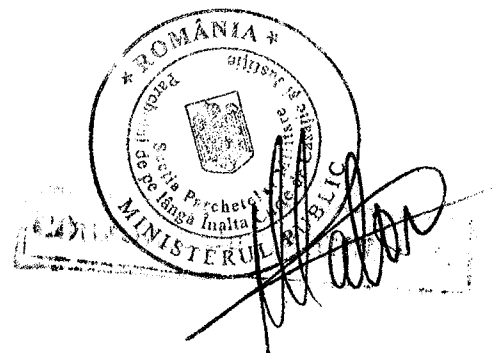
Astfel, s-a întocmit un alt dosar de urmărire penală împotriva celor care au distrus sau au pierdut jurnalul lui Ursu Gheorghe Emil. Acest jurnal trebuia restituit familiei, dar nu a mai fost găsit. Jurnalul a fost transmis la Unitatea Specială "S" cu adresa nr. 62/D/HV/S/294302/12.08.1987.

Prin rechizitoriul nr. 16/P/1998 din 12.01.2001 (vol. 11/178-182) s-a dispus trimiterea în judecată a gl. bg. (rez) Grigorescu Eugen, care la data de 06.06.1990 a preluat, sub semnătură, jurnalul "corp delict" a lui Gheorghe Ursu – respectiv un număr de 811 file. Documentele nu s-au mai găsit, el fiind considerat singurul vinovat de dispariția sau distrugerea acestora.

Ofițerul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 246 Cod penal din 1968 și reținerea sau distrugerea de înscrisuri, prev. de art. 272 Cod penal din 1968.

Dosarul a fost înaintat la Tribunalul Militar Teritorial București, fiind înregistrat sub nr. 727/2001.

Prin **sentința penală nr. 54/21.02.2003** (vol. 15/172-189), instanța a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 246 Cod penal din 1968 rap. la art. 248¹ Cod penal din 1968 în infracțiunea de neglijență în serviciu, prev. de art. 249 Cod penal cu aplic. art. 13 Cod penal și a dispus încetarea procesului penal, fapta fiind prescrisă.

Pentru infracțiunea de reținere sau distrugere de înscrisuri inculpatul a fost achitat. Au fost stabilite, cu titlu de despăgubiri, daune morale în valoare de 20 milioane ROL (vol. 15/172-189).

Împotriva sentinței penale a declarat apel Secția Parchetelor Militare. Dosarul a fost înregistrat la Curtea Militară de Apel București, sub numărul 40/2003/Apel.

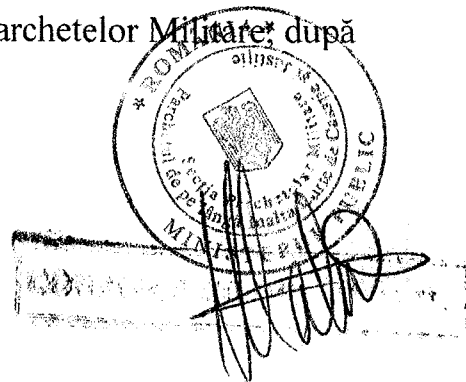
Prin **decizia penală nr. 34 din data de 24.06.2004** Curtea Militară de Apel București a dispus admiterea apelului, desființarea sentinței atacate și condamnarea inc. gl. bg (rez) Grigorescu Eugen la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de reținere și distrugere de înscrisuri, respectiv 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, prev. și ped. de art. 246 Cod penal rap. la art. 248¹ Cod penal din 1968. Instanța a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare și a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o durată de 4 ani (vol. 15/190-198)

Împotriva acestei decizii a formulat recurs Secția Parchetelor Militare.

Prin **decizia penală nr. 7210/22.12.2005**, pronunțată în dosarul penal nr. 4065/2005, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, a admis recursul, a casat decizia nr. 34/2004 a Curții Militare de Apel București și rejudecând cauza l-a condamnat pe inculpatul gl. bg (rez) Grigorescu Eugen la 3 ani închisoare, cu executare.

E) Disjungerea din dosarul penal nr. 49/P/2000, menționată anterior, a fost înregistrată la Secția Parchetelor Militare sub nr. 8/P/2001.

Mai multe plângeri formulate de I.I.C.C.M.E.R și F.R.E.F.D.P.L.A din România, precum și de către persoane fizice având ca obiect abuzuri săvârșite în timpul regimului comunist au fost înregistrate la Secția Parchetelor Militare, după cum urmează:

- *dosarul nr. 35/P/2006* – a avut ca obiect identificarea unor generali și demnitari responsabili pentru săvârșirea unor crime în timpul dictaturii comuniste, precum și o plângere făcută de Uniunea Veteranilor de Război, care se referea la uciderea lui Gheorghe Ursu, în timpul arestului preventiv.

- *dosarul nr. 68/P/2006* – a avut ca obiect faptele săvârșite de ofițerii de securitate care racolau abuziv minori ca informatori.

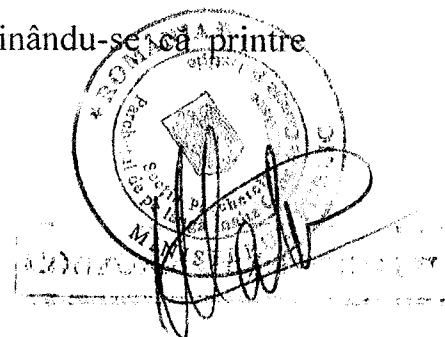
- *dosarul nr. 82/P/2007* – a avut ca obiect faptele săvârșite în sistemul penitenciar.

La data de 09.10.2007 s-a dispus conexarea dosarelor nr. 35/P/2006 și 68/P/2006 la dosarul nr. 82/P/2007, cunoscut sub denumirea generică "Procesul comunismului".

La acest dosar reunit a fost atașat și materialul disjuns din dosarul penal nr. 49/P/2000 al Secției Parchetelor Militare și înregistrat la acea dată sub numărul 8/P/2001, fără a se dispune printr-un act procesual conexarea și acestui dosar la dosarul penal nr. 82/P/2007.

Urmare modificărilor legislative privind competența parchetelor militare, intervenite prin Legea nr. 356/2006 art. 35 alin. 2 Cod procedură penală) și Legea nr. 293/2004 privind statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor și a Deciziei Curții Constituționale nr. 610/20.06.2007, prin ordonanța nr. 82/P/2007 din data de 31.07.2008 s-a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, unde dosarul a fost înregistrat sub nr. 1304/P/2008.

Prin ordonanța din data de **24.11.2008**, Secția de urmărire penală și criminalistică și-a declinat competența în favoarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, reținându-se că printre

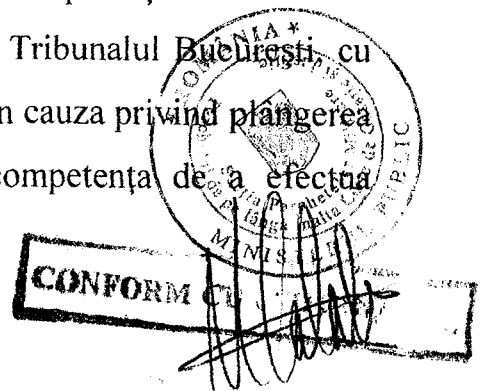
faptele ce formau obiectul cauzei se regăseau și infracțiuni de competența acesteia, respectiv infracțiuni contra siguranței statului.

În cauza ce a format obiectul dosarului nr. 328/D/P/2008, prin **ordonanța din 20.01.2009**, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a dispus, în temeiul art. 228 alin. lit. g și d, neînceperea urmăririi penale față de „*persoanele din conducerea aparatului de partid și de stat, al securității și miliției din perioada 1945-1989*”, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 155, art. 161-165 Cod penal, reținându-se că răspunderea penală a fost înlăturată prin intervenirea prescripției, precum și că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor de mai sus.

Prin aceeași ordonanță s-a dispus declinarea competenței de soluționare în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a cauzei intitulată generic „*Procesul comunismului*”.

Prin **ordonanța nr. 1304/P/2008 din data de 19.09.2010**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică a dispus disjungerea cauzei și continuarea cercetărilor cu privire la sesizările formulate de Ursu Andrei și Uniunea veteranilor de război și a urmașilor veteranilor referitoare la infracțiuni contra păcii și omenirii comise prin torturarea și uciderea numitului Ursu Gheorghe-Emil, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice (punctul 11 din dispozitiv).

Prin **ordonanța nr. 1043/P/2010 din data de 12.12.2011**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică a dispus disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Tribunalul București, cu privire la fapta sesizată de Ursu Andrei. S-a reținut că, în cauza privind plângerea formulată de Ursu Andrei la data de 21.09.2007, competența de a efectua

urmărirea penală revine Parchetului de pe lângă Tribunalul București, întrucât, pe de o parte, **încadrarea juridică dată faptei comise împotriva lui Ursu Gheorghe Emil de instanțele de judecată este cea de omor, și nu cea a unei infracțiuni contra păcii și omenirii, așa cum susține Ursu Andrei, iar pe de altă parte, pentru că la fapta comisă împotriva lui Ursu Gheorghe-Emil au participat și civili, unul fiind chiar condamnat definitiv – Clită Marian.**

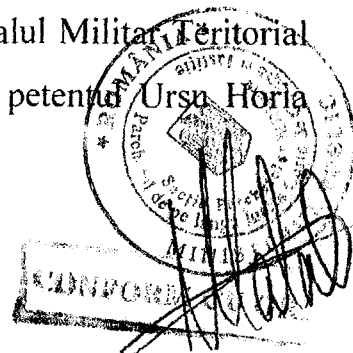
Disjungerea a fost înregistrată în cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul București sub nr. 179/P/2012.

F) Prin **Rezoluția nr. 179/P/2012 din data de 21.01.2013**, Parchetul de pe lângă Tribunalul București a dispus neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 174-175 lit. a C.pen, privind plângerile formulate de Andrei Ursu, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, reținându-se că s-a împlinit termenul de prescripție specială a răspunderii penale.

Prin **rezoluția nr. 379/II-2/2013 din data de 24.04.2013**, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul București a dispus respingerea plângerii formulate de numitul Horia Andrei Ursu împotriva rezoluției nr. 179/P/2012 din data de 21.01.2013, reținându-se că soluția în cauză este legală și temeinică.

Prin **sentința nr. 460 din data de 03.06.2013**, Tribunalul București – Secția a II-a Penală a dispus declinarea competenței de soluționare a plângerii formulate de petentul Horia Andrei Ursu, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 21.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București, în favoarea Tribunalului Militar Teritorial București.

Prin **sentința nr. 27 din data de 16.10.2013**, Tribunalul Militar Teritorial București a respins, ca nefondată, plângerea formulată de petentul Ursu Horia

Andrei împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale nr. 179/P/2012 din 12.01.2013 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

*

* *

La data de 29.08.2014, așa cum am mai menționat, Ursu Andrei Horia, fiul victimei Ursu Gheorghe Emil, s-a adresat cu o plângere la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin care a solicitat efectuarea de cercetări cu privire la:

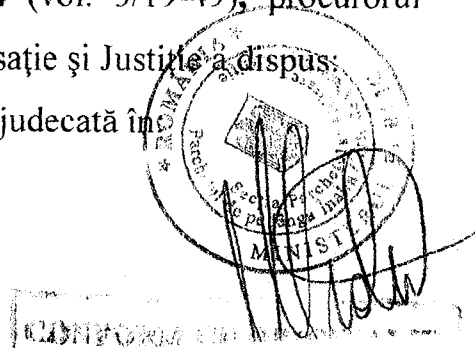
- „tergiversarea anchetei asupra asasinilor și tortionarilor din fosta Securitate (art.336-339 Cod procedură penală);

- identificarea dosarului cauzei disjuncte din dosarul nr. 8/P/2001 prin rezoluția din data de 18.03.2003 a procurorului militar Dan Voinea de la Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (cauză neînregistrată în evidența dosarelor penale) și pentru soluționarea acestei cauze, prin trimiterea în judecată a celor cercetați, în speță a lui Pîrvulescu Marin, anchetatorul principal al tatălui său, conform probelor existente și legii”.

Plângerea a fost înregistrată la Secția Parchetelor Militare la data de 02.09.2014 și formează obiectul dosarului penal nr. 32/P/2014.

Având în vedere soluțiile adoptate de unitățile de parchet și instanțele de judecată, până la data de 29.08.2014, în cauze ce priveau disjungerile referitoare la alte persoane implicate în decesul ing. Ursu Gheorghe Emil din anul 1985, prin ordonanța nr. 2688/C/2014 din 05.11.2014 (vol. 3/19-49), procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus:

1. Infirmarea soluțiilor de netrimitere în judecată în

- dosarele nr. 1304/P/2008 și 1043/P/2010 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, cu privire la săvârșirea infracțiunilor prev. și ped. de art. 356, 358, 359, 360 și 361 Cod penal din 1968;

- dosar nr. 179/P/2012 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București cu privire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 174-175 Cod penal din 1968.

2. Redeschiderea cercetărilor în aceste cauze și,

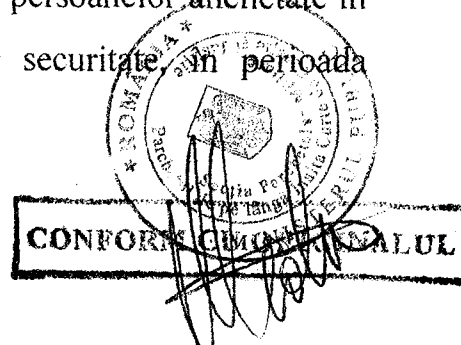
3. Supunerea de îndată confirmării judecătorului de Cameră preliminară din cadrul Curții Militare de Apel București a ordonanței.

Prin **încheierea din data de 12.11.2014, dispusă în dosarul nr. 19/81/2014**, judecătorul de Cameră preliminară din cadrul Curții Militare de Apel București a admis cererea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a confirmat redeschiderea urmăririi penale (volum 3/50-64).

De asemenea, prin **ordonanța nr. 86/C3/2014 din 12.12.2014**, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus preluarea în vederea soluționării cauzei de către Secția Parchetelor Militare a dosarului penal nr. 169/P/2014, înregistrat la Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București (vol. 3/15-17).

Dosarul nr. 169/P/2014, cunoscut sub denumirea generică de „Procesul comunismului”, a fost înregistrat în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare la data de 12.12.2014, sub nr. **48/P/2014**, și a vizat următoarele aspecte:

- vătămarea și supunerea la rele tratamente a persoanelor anchetate în aresturile Ministerului de Interne de către ofițeri de securitate, în perioada

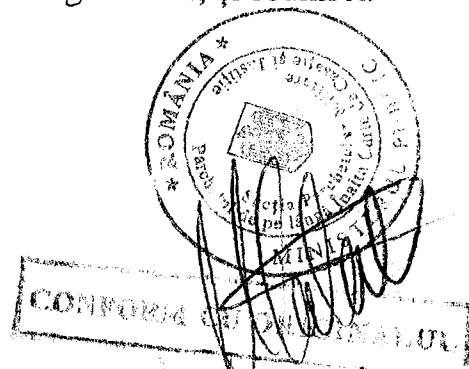
06.03.1945-22.12.1989, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 09.08.2007;

- abuzurile și crimele săvârșite în perioada martie 1945 - decembrie 1989, în sistemul penitenciar din România, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 22.05.2007;

- uciderea în penitenciare a mai multor preoți și credincioși, respectiv interzicerea, până la 22.12.1989, a activității cultului religios din care făceau parte, fapte sesizate la data de 15.09.2006 de un grup de enoriași ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică;

- torturarea și uciderea lui Gheorghe Emil Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, fapte sesizate de Ursu Andrei, fiul victimei în cauză, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

Prin **ordonanța nr. 48/P/2014 din data de 14.01.2015**, reținându-se că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare sunt înregistrate două dosare care au ca obiect acțiunile represive la care a fost supus, în anul 1985, disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil de către organele de securitate, în timp ce era cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, în temeiul art. 63 alin. 1 rap. la art. 46 alin. 1, art. 43 alin. 3 C.pr.pen, s-a dispus disjungerea din dosarul nr. 48/P/2014 a sesizărilor formulate de Horia Ursu Andrei, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, în legătură cu decesul lui Gheorghe Ursu, și reunirea acestora la dosarul nr. **32/P/2014**.

V. MIJLOACELE DE PROBĂ

În decursul timpului, în contextul dosarelor penale soluționate de procurorii militari, au fost audiați o parte din inculpații din prezentul dosar. Este vorba de foștii ofițeri de securitate de la Direcția a VI-a Cercetări Penale, *inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile*.

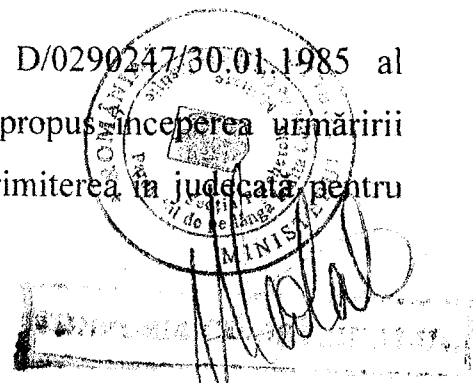
Cercetarea acestor dosare nu a avut în vedere și o analiză a sistemului din care făceau parte cei doi inculpați, faptele lor fiind tratate ca elemente de exces de zel și nu ca acțiuni ale unui sistem împotriva unui om, care nu gândea materialist-dialectic, ci se revolta în scrierile sale din jurnal împotriva regimului și a conducătorilor acestuia.

Securitatea, intrând în posesia jurnalului, a hotărât ca anchetatorii penali, inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile, să dovedească „periculozitatea” ing. Ursu Gheorghe Emil pentru regimul comunist, în sensul că acesta *făcea parte dintr-un grup care complota împotriva conducerii statului*, ceilalți membri ai grupului fiind, în mod evident, persoane din elita intelectuală.

Pe de altă parte, întâlnirile lui Ursu Gheorghe Emil cu membrii „grupului de la Paris” – realizatorii emisiunilor culturale ale „Radio Europa Liberă” - îl transforma în „*cureaua de transmisie*” a informațiilor spre exterior.

Era un caz important, fapt ce rezultă din nota Departamentului Securității Statului din data de 15.08.1985, în care la Direcția Procuraturii Militare, sub semnătura adjunctului procurorului general și șef al Direcției Procuraturilor Militare, gl. Nicolae Iscrulescu, se consemnează: „*Cazul este cunoscut și analizat la nivelul conducerii Securității Statului și a Ministerului de Interne.*”(vol. 11/124).

Același aspect rezultă și din Raportul nr. D/0290247/30.01.1985 al Departamentului Securității Statului, prin care s-a propus începerea urmăririi penale, continuarea cercetărilor în stare de arest și trimiterea *în judecată pentru*

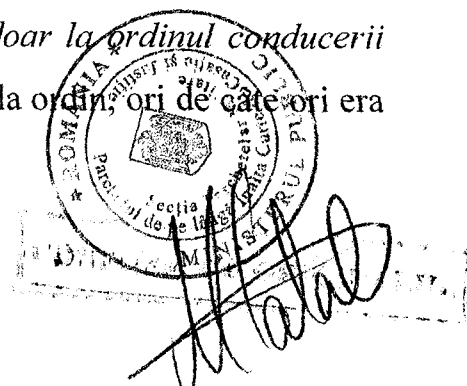

săvârșirea infr. prev. de art. 166 alin. 2 Cod penal (propagandă împotriva orânduirii socialiste), reținându-se că „Ursu Gheorghe Emil a desfășurat o intensă activitate de propagandă dușmănoasă prin acțiuni directe sau prin intermediul unor oficine de propagandă reacționară din străinătate” (vol. 19/15-17).

Deși rezultă în mod evident că în cazul „Ursu” s-a urmărit stabilirea unui mare complot al intelectualilor (Nina Cassian, Geo Bogza, Eugen Jebeleanu și alții), coordonat de oficine ale propagandei dușmănoase (grupul de la Paris – Radio Europa Liberă), inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile au declarat, constant, că audierile s-au desfășurat fără incidente, fără să exercite violențe sau amenințări, și că în unele zile Ursu Gheorghe Emil venea la Securitate „din proprie inițiativă” (vol. 5/6-10, 16-22, respectiv vol. 5/39-47, 51-54).

Inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile nu recunosc agresiunile fizice și psihice exercitate împotriva ing. Ursu Gheorghe Emil, nici în perioada în care au efectuat ancheta și nici după ce dosarul a ajuns la Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale, pentru fapte de drept comun. Referitor la deces, cei doi afirmă că au aflat întâmplător și că nu au fost preocupați de cauza decesului.

Inculpatul col. (rez) Hodiș Vasile a recunoscut că a contrasemnat declarațiile ing. Ursu Gheorghe Emil referitoare la operațiunile interzise cu mijloace de plată străine și, de asemenea, că pe aceste declarații s-a aplicat ștampila cu nr. „2” a Direcției Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției și nu cum era normal ștampila Direcției Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului. O astfel de practică era total ilegală și justificată în sensul că se practica astfel de metode „doar la ordinul conducerii direcției”. Această afirmație denotă că se încălca legea la orice oră, ori de câte ori era nevoie.

Inculpatul civ. Homoștean George a negat că ar fi știut de cercetarea disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil și nu recunoaște că i s-ar fi solicitat de la Ministerul Afacerilor Externe să comunice date despre această situație și nici că ar fi răspuns la aceste solicitări (vol. 5/92-93).

Inculpatul civ. Tudor Postelnicu, invocând starea precară a sănătății, și-a exercitat dreptul de a nu face nici o declarație (vol. 5/197-198, vol. 5/206-208)

Faptele săvârșite de către inculpați sunt dovedite cu următoarele probe administrate în cauză:

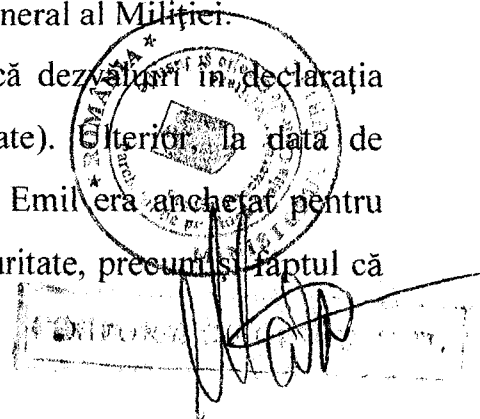
DECLARAȚII MARTORI

Din cuprinsul declarației martorei **Toader Florica**, fost subofițer la Arestul Inspectoratului General al Miliției, rezultă că, în mai multe rânduri, l-a văzut pe inculpatul mr. (rez.) Pârvulescu Marin, „de la Securitate”, că l-a luat la anchetă pe ing. Ursu Gheorghe Emil (vol. 7/94-102).

Alți martori, foști subofițeri în cadrul arestului, au declarat că se știa „de ăla de la Securitate” – respectiv că Ursu Gheorghe Emil era arestat nu pentru valută, ci pentru opiniile sale politice (martor Udrea Marian, vol. 7/70-87) sau că celula în care se afla Ursu Gheorghe Emil era în permanență sub consemn, dispus de șefii arestului (martor Popa Dan, vol. 7/43-63). Martorul **Cojocaru Gheorghe** declară că în arest a fost adusă o „*persoană care este cercetată de Securitate pentru că ar fi trimis niște articole la <Europa Liberă>*”(vol. 7/116-125).

Aceste afirmații au fost susținute constant de alți lucrătorii din Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

Palamariu Florinel, care a avut rețineri să facă dezvăluiri în declarația inițială din data de 07.02.1994 (era încă în activitate). Ulterior, la data de 17.10.2000, a declarat că știa că ing. Ursu Gheorghe Emil era anchetat pentru fapte de natură politică și că era dus la anchetă la Securitate, precum și faptul că

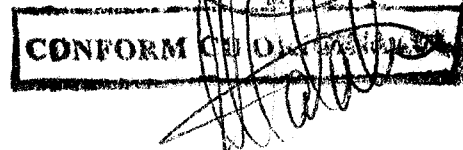
la revenirea de la anchetă „Ursu nu-și ținea bine echilibrul, era abătut, roșu la față, obosit”. Aceleași susțineri le regăsim și în declarația din data de 18.02.2015 (vol. 7/13-30).

Munteanu Ion, în primele declarații, când era în activitate a evitat să facă declarații tranșante, dar cu ocazia audierii, în prezentul dosar, la data de 08.02.2015 a declarat următoarele: „Nu cunosc ce ofițeri de securitate îl anchetau pe Ursu Gheorghe Emil dar, în perioada în care acesta a fost în arestul Miliției, a fost scos de mai multe ori la anchetă de către ofițerii de securitate în special seara... Știu că nu s-a consemnat în Registrul de scoateri la anchetă acest lucru... Nu cunoșteam numele acelor cadre de securitate care îl scoteau din cameră pe Ursu Gheorghe Emil, nici nu aveai voie să întrebi cine sunt ei...” (vol. 7/31-42).

Popa Dan, în declarațiile sale date în dosarele penale anterioare, vorbește de regimul de arest la care a fost supus Ursu Gheorghe Emil și de faptul că acest lucru s-a datorat cercetării politice sub oblăduirea „criminală” a Direcției de Cercetări Penale, când era readus în cameră de la anchetă „era roșu la față și se ținea de burtă” (vol. 7/43-63).

Alexa Ion, declară că raportul de pedepsire pe care l-a întocmit împotriva lui Ursu Gheorghe Emil (vol. 11/96) nu s-a bazat pe constatări proprii, ci pe afirmațiile unui subordonat și cu toate acestea a întocmit acel raport de pedepsire. Acțiunea în sine s-a conjugat cu celelalte măsuri represive, care erau menite să-l determine pe Ursu Gheorghe Emil să dea declarațiile de care avea nevoie **nu Miliția**, care îl avea în custodie, **ci Securitatea**, care stătea în spatele dosarului de drept comun.

Ghebac Radu, alt lucrător în cadrul Arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției, a declarat la data de 24.02.2015, că la solicitarea șefului arestului (lt. col. Creangă Mihail) a adus la Direcția a VI-a Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului arestați aflați în custodia

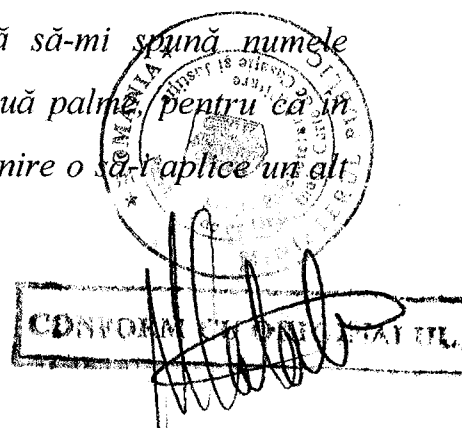
lor. Se folosea ca și traseu de trecere dintr-un spațiu în altul, ușa de la etajul 1 al clădirii. Același martor arată că raportul de pedepsire a ing. Ursu Gheorghe Emil a fost făcut la ordinul șefului arestului.

Martorul mai afirmă că „*Arestații din Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale puteau fi scoși de ofițerii de securitate numai cu aprobarea șefului de arest și a conducerii direcției.*” (vol. 7/165-180).

Dacă martorii, foști subofițeri în cadrul Arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției, în multe situații au evitat să declare tranșant ce s-a întâmplat în realitate în acele zile ale anului 1985, când Ursu Gheorghe Emil s-a aflat în arestul Miliției, alți martori, foști deținuți la acea dată și aflați în același arest cu victima, au declarat și susțin în continuare faptul că ing. Ursu Gheorghe Emil a fost bătut sistematic și i s-a creat o stare psihică de spaimă, pentru a fi determinat să dea declarațiile dorite. Astfel:

Casapu Mitruș-Laurențiu și-a menținut declarațiile, date în timp, în diferitele cauze penale, în care a fost audiat referitor la cazul „Ursu”, iar în declarația din 06.04.2015, în prezentul dosar, afirmă fără echivoc că Ursu Gheorghe Emil într-o zi, după ce s-a înserat „*a fost adus în camera de deținere într-o pătură ... Când m-am întors am văzut că acesta era așezat pe o pătură și se văita că-l doare burta...*”. Într-o declarație anterioară, mai aproape de momentul producerii faptei, a și indicat un nume și un grad „*maior Pârvulescu ...*” (vol. 8/114-125).

Cimpoieru Vasile a declarat la data de 08.04.2015, în prezentul dosar, că „*Ursu Gheorghe Emil s-a întors în cameră foarte agitat și speriat și mi-a spus că a fost scos la anchetă de cei de la Securitate, fără să-mi spună numele anchetatorului și că acum a scăpat ușor luând doar două palme pentru că în ziua aceea nu a avut timp de el și că la următoarea întâlnire o să-l aplice un alt tratament.*” (vol. 8/137-146).

Martin Cristian a declarat că „în zona Catanga a arestului, dintr-o cameră alăturată, am auzit că se vorbea despre un manuscris cu conținut anticeaușist... Zilnic auzeam bătăi în camera respectivă, constatând că subofițerul care asigura paza pe hol nu intervenea niciodată în sprijinul persoanei bătute și apelată cu numele <Ursu>.” (vol. 8/155-162).

Caracostea Stere a confirmat violențele la care Ursu Gheorghe Emil a fost supus în timpul anchetei efectuată nu de către Miliție, ci de Securitate.

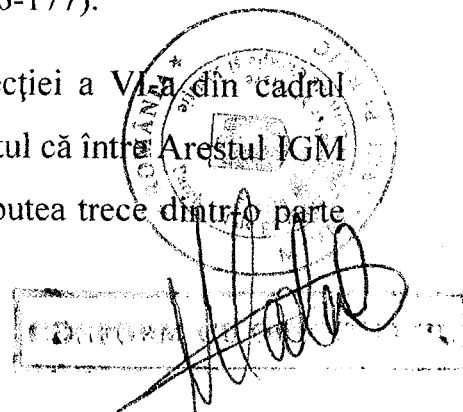
Astfel, în declarația din data de 30.11.1990, acesta afirma „În jurul orelor 11.00, noaptea, a fost dus la anchetă și după puțină vreme a fost readus cu vizibile urme de violență... se observau urme de sânge. Spunea că nu s-a stat de vorbă cu el și efectiv a fost bătut...”. Cei care l-au bătut erau cei de la Securitate.

Declarații date în același sens, în datele de 22.06.1998, 19.05.1999, 27.02.2002, sunt consemnate și cu ocazia audierii în instanțele de judecată (vol. 8/103-113).

Martorul, reuadiat în prezenta cauză, face o precizare care în contextul anchetei indică și prezența unui al doilea anchetator de la Securitate „un locotenent”.

Pascale Gheorghe, în declarația din 15.05.2000, a afirmat că s-a întâlnit pe coridorul arestului cu Ursu Gheorghe Emil, care era adus de la anchetă. S-au văzut și la wc-ul comun al arestului, ocazie cu care Ursu Gheorghe Emil i-a spus: „nenorociții ăștia mă omoară”. Într-o altă declarație din 25.05.2000, martorul a afirmat că Ursu Gheorghe Emil a fost adus în pătură, localizând perioada – luna noiembrie 1985. Motivul anchetei era atitudinea lui Ursu Gheorghe Emil față de regim – „scria poezii împotriva lui Ceaușescu” (vol. 8/166-177).

Au fost audiați și foști lucrători ai Arestului Direcției a VI-a din cadrul Departamentului Securității Statului care au confirmat faptul că între Arestul IGM și Arestul Securității exista o ușă interioară prin care se putea trece dintr-o parte

în alta, ușă care putea fi deschisă numai de către cei de la Securitate, cheia fiind păstrată de șeful de schimb, și că o astfel de activitate se executa la ordin, fără a se consemna în vreun registru. Menționăm în acest sens declarațiile martorilor **Ion Niculae** (vol. 9/64-68), **Neamțu Emond Dumitru** (vol. 9/69-71) și **Neguriță Vasile** (vol. 9/78-82).

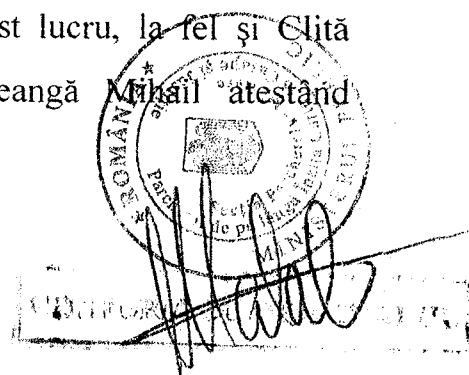
La rândul său martorul **Popescu Mariana** a menționat că au existat discuții în cadrul Direcției a VI-a din D.S.S., respectiv că o „*persoană anchetată la noi ar fi decedat, fiind deținută în arestul miliției*” și că „*după 1990, când a devenit public cazul Ursu, am aflat că ofițerul anchetator al lui ar fi fost mr. Pârvulescu Marin*” (vol. 9/112-116)

În acest context al analizei declarațiilor martorilor, se impune a se menționa că în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, în perioada respectivă, funcționau și alte metode de obținere a informațiilor utile anchetatorilor (Miliție/Securitate).

Este vorba de informatorii de cameră, aflați la ordinul șefului arestului (lt.col. Creangă Mihail) și tehnica operativă (T.O) – înregistrări audio ambientale făcute de o echipă specializată, cu mijloace tehnice de interceptare și înregistrări pe bandă magnetică și apoi de redare pentru folosința celor abilitați. **Materialele** obținute atât de la informatori, cât și prin tehnica de înregistrare **aveau caracter strict secret.**

Toate declarațiile martorilor vorbesc de faptul că deținuții Clită Marian și Radu Gheorghe, zis „Gicuță”, erau informatori și au avut misiunea de a obține de la Ursu Gheorghe Emil date și informații necesare anchetei politice de la Securitate.

De altfel, martorul Radu Gheorghe confirmă acest lucru, la fel și Clită Marian. Afirmările lor sunt adevărate, martorul Creangă Mihail atestând veridicitatea lor.

Procesul-verbal de studiu al dosarului de personal al martorului Creangă Mihail, confirmă fără echivoc faptul că el era acela care răspundea de munca specială în arest, instruia informatorii, le trasa sarcini și obținea de la ei note scrise cu informațiile obținute (vol. 11/125)

Despre munca specială prin tehnica operativă de interceptare, martorul Creangă Mihail recunoaște că era folosită, însă nu dă detalii, afirmând că altcineva primea materialele, făcând trimitere la superiori (vol. 6/27-36).

Fiind audiați, martorii Tudor Stănică și Scarlet Gheorghe, foști comandanți ai Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției și superiori în funcție martorului Creangă Mihail, nu au prezentat elemente de noutate pentru anchetă și au menținut poziția adoptată anterior.

Atât Clită Marian, cât și ofițerii Tudor Stănică și Creangă Mihail au fost condamnați pentru implicarea lor în decesul disidentului Ursu Gheorghe Emil. Instanța de judecată, în cauza celor doi ofițeri, a reținut în motivarea hotărârii de condamnare că *„Reiese în mod evident, din modul de derulare al evenimentelor, că inculpații, șefi ai organelor de anchetă și ai agenților de pază, au fost tot timpul informați cu privire la starea de sănătate a lui Ursu Gheorghe Emil (inclusiv prin notele informative întocmite de Clită Marian și Radu Gheorghe), dar aceștia au acționat în sens invers (intensificând ancheta și în final lăsându-l fără ajutor) cu intenția de a-l ucide pe disident.”* (sentința penală nr. 49/14.07.2003 a Curții de Apel București, vol. 15/23-47).

Cu toată înălțimea funcțiilor celor doi ofițeri de miliție, ei singuri nu puteau acționa fără a avea girul structurilor de securitate. Cazul disidentului Ursu Gheorghe Emil nu mai era o simplă anchetă – dosarul era în atenția conducerii Securității și a ministrului de interne, precum și a conducerii superioare de partid, aceasta datorită transformării cauzei dintr-una națională, într-una internațională.

Așa cum rețin și judecătorii care au pronunțat sentința penală menționată anterior, „*Dacă Clită ar fi fost singurul vinovat, inculpații l-ar fi găsit vinovat încă din 1985 și nu ar mai fi încercat să zădărnicească aflarea adevărului.*” (sentința penală nr. 49/14.07.2003 a Curții de Apel București, vol. 15/23-47).

Nu erau nici ei scutiți de răspundere, dar pentru că au executat ordinul nimic nu s-a întâmplat până după evenimentele din decembrie 1989.

Dacă ar fi fost puse la dispoziția justiției materialele obținute pe calea muncii speciale, pe timpul arestului lui Ursu Gheorghe Emil, s-ar fi stabilit încă de la început cine se făcea vinovat de moartea lui Ursu Gheorghe Emil.

Radu Gheorghe, zis „Gicuță”, reuadiat în prezentul dosar, a declarat, fără echivoc, că a desfășurat muncă informativă în timpul executării pedepsei în Arestului Direcției Cercetări Penale din Inspectoratul General al Miliției, semnând angajament care, în final, a ajuns la martorul Creangă Mihail, șeful arestului.

Martorul a menționat că a fost instruit de șeful arestului să afle de la Ursu Gheorghe Emil, cu care a fost coleg de celulă, „*probleme legate de faptul că ar fi avut legături cu postul de radio <Europa Liberă>*”. Martorul a confirmat, de asemenea, că Ursu Gheorghe Emil a fost adus în mai multe rânduri de la „*anchetă bătut, dar nu a putut să vină pe picioare și a trebuit să fie adus în pătură. Cei care l-au adus au fost gardienii.*” Referitor la ora la care se făcea ancheta, martorul a arătat că „*era târziu, seara și o dată sau de două ori chiar noaptea*” (vol. 8/178-187).

Clită Marian, a solicitat în mai multe rânduri să fie reuadiat în prezentul dosar, dar cu precizarea că dorește să fie „*cantonat*” nu la penitenciar, ci în arestul central. Fără acest „*serviciu*”, atunci când a fost citat și audiat de procuror nu a făcut declarații. Trebuie totuși menționat că în prima declarație pe care a dat-o, la data de 21.03.1990, în fața fostului ofițer de la Direcția a VI-a – Crisân N. [redacted]

susținut că știa că ing. Ursu Gheorghe Emil era cercetat și „de organele de securitate în legătură cu un jurnal în care consemnase de-a lungul anilor opinii personale împotriva conducerii de stat și de partid”. Clită Marian a mai confirmat că Ursu Gheorghe Emil a fost adus în celulă „după executarea unei pedepse cu izolare” și că în celulă mai erau încarcerați Radu Gheorghe și Caracostea Gheorghe.

Același martor a declarat că Ursu Gheorghe Emil era „anchetat și la Miliție și la Securitate” (vol. 8/249-250).

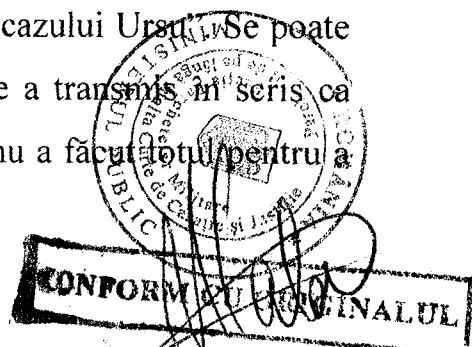
La data de 17.07.1993 în fața procurorului militar, a declarat că a primit indicația de la Creangă Mihail să folosească „teroarea maximă” (vol. 8/251-252).

Martorii declară că au fost instruiți de șeful arestului, Creangă Mihail, asupra informațiilor pe care le aveau de obținut de la Ursu Gheorghe Emil.

Este cert că, problemele legate de jurnal cu consemnările negative la adresa conducerii de partid și de stat și cele referitoare la postul de radio „Europa Liberă” nu interesau pe anchetatorii de la Miliție, ci pe cei de la Securitate, iar șeful de la arest nu ar fi știut ce să discute cu informatorii, dacă el nu ar fi primit sarcina să obțină aceste informații. Important este de precizat că, **oficial**, Securitatea nu mai avea dosar în ceea ce-l privea pe Ursu Gheorghe Emil însă, **informativ** dosarul lui nu era închis.

Rezultă astfel, în mod evident, faptul că Securitatea era cea care controla ancheta și nu Direcția de Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

Declarația martorului **Iulian Vlad** (la data respectivă adjunct al ministrului de interne) este importantă prin aceea că trasează abuzul Direcției a VI-a a Departamentului Securității Statului, legat de cercetarea „cazului Ursu”. Se poate interpreta și altfel poziția martorului, referitor la ceea ce a transmis în scris ca note observatorii celor care aveau cazul în cercetare, că nu a făcut totul pentru a

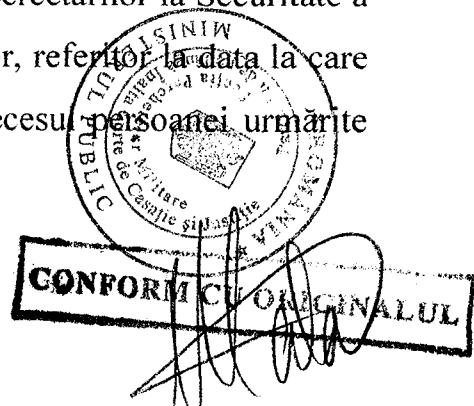
dovedi ceea ce afirmau rapoartele scrise, dar în principal se poate reține că, atunci când oficial a luat legătura cu cazul a tranșat nu verbal, ci în scris, că din punct de vedere al existenței elementelor constitutive ale infracțiunii, aceasta nu există (propagandă împotriva orânduirii socialiste – art. 166 alin. 2 Cod penal din 1968). **Principala probă a Securității era un jurnal intim nepublic** (dosar fond penal 66.14.21, filele 141-142).

Inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile acționaseră, până la acea dată, cu totul în afara legii, sub conducerea șefului lor, col. Vasile Gheorghe (decedat) și a șefului Direcției a II-a gl. Macri Emil (decedat). Cei doi întocmiseră și semnaseră raportul D/0290247/30.01.1985, prin care cereau aprobarea conform ordinului nr. 00115/1979 să treacă direct la arestarea lui Ursu Gheorghe Emil, pentru infracțiunea politică în principal și cea de drept comun în secundar (dosar fond penal 66.14.21, filele 143-145).

Martorul relatează că șeful Direcției a II-a, gl. Macri Emil, i-a raportat, după un timp, că Ursu Gheorghe Emil a decedat iar cauza decesului ar fi fost o lovitură primită de acesta de la un deținut. Martorul afirmând acest lucru, certifică faptul că cei care au făcut ancheta știau de la început de crimă, dar nu au luat măsurile pe care legea le impunea. Fără o protecție care era superioară adjunctului ministrului nu se putea ascunde o crimă.

Martorul a mai confirmat și faptul că dosarul de urmărire informativă (DUI „Udrea”) ar fi trebuit să aibă, alăturat, pe lângă materialul microfilmă și materialele obținute prin alte mijloace: T.O, filaj, etc. și că ele au existat dacă s-a menționat pe coperta inițială a dosarului acest lucru.

Că a existat o protecție a abuzului făcut în cazul cercetărilor la Securitate a „cazului Ursu”, o dovedește și afirmația făcută de martor, referitor la data la care s-a închis DUI-ul „Udrea”, la aproape doi ani de la decesul persoanei urmărite

(01.08.1987). Martorul nu poate explica situația, caracterizând-o doar ca o „situație inadmisibilă”.

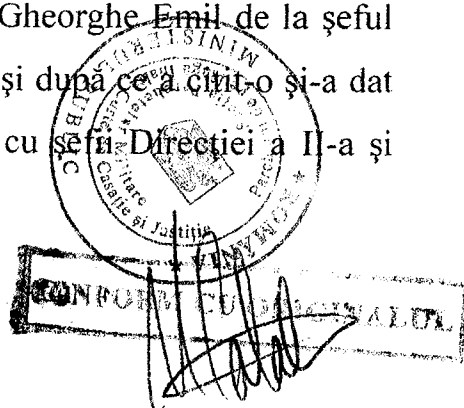
Martorul mai confirmă că între Direcția Cercetări Penale a Inspectoratului General al Miliției și Direcția Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului exista o strânsă legătură, arestații putând fi audiați de ofițerii din cele două direcții, în baza unei înțelegeri la nivel de comandă, dar că ar fi trebuit să existe o evidență a unor asemenea situații.

Concluzia care se desprinde din cele relatate de martor este că cercetarea s-a făcut în afara legii și că nu putea fi începută și continuată dacă nu ar fi fost girată de șefii direcției în care își desfășurau activitatea inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile și, ulterior, după ordinul de încetare a cercetării date de martor, sub ocrotirea unor persoane superioare în funcție martorului, respectiv inculpatul civ. Tudor Postelnicu, care era și șeful Departamentului Securității, și inculpatul civ. Homoștean George, în calitate de ministru de interne.

Martorul **Rogojan Aurel** a îndeplinit funcția de șef al cabinetului adjunctului ministrului de interne, gl. Iulian Vlad. A menționat că, în ierarhia ministerului, superiori ai gl. Iulian Vlad era Tudor Postelnicu (șef al Departamentului Securității Statului) și Homoștean George (ministru de interne) și că avea în coordonare, printre altele, Direcția a II-a, condusă de gl. Macri Emil.

Despre Direcția a VI-a a menționat că era în coordonarea inculpatului civ. Tudor Postelnicu și în coordonarea generală a ministrului de interne, inculpatul civ. Homoștean George. Informațiile furnizate de această direcție ajungeau la cei doi.

Iulian Vlad a aflat despre cercetarea ing. Ursu Gheorghe Emil de la șeful Direcției a II-a. A solicitat o informare asupra cazului și după ce a citit-o și-a dat seama de lipsa totală de probe. A avut și o întâlnire cu șeful Direcției a II-a și

Direcției a VI-a, și, ulterior, după anul 1990 a aflat că li s-a cerut să închidă cazul pentru că nu au probe.

Fiind șef de cabinet, știa tot ce se comunica cu superiorii, de către șeful său sau ce informații primea de la subordonați. Despre decesul lui Ursu Gheorghe Emil nu i s-a prezentat nicio informare generalului Iulian Vlad.

Martorul a menționat că o altă direcție a Departamentului Securității Statului, - cea de contrainformații – ar fi trebuit să furnizeze informația de bază cu ceea ce s-a întâmplat în Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției și la Spitalul Penitenciar Jilava. Așa ceva nu știe să se fi întâmplat.

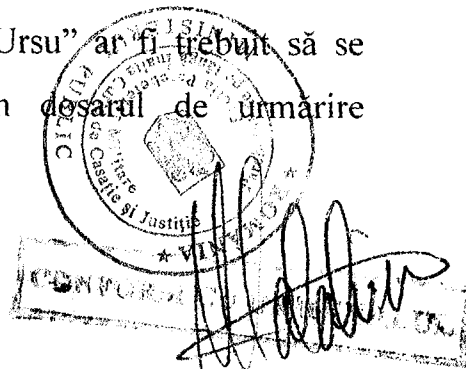
Concluzionând, se confirmă, și prin această declarație, că acoperirea abuzului a fost girată de structura de comandă principală a ministerului, șeful Departamentului Securității Statului și ministrul de interne (vol. 9/140-146).

Martorul **Tencu Alexandru** a îndeplinit funcția de șef al unității speciale „T” din cadrul Departamentului Securității Statului. În declarația sa a precizat că ordinul care reglementa modul de folosire a tehnicii operative era valabil pentru tot Ministerul de Interne, nu numai pentru Departamentul Securității Statului.

Deservirea T.O în cadrul aresturilor o realizau oameni specializați din structurile respective. Specialiștii unității nu cunoșteau numele persoanelor ascultate, ci doar numele de cod.

Martorul a menționat că, dacă s-a cerut și s-a aprobat folosirea T.O, cum s-a întâmplat și în „cazul Ursu”, materialele obținute nu rămâneau la unitatea specială „T” ci se trimiteau beneficiarului, unde ar trebui să se regăsească arhivate.

În concluzie, materialul TO întocmit în cazul „Ursu” ar fi trebuit să se regăsească la Departamentul Securității Statului, în dosarul de urmărire informativă „Udrea”, arhivat la CID.

Martorul **Stămătoiu Aristotel** a fost audiat la Secția Parchetelor Militare la data de 14.07.2015. Cu toate că a fost șeful U.M. 0544 București și adjunct al ministrului de interne pe probleme de informații externe, nu a furnizat niciun fel de date utile cauzei, cu toate că la dosarul fond penal nr. 66.14.21 al Departamentului Securității Statului există o notă din care rezultă că U.M. 0544 a pus la dispoziția Direcției a VI-a a Departamentului Securității Statului, la data de 16.03.1985, 240 de fotocopii a unor documente. Nota este semnată de gl. lt. Stamatoiu.

Martorul a menționat că problematica „cazului Ursu” nu era în profilul de muncă al unității și că problematica legată de telegramele primite de la ambasadele României din străinătate trebuia rezolvată de Securitatea Municipiului București.

De altfel, S.I.E a comunicat că nu deține niciun fel de documente referitoare la problema ce face obiectul prezentului dosar penal.

Martorul Stămătoiu Aristotel a decedat la data de 28.03.2016.

Martorul **Gavrilescu Nicolae** era, la data săvârșirii faptelor care fac obiectul prezentului dosar penal, ambasadorul Republicii Socialiste România la Washington.

Acesta a relatat că, după ce în țară a fost arestat Ursu Gheorghe Emil, multe persoane publice din S.U.A, parlamentari, reprezentanți ai Departamentului de Stat, au cerut relații și au solicitat clarificarea situației ing. Ursu Gheorghe Emil.

Martorul a menționat că situația drepturilor omului reprezenta o preocupare majoră pentru politica externă a S.U.A, în acel moment. În acest context, pentru a răspunde solicitărilor primite a solicitat în țară informații cu privire la situația ing. Ursu Gheorghe Emil. Informațiile au fost cele primite sub semnătura ministrului adjunct, Duma Aurel.

Dr. Marinescu-Paşoi Bebe-Sorana a fost audiată prima oară la data de 20.02.1990, ocazie cu care a afirmat că pacientul Ursu Gheorghe Emil a declarat că a solicitat cu câteva zile înainte de data de 17.11.1985 să fie văzut de medicii specialiști însă de la arest nu i s-a permis acest control (vol. 8/30).

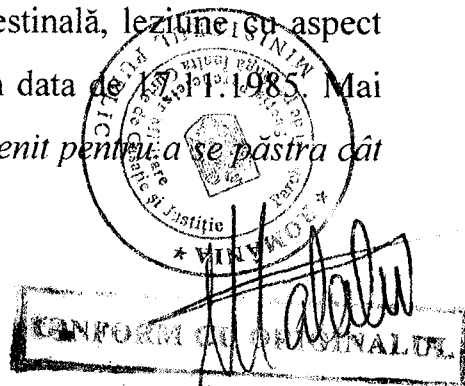
Reaudiată în prezentul dosar, la data de 19.03.2015 martora și-a menținut în întregime declarațiile anterioare și a declarat că toate constatările făcute cu ocazia examinării clinice a ing. Ursu Gheorghe Emil le-a consemnat în foaia de observație clinică, pe care a întocmit-o (vol. 8/23-28)

Martora a precizat că își menține și declarația dată în fața Tribunalului Militar Teritorial București, la data de 29.01.2003, în care a afirmat că Ursu Gheorghe Emil a fost bătut (vol. 8/33-35).

Dr. Costandache Ion a fost audiat prima oară la data de 05.03.1990, și a prezentat contextul în care l-a reîntâlnit pe Ursu Gheorghe Emil și constatările lui referitoare la semnele de violență existente pe corpul acestuia. Cu aceeași ocazie, a declarat că „am fost interogat de ofițerii de contrainformații din Spitalul Jilava, cărora le-am relatat și scris aceleași lucruri” (vol. 8/57-59).

În declarația din data de 22.06.1998, același martor, afirmă că Ursu Gheorghe Emil i-a spus că este anchetat din „motive politice, respectiv pentru ținerea jurnalului intim, în care-și exprimă dezaprobarea față de regimul existent la aceea dată” (vol. 8/60-61). Medicul mai are o declarație dată în fața instanței de judecată, la data de 22.03.1999, în care a menționat: „cauza bolii a fost traumatism abdominal” (vol. 8/62-63).

Dr. Hristenco Vladimir (decedat), în declarația din 15.11.1990, confirmă cauza decesului (peritonită prin perforație de ansă intestinală, leziune cu aspect traumatic), el participând la operația care a avut loc în data de 17.11.1985. Mai afirmă că a avut impresia că „anumite organe au intervenit pentru a se păstra cât mai mult discreția asupra cauzelor morții” (vol. 8/68).

Dr. Ghiță Gheorghe, a fost și el audiat la diferite momente ale anchetelor referitoare la decesul lui Ursu Gheorghe Emil. El și-a menținut tot timpul declarațiile date. Cauza decesului a fost legată de perforația intestinală de mai mult timp (vol. 8/19-20). Martorul a fost audiat și în prezenta cauză, poziția sa fiind aceeași (vol. 8/15-17).

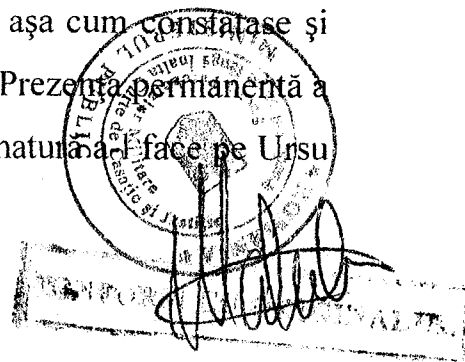
Martorii medici au informat despre deces, însă menționează că nu s-a făcut nicio cercetare la acel moment, ci abia în anul 1990. S-a încercat în prezenta cauză a se stabili implicarea Direcției de Contrainformații, dar nu s-a putut afla nimic în plus, ofițerul care răspundea de Spitalul Penitenciar Jilava la acel moment fiind decedat.

Av. Ulmeanu Petruța a fost audiată, prima oară, la data de 15.03.1990 (vol. 8/99-101) de către fostul ofițer de la Direcția a VI-a, Crișan Nicu. Martora a declarat că l-a întâlnit pe Ursu Gheorghe Emil împreună cu av. Pora Vali (decedat) la Arestul Direcției Cercetări Penale din cadrul Inspectoratul General al Miliției, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală.

În acest context, martora a făcut unele remarci cu privire la starea de sănătate a ing. Ursu Gheorghe Emil, observând că era epuizat fizic și foarte deprimat, și l-a întrebat dacă are probleme. De asemenea, a observat urme vizibile pe mâini, de la cătușe. Ofițerul de miliție a stat permanent lângă ei, astfel că nu s-au putut purta și alte discuții (vol. 8/95-102).

Martora a fost reaudiată în prezenta cauză, la data de 30.03.2015, și cu această ocazie și-a menținut declarațiile anterioare (vol. 8/95-98)

A menționat că nu au fost probleme legate de probatoriu, Ursu Gheorghe Emil a recunoscut toate faptele pentru care a fost cercetat, ceea ce nu ar fi trebuit să-l aducă în starea de epuizare fizică și să fie în depresie așa cum constătuse și nici nu se impunea a avea urme vizibile de cătușe la mâini. Prezența permanentă a ofițerului de miliție la întâlnirea cu avocații, cert, a fost de natură să facă pe Ursu

Gheorghe Emil să nu se plângă de starea în care a fost adus. Teama de consecințele unei astfel de plângeri a fost cu siguranță mare.

Martora a declarat că, după întâlnirea cu Ursu Gheorghe Emil, împreună cu av. Pora Vali, s-a întâlnit undeva în București (conspirativ) cu un oficial al Ambasadei S.U.A la București, persoana care dorea să cunoască amănunte despre arestat.

Dintr-un document datat 16.12.1985 al fostei U.M. 0544 București, rezultă că într-adevăr Securitatea avea în obiectiv „cazul Ursu”, chiar și după decesul acestuia. Secretarul Ambasadei S.U.A la București a avut o întâlnire, monitorizată de altfel de Securitate, cu avocații lui Ursu Gheorghe Emil întrucât dorea să afle cauza reală a morții acestuia.

Înscrisuri

În prezenta cauză, ancheta a beneficiat și de sprijinul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (C.N.S.A.S), de materiale din arhivele Securității, predate acestei instituții și analizate de cercetători din cadrul Departamentului de Investigații dar, nu și de toate documentele care, legal, ar fi trebuit să fie atașate dosarului de urmărire informativă.

Cu certitudine au dispărut materialele obținute prin mijloace de tehnică operativă (care nu se microfilmau) iar dosarul de urmărire informativă a ing. Ursu Gheorghe Emil, întocmit sub denumirea conspirativă „UDREA”, a fost transformat, după anul 1990, dintr-un singur volum (microfilm) în șapte volume, în scopul „*sprijinirii organelor judiciare*”.

Conform adresei declasificate nr. 72834/24.09.2015 a Serviciului Român de Informații, transmisă Ministerului Public la data de 18.04.2000, dosarul respectiv, cuprinzând un singur volum, înregistrat în arhiva fostei Securități, la data de 01.10.1987, a fost anterior microfilm. **Întrucât, după anul 1990, cazul**

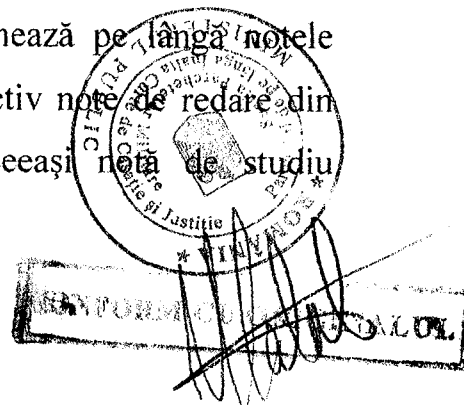
„Ursu” s-a aflat în atenția justiției, a altor instituții ale statului și a opiniei publice, conform regulilor de evidență, copiile după materialele trimise Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, corespondența, întâmpinările, articolele de presă referitoare la caz, au fost anexate în perioada 1992-1994, la dosarul inițial, constituindu-se astfel încă „6 dosare” (vol. 12/34).

De altfel, a fost modificată și înscrierea inițială din registrul de arhivă, document anexat în copie (vol. 12/30-32).

În Nota de analiză a C.N.S.A.S nr. S/DI/1438/27.02.2015 se specifică că forma actuală a vol. 1-7 din dosarul 1099046 nu coincide cu forma inițială creată de fosta Securitate, arhivată și înregistrată la C.I.D cu nr. F1.227825 – București-dosar microfilmă la data de 29.09.1987. Lipsește o parte importantă a dosarului care nu se microfilma, respectiv materialele obținute prin mijloace tehnice, înregistrări, filaj, etc. (vol. 14/8-16).

Existența acestor materiale la momentul inițial este de netăgăduit, având în vedere înscrierea lor pe coperta inițială a dosarului „Udrea”. La rubrica „urmează vol. nr. ____” este consemnat „2 T.O.”. Toți martorii audiați în cauză, specialiști în domeniul arhivistic și foști lucrători CID, afirmă că trebuie să existe și tehnica operativă dacă s-a consemnat așa ceva pe coperta dosarului. Inclusiv fostul șef al Departamentului Securității Statului, martorul gl. Iulian Vlad, afirmă acest lucru (vol. 9/147-153).

Dovada indubitabilă că au dispărut probe importante din dosarul de urmărire informativă „DUI-UDREA” o reprezintă pe de o parte „Nota de studiu a materialelor existente în DUI „UDREA” de la Direcția a II-a” – datată miercuri 20 februarie (vol. 19/18-19), unde se consemnează pe lângă notele informative studiate și existența tehnicii operative, respectiv note de redare din datele 13.01.1985 (două), 15.01.1985, 21.01.1985. Aceeași notă de studiu

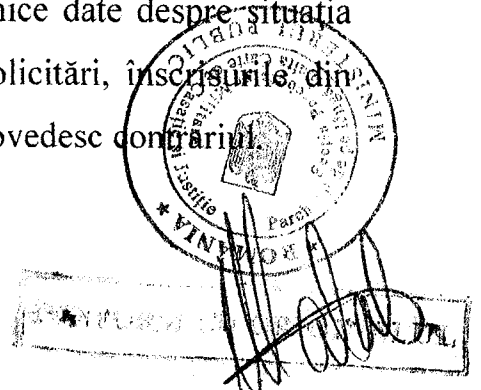
confirmă că s-a pus în aplicare punctul 7 din planul de măsuri și că ceea ce s-a consemnat în dreptul acestui punct din plan este real.

Pe de altă parte, autorul planului, martorul cpt. (r) Dumitraciuc Ion, în cuprinsul declarației din data de 06.10.2015, menționează următoarele: „La momentul plecării din direcție (sfârșitul lunii noiembrie 1985) am predat lucrările pe care le aveam, pe bază de proces-verbal colegului meu col. Raceu Stelian. Printre aceste lucrări s-a aflat și dosarul DUI-UDREA nr. 151712. Dosarul era opisat și era compus din două entități distincte. O entitate o reprezenta dosarul propriu-zis cu toate materialele de verificare și așa cum am arătat mai sus cu notele de sinteză întocmite de mine și transmise, iar cealaltă entitate o reprezenta materialele de tehnică operativă puse într-un plic, de culoare albastră, pe care le-am sigilat...” (vol. 9/12-23)

Același martor a precizat: „Îmi amintesc că, din redările interceptărilor telefonice pe care le-am citit și, ulterior, le-am introdus în plicul albastru, despre care am făcut vorbire mai sus, erau interceptări și din vara anului 1985, în care apăreau discuții cu scriitori, dintre care îmi amintesc de Nina Cassian”.

Cu ocazia cercetărilor efectuate în cauză s-a constatat faptul că **inculpații** **mr. (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez) Hodiș Vasile au contrasemnat declarațiile olografe luate lui Ursu Gheorghe Emil** în perioada ianuarie-iulie 1985, respectiv octombrie 1985, când victima se afla în Arestul Inspectoratului General al Miliției (vol. 17/22-24).

Deși **inculpatul civ. Homoștean George** nu recunoaște că i s-ar fi solicitat prin intermediul Ministerul Afacerilor Externe să comunice date despre situația disidentului Ursu Gheorghe Emil și nici că la aceste solicitări, **înscrisurile din** arhiva Ministerului de Externe, aflate la dosarul cauzei, dovedesc **contrariul**.

Astfel, din cuprinsul telegramei din data de 08.10.1985, transmisă de la Ambasada Republicii Socialiste România din Washington, rezultă că Ministerul Afacerilor Externe a transmis lucrarea la trei demnitari ai statului Român, printre care și ministrului de interne de la acea dată, inculpatul Homoștean George. Faptul că a primit documentul și că a și formulat răspuns, este dovedit prin notele transmise la telegrama în discuție (nr. 074009 din data de 08.10.1985/17.00 vol. 12/95) de la cabinetul inculpatului. **Data transmiterii răspunsului este 22.10.1985.**

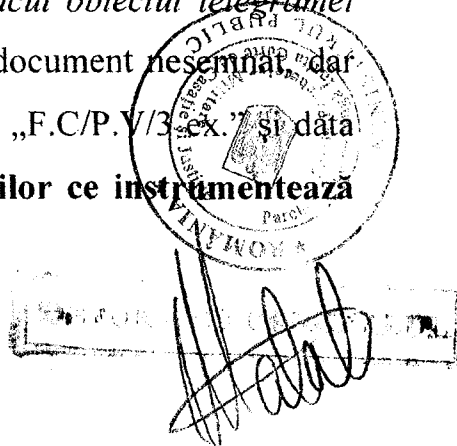
Răspunsul este formulat direct ministrului afacerilor externe de la acea dată, Ștefan Andrei (decedat).

Este de neimaginat ca un document de o astfel de importanță să fie transmis unui ministru, fără ca expeditorul să nu-i cunoască conținutul.

În acest răspuns nu se specifică nimic legat de cercetarea ing. Ursu Gheorghe Emil de către Securitate și nu ar fi fost nicio problemă întrucât, se adoptase o soluție confirmată de procuror.

Faptul că răspunsul ministrului de interne, datat 22 octombrie 1985 este legat de telegrama din data de 08.10.1985 și că a primit informația completă de la Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției, atât despre dosarul politic, cât și despre dosarul de drept comun, conduc la concluzia că a girat abuzurile petrecute până la acea dată și nu a luat nicio măsură să le stopeze, ceea ce a culminat cu decesul victimei.

Astfel în alineatul 2 al documentului întocmit de Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției (vol. 12/102 verso) intitulat „*Notă privind situația numitului Ursu Gheorghe Emil, ce a făcut obiectul telegramei adresată M.A.E de Ambasada R.S.R din Washington*”, document nesceninat, dar care are pe verso trecute inițialele celui care a redactat-o „F.C/P.V/3-ex.” și data „12.oct. 1985”, se consemnează: **„Din relatările ofițerilor ce instrumentează**

cauza, a mai rezultat că sus-numitul (n.r. Ursu Gheorghe Emil) a fost cercetat de organele de securitate în perioada ianuarie-mai 1985, pentru activitatea dușmănoasă, faptă pentru care s-a luat măsura avertizării”.

În notă mai sunt informații legate de dosarul aflat în lucru, la acea dată, la Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției.

Este cert că inculpatul civ. Homoștean George a fost informat complet despre „cazul arestatului Ursu Gheorghe Emil” pentru ca, la rândul său, să poată informa pe linie politică.

Un alt aspect al veridicității că lucrarea s-a transmis destinatarilor, așa cum s-a specificat la rubrica „*lucrarea s-a transmis*”, este că ceilalți doi destinatari nu neagă primirea ei.

Răspunsurile, ulterioare, transmise de conducerea Ministerului de Interne, respectiv cum să fie conceput răspunsul oficial al Ministerului Afacerilor Externe către ambasadele de la Paris și Washington, au fost găsite în arhiva diplomatică (vol. 12/88).

Pe lângă materialul de care am făcut vorbire mai sus, a fost găsită o altă telegramă transmisă din SUA, de către ambasadorul Republicii Socialiste România, Nicolae Gavrilescu, la data de **23.11.1985**, având numărul 074.167 (vol. 12/92). În această telegramă se cer lămuriri referitoare nu numai la arestare, ci mai grav, la faptul că **disidentul Ursu Gheorghe Emil a decedat în închisoare**. Se cerea ca de urgență „*să fim informați cu privire la situația reală*”.

Telegrama a fost transmisă atât inculpatului Homoștean George, cât și inculpatului Tudor Postelnicu.

În arhiva diplomatică s-au găsit documente care nu ar fi putut fi transmise de la Ministerul de Interne către Ministerul Afacerilor Externe și apoi către două mari ambasade, Paris și Washington, fără girul ministrului de interne, respectiv al ministrului de externe.

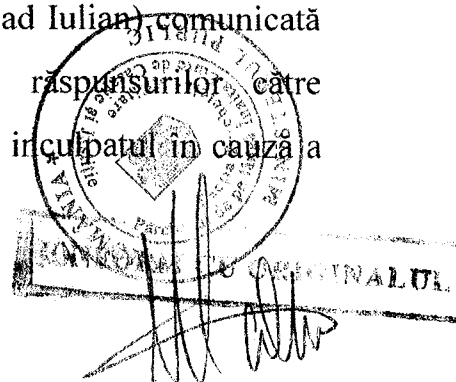
Nota Ministerului de Interne transmisă prin Direcția de Pașapoarte, Evidența Străinilor și Controlul Trecerii Frontierei conține formulări dure: „*infractor de drept comun, speculant notoriu, ale cărui fapte nu au avut un caracter politic, iar decesul său nu are nici o legătură cu reținerea și cercetarea lui de către organele de procuratură și miliție, fiind datorat unor cauze naturale, respectiv bolii cardiace de care suferise anterior.*”

Acest text îl regăsim în conținutul răspunsului pe care Ministerul Afacerilor Externe, prin adjunctul ministrului Duma Aurel (decedat), l-a transmis ca text oficial reprezentanților diplomatici ai Republicii Socialiste România, care trebuiau să-l susțină în cele două mari capitale ale lumii occidentale, Paris și Washington (vol. 12/81 și 94).

Constatăm că se încerca cu obstinație să se acrediteze ideea morții naturale, cu toate că realitatea era tocmai inversă, dar nimeni nu făcea niciun fel de cercetare asupra cauzei. Oficialii Ministerului de Interne vorbeau numai de procuratură și miliție, dar niciun cuvânt de cercetarea politică și rolul Securității.

Toate aceste probe conduc la concluzia clară și fără echivoc că s-a știut cauza reală a morții disidentului Ursu Gheorghe Emil.

În ceea ce îl privește pe *inculpatul civ. Postelnicu Tudor*, se reține că telegrama nr. 074.167 din data de 23.11.1985 a fost trimisă și la cabinetul acestuia unde a fost întocmită *Nota privind răspunsul care propunem a fi transmis la MAE în legătură cu ing. Ursu Gheorghe Emil* (vol. 12/87), al cărei conținut a fost preluat în adresa nr. 0408966/26.11.1985 a Direcției pentru pașapoarte, evidența persoanelor și controlul trecerii frontierei (aflată în subordinea sa, așa cum rezultă din declarația martorului Vlad Iulian) comunicată Ministerului Afacerilor Externe în vederea formulării răspunsurilor către ambasadele României de la Paris și Washington, atestă că inculpatul în cauză a

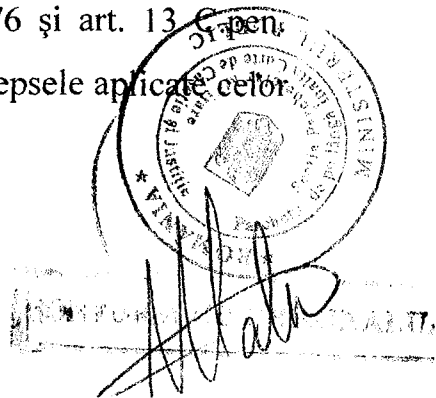
avut cunoștință atât despre dosarul politic, cât și despre dosarul de drept comun întocmite pe numele ing. Ursu Gheorghe Emil, și a girat abuzurile săvârșite împotriva acestuia din urmă.

Fără girul inculpatului Postelnicu Tudor, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, nu se putea ascunde regimul represiv la care a fost supus ing. Ursu Gheorghe Emil.

Inculpatul Homoștean George, în calitate de ministru de interne, și inculpatul Tudor Postelnicu, în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, se aflau în vârful sistemului de represiune din acel moment al administrației comuniste și prin acțiunile lor au acoperit faptele de poliție politică îndreptate împotriva opozanților regimului comunist, cum este și cazul ing. Ursu Gheorghe Emil.

Este de menționat faptul că inculpații Homoștean George și Tudor Postelnicu aveau pe conștiință, la acea dată, o altă infracțiune de omor. Astfel, în vara anului 1981, din ordinul fostului președinte comunist Nicolae Ceaușescu, au participat la uciderea a două persoane, într-o pădure situată la limita județelor Timiș și Hunedoara. Abia după anul 1990 s-a clarificat și această crimă de către Direcția Procuraturilor Militare care a dispus trimiterea în judecată a tuturor participanților la această faptă.

Prin **decizia nr. 1292 din data de 12.03.2002**, pronunțată în dosarul nr. 2932/1998, Curtea Supremă de Justiție – Secția Penală a dispus condamnarea inculpaților Homoștean George și Tudor Postelnicu la câte 14 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen pentru instigare la infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art. 25 rap. la art. 174, art. 176 alin. 1 lit. b cu aplic. art. 75 lit. a, art. 74, art. 76 și art. 13 C.pen. Conform art. 2 din Decretul nr. 11/1988, instanța a redus pedepsele aplicate celor

doi inculpați cu 1/2, urmând să execute câte 7 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen. (vol. 15/101-119)

Declarație parte civilă

Parte civilă este Ursu Andrei Horia, fiul disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil.

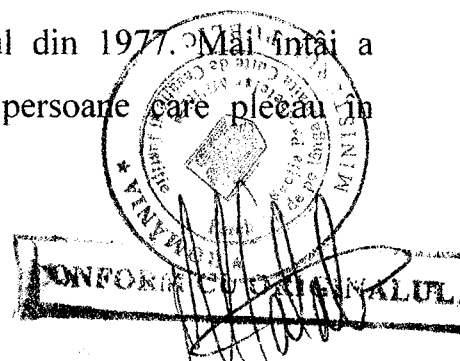
Acesta a fost audiat în prezentul dosar la data de 26.01.2015 (vol. 4/5-11), ocazie cu care i-au fost aduse la cunoștință drepturile prevăzute de dispozițiile art. 112 alin. 2 din Codul procedură penală și art. 113 din Codul de procedură penală.

Ursu Andrei Horia a declarat că își menține toate declarațiile pe care le-a dat în decursul timpului. Făcând o sinteză a tuturor declarațiilor sale, rezultă că din primul moment al declanșării anchetelor referitoare la cauza decesului tatălui său (ianuarie 1990 și până în prezent) **a solicitat ca adevărații vinovați de decesul tatălui său să fie trași la răspundere**, respectiv ofițerii de securitate de la Direcția a VI-a a Securității Statului și superiorii lor. Persoanele găsite vinovate până în prezent și condamnate definitiv au fost doar unelte criminale ale Securității.

Partea civilă Ursu Andrei Horia a cunoscut îndeaproape activitatea tatălui său, știa cine făcea parte din anturajul său, prietenii săi și ce gândea acesta despre regimul comunist de la acea vreme.

Despre jurnalul pe care l-a ținut peste 40 de ani, cunoștea că există, dar niciodată Ursu Gheorghe Emil nu a permis să fie citit de el sau de alți membri ai familiei. Știau doar ce le spunea sau le citea acesta.

Partea civilă știa că tatăl său se cunoștea cu Virgil Ierunca, de la postul de radio „Europa Liberă” și că a reușit să-i predea acestuia un material despre modul în care se consolidau clădirile afectate de cutremurul din 1977. Mai întâi a încercat să trimită materialul prin intermediul unor persoane care plecau în

occident, dar aceștia nu au fost de acord și apoi printr-un participant la Târgul Internațional București, acțiune în care l-a implicat și pe el, dar nu a reușit.

Fiind nemulțumit de modul în care se luau deciziile majore în stat, Ursu Gheorghe Emil întocmise un material în care încerca să îl prezinte țării prin intermediul unui scriitor de prestigiu, Eugen Jebeleanu, membru în marea Adunare Națională. Scriitorul nu s-a implicat.

A mai încercat să facă și alte manifeste, dar nu s-a mai materializat în ceva concret. Rămânea doar sentimentul neputinței și gândul că lucrurile nu se pot schimba în România, decât dacă este eliminat fizic dictatorul. Afirma că, dacă ar avea o pușcă cu lunetă, l-ar împușca.

Relațiile pe care le avea cu un grup mare de scriitori din generația sa – Nina Cassian, Geo Bogza, Dan Deșliu, Radu Cosașu, Ștefan Augustin Doinaș, Eugen Jebeleanu – întâlnirile din Stațiunea „2 Mai” și la diferite evenimente literare, a făcut să fie în atenția structurii de securitate.

Așa cum declară partea civilă, lucrurile s-au schimbat din luna decembrie 1984, când i s-a solicitat să predea pașaportul pe care-l obținuse în vederea efectuării unei vizite în S.U.A, la fiica sa Olga, plecată definitiv din țară din anul 1983.

Atunci și-a dat seama că Securitatea i-a descoperit jurnalul – volumul în care consemna activitatea curentă. A fost clar că nu se avea în vedere constituirea unui dosar de drept comun, ci unul politic. Percheziția din data de 17.01.1985, când s-a găsit la locuința lor suma ridicolă de 20 dolari (în mai multe valute occidentale), rămasă ca rest din timpul excursiilor făcute în mai mulți ani în diferite țări, a permis acoperirea cercetărilor politice, cu o cercetare de drept comun.

Victima Ursu Gheorghe Emil a povestit familiei că este anchetat aproape zilnic, temele pe care era pus să le prezinte erau numai politice – relațiile cu

scriitorii, cu persoanele de la postul de radio „Europa Liberă”, despre manifeste, despre ce gândeau prietenii lui referitor la represiunea libertății de gândire.

Victima Ursu Gheorghe Emil și-a dat seama că lucrurile nu evoluează favorabil atunci când inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile i-au cerut să dea numele unor persoane din țară care puteau fi legate de întrebările la care Securitatea cerea răspunsuri.

A fost momentul în care a refuzat să colaboreze și să dea nume.

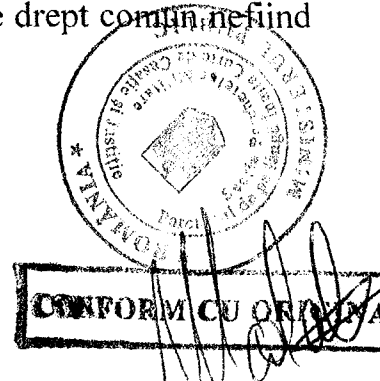
Aceleași întrebări cu caracter politic i-au fost puse și lui, cât și mătușii sale, Berdan Georgeta (sora victimei).

Despre arestarea tatălui său a aflat telefonic și din acel moment nu a mai știut nimic de el. Toate întrebările care vizau situația lui au eșuat, indiferent dacă erau din intern sau din extern.

Avocatul Popa Ion i-a comunicat că la prezentarea materialului de urmărire penală a fost de față inc. Pârvulescu Marin, care nu ar fi avut ce căuta la Miliție, în acel moment. Se confirmă astfel, printr-o altă mărturie, **interesul Securității față de situația unui arestat, pe care, oficial, la acea dată, nu îl cerceta.**

Partea civilă mai declară că familia nu a avut permisiunea de a-i trimite haine, mâncare sau de a corespunda și nici nu a primit vorbitor, răspunsul anchetatorului de la Miliție la cererea făcută, verbal, a fost: „Lasă bă, că se încălzește mâncând și citește Scânteia.”

Partea civilă afirmă că oficiali ai Ambasadei S.U.A la București au contactat familia să afle care este realitatea și au dorit o întâlnire cu avocatul tatălui său. Din materialele aflate la dosarul cauzei rezultă că întâlnirea a avut loc, dar a fost strict monitorizată de Securitate). Reprezentanții ambasadei au aflat de la familie adevărata față a anchetei, acoperirea cu dosarul de drept comun nefiind credibilă.

O altă probă în favoarea afirmațiilor părții civile că Securitatea monitoriza tot ce era referitor la arestatul Ursu Gheorghe Emil, este și aceea că scrisorile unui alt prieten al familiei, ziaristului Camil Baciuc de la Paris, au fost oprite pe circuit de Securitate și se găsesc la dosarul politic (vol. 18/188-190).

Partea civilă a declarat că, după ce s-a comunicat familiei decesul ing. Ursu Gheorghe Emil, s-au dus să afle unde este depus trupul acestuia. De la Spitalul Penitenciar Jilava li s-a indicat locul și anume I.M.L București.

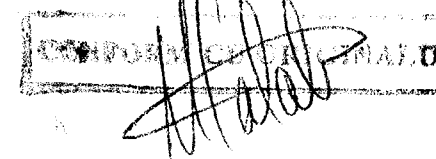
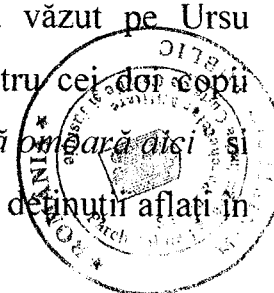
La data de 21.11.1985 de la I.M.L București s-a transmis că, după autopsie, trupul victimei va fi incinerat, respectiv la data de 23.11.1985, fapt ce s-a și realizat.

Familia a transmis data incinerării prin mica publicitate de la ziarul „România Liberă”. Spre surprinderea autorilor anunțului, acesta a fost publicat și se găsea și în dosarul politic al lui Ursu Gheorghe Emil de la Securitate (vol. 18/191). Este o nouă dovadă a interesului Securității față de reacția societății la aflarea veștii decesului disidentului Ursu Gheorghe Emil.

Ulterior, familia a aflat că Securitatea ar fi transmis la locul de muncă al inginerului decedat să nu se participe la înmormântare, martorul Altenliu Șerban, coleg de muncă cu ing. Ursu Gheorghe Emil, confirmând cu ocazia audierii că s-a primit un asemenea ordin (vol. 6/157-162).

Partea civilă a discutat după 1990 cu doi dintre martorii care în timpul arestului au avut contact cu tatăl său, este vorba de martorul Pascale Gheorghe și martorul doctor Costandache Ion.

Martorul Pascale Gheorghe i-a relatat că în arest l-a văzut pe Ursu Gheorghe Emil și acesta a reușit să-i transmită un mesaj pentru cei doi copii (partea civilă Andrei Ursu și sora sa, Olga Ștefan) - „Aceștia mă omăgara aici și i-a identificat pe autori „*cei de sus securiștii și ăștia de jos*” (n.r. deținuți aflați în aceeași celulă).

Martorul doctor Costandache Ion, pe care l-a întâlnit în anul 1994, i-a spus că ing. Ursu Gheorghe Emil a fost „bătut de Securitate” și că „a fost arestat politic pentru deținerea jurnalului”.

Afirmațiile părții civile se coroborează cu celelalte probe aflate la dosarul cauzei. Toate converg către aceeași concluzie: *interesul Securității de a nu se afla nimic în legătură cu dosarul politic*, iar decesul a fost cauzat de o boală preexistentă și nu are nimic comun cu vreun contact de violență.

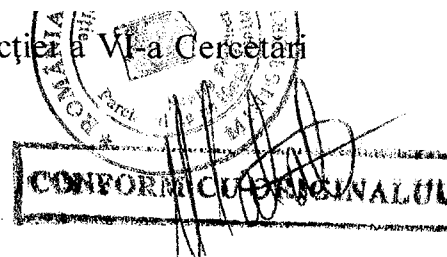
Mai trebuie arătat că intrase în vizorul Securității și partea civilă. În volumul 19, fila 55 se găsește adresa nr. D/0293721/05.07.1985 a Direcției a VI-a a Departamentului Securității Statului, redactată de inculpatul mr. (rez.) Pârvulescu Marin, către Securitatea Municipiului București, prin care se solicita a se lua măsuri pe linie de securitate față de acesta „fiind semnalat cu manifestări antisociale”.

Nu numai partea civilă trebuia urmărită, ci și alți prieteni ai disidentului. Acest aspect rezultă dintr-o altă adresă, redactată de inculpatul mr. (rez.) Pârvulescu Marin, la data de 05.07.1985, către Direcția I-a din Departamentul Securității Statului, prin care au fost trimise spre a fi folosite declarațiile lui Ursu Gheorghe Emil din datele de 21, 22 și 24 mai 1985 care se refereau „la elemente aflate în atenția dvs. pe linie de artă și cultură...”(vol. 19/56).

VI. ÎN DREPT

Faptele inculpatului maior (rez.) **PÂRVULESCU MARIN**

care, în calitate de ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări

penale din Departamentul Securității Statului, *cu intenție directă, a exercitat acțiuni represive și sistematice (filaj, urmărire informativă, percheziții, audieri sistematice, acte de violență fizică și psihică)* asupra victimei inginer disident Ursu Gheorghe Emil, în perioada ianuarie - noiembrie 1985, în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, *acțiuni care au avut ca urmare producerea de suferințe fizice sau psihice grave și au fost de natură să-i aducă o atingere gravă a drepturilor și libertăților fundamentale, în principal dreptului la viață* întrunesc elementele constitutive ale **infrațiunii contra umanității prevăzută de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen.**

Faptele inculpatului colonel (rez.) **HODIȘ VASILE**

în calitate de ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, *cu intenție directă, a exercitat acțiuni represive și sistematice (filaj, urmărire informativă, percheziții, audieri sistematice, acte de violență fizică și psihică)* asupra victimei inginer disident Ursu Gheorghe Emil, în perioada ianuarie - noiembrie 1985, în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, *acțiuni care au avut ca urmare producerea de suferințe fizice și psihice grave și au fost de natură să aducă o atingere gravă a drepturilor și libertăților fundamentale, în principal dreptului la viață*, întrunesc elementele constitutive ale **infrațiunii contra umanității prevăzută de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen.**

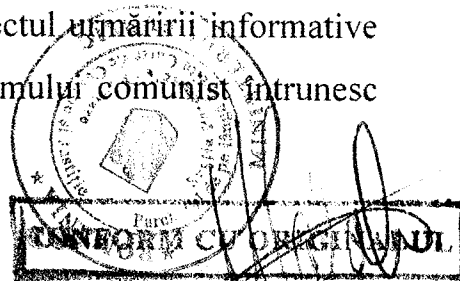
Faptele inculpatului civ. **HOMOȘTEAN GEORGE**

The block contains an official stamp from the 'CASA DE CĂȘTIGĂRI' (House of Lotteries) and a handwritten signature. The stamp is rectangular with a decorative border and contains the text 'CASA DE CĂȘTIGĂRI' and 'CASA DE CĂȘTIGĂRI' in a circular arrangement. The signature is written in dark ink over the stamp.

în calitate de ministru de interne, *cu intenție directă*, în cursul lunilor octombrie și noiembrie 1985, *a transmis documente oficiale ale statului român, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe*, către Ambasadele Republicii Socialiste România de la Paris și Washington (telegramele nr. 5/05097 din data de 01.11.1985 și nr. 5/05674 din data de 26.11.1985), *prin care a disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor întreprinse de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez) Hodiș Vasile împotriva lui Ursu Gheorghe Emil*, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru opinii considerate ostile regimului comunist întrunesc elementele constitutive ale **complicității la săvârșirea infracțiunii contra umanității** prevăzută de art. 48 C.pen rap la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen.

Faptele inculpatului civ. **TUDOR POSTELNICU**

în calitate de șef al Departamentului Securității Statului, *cu intenție directă*, în cursul lunilor octombrie și noiembrie 1985, *a comunicat, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe*, către Ambasadele Republicii Socialiste România de la Paris și Washington (telegramele nr. 5/05097 din data de 01.11.1985 și nr. 5/05674 din data de 26.11.1985), *date nereale prin care a disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor întreprinse de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez) Hodiș Vasile împotriva lui Ursu Gheorghe Emil*, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte și fapte considerate ostile regimului comunist întrunesc

elementele constitutive ale **complicității la săvârșirea infracțiunii contra umanității prevăzută de 48 C.pen rap la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen.**

În raport de data săvârșirii faptelor reținute în sarcina inculpaților mr. (rez.) Pârvulescu Marin, col. (rez.) Hodiș Vasile, civ. Homoștean George și civ. Tudor Postelnicu sunt incidente **dispozițiile art. 2 din Decretul nr. 11/1988 privind amnistierea unor infracțiuni și reducerea unor pedepse**, dispoziții potrivit cărora se reduc cu ½ pedepsele cu închisoare mai mari de 10 ani aplicate de instanța de judecată.

În legătură cu încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților se impun a fi făcute următoarele precizări:

În conformitate cu art. 3 alin. 1 din Tratatul de pace semnat la Paris la data de 10.02.1947, România a fost obligată să ia toate măsurile necesare pentru a asigura tuturor persoanelor aflate sub jurisdicție română, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie, exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, inclusiv libertatea de exprimare a presei și a publicațiilor, a cultelor religioase, a opiniilor politice și a întrunirilor publice²⁶ (vol. 25/94).

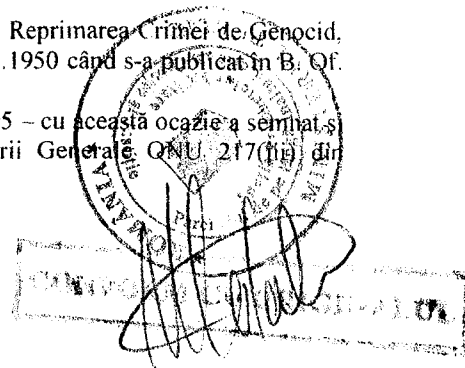
Începând din anul 1950, în baza Decretului nr. 236/1950²⁷, România a devenit parte la Convenția pentru Prevenirea și Reprimarea Crimei de Genocid. Ulterior, în decembrie 1955²⁸, România a devenit țară membră O.N.U.

Printre multe alte documente internaționale semnate și ratificate de țara noastră se numără Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale

²⁶ Națiunile Unite – Consiliul Economic și Social E/CN.4/1990/28* 18.12.1990 – Comisia pentru drepturile omului, Raportul înaintat de către domnul J. Voyame, raportor special numit conform Rezoluției 1989/75 a Comisiei pentru drepturile omului.

²⁷ Decretul nr. 236/11.10.1950 privind aderarea la Convenția pentru Prevenirea și Reprimarea Crimei de Genocid, adoptată de Adunarea Generală a ONU la 09.12.1948, a intrat în vigoare la 02.12.1950 când s-a publicat în B. Of. nr. 110/02.12.1950.

²⁸ România a fost primită în O.N.U. la data de 14.12.1955 – Rezoluția A/RES/1995 – cu această ocazie a semnat și Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată prin Rezoluția Adunării Generale ONU 217(III) din 10.12.1948 de la Paris.

și culturale, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice adoptat de ONU la 16.12.1966²⁹ și Codul de conduită pentru persoanele răspunzătoare de aplicarea legii – adoptat prin rezoluție³⁰ de Adunarea Generală O.N.U.

Aceste documente deosebit de importante trebuiau să asigure cetățenilor țărilor semnatare drepturile recunoscute și să sancționeze orice încălcare a acestora, indiferent de cine se făcea vinovat de încălcarea lor.

Astfel, *Carta ONU* în Capitolul IX - Cooperarea economică și socială internațională prevede la art. 55 alin. 1 lit. c că Națiunile Unite vor promova „Respectarea universală și efectivă a drepturilor omului și libertăților fundamentale pentru toți, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie”, iar la art. 56 prevede că: „Toți membrii se obligă să întreprindă acțiuni în comun și separat, în cooperare cu organizația pentru realizarea scopurilor realizate în art. 55”.

Declarația Universală a Drepturilor Omului adoptată de ONU prin rezoluția AG 217 (iii)/10.12.1948 la Paris și semnată de România la 14.12.1955, prevede următoarele:

- art. 12 - Nimeni nu va fi supus la imixtiuni arbitrare în viața sa personală, în familia sa, în domiciliul lui sau în corespondența sa, nici la atingeri aduse onoarei și reputației sale. Orice persoană are dreptul la protecția legii împotriva unor asemenea imixtiuni sau atingeri.
- art. 13 - 1. Orice persoană are dreptul de a circula în mod liber și de a-și alege reședința în interiorul granițelor unui stat. 2. Orice persoană are dreptul de a părăsi orice țară, inclusiv a sa, și de reveni în țara sa.
- art. 18 - Orice om are dreptul la libertatea gândirii, de conștiință și religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau

²⁹Ratificat de România la 31.10.1974 prin Decretul nr. 212, publicat în M.Of nr. 146/20.11.1974.

³⁰Rezoluția nr. 36/169 din 17.12.1979.

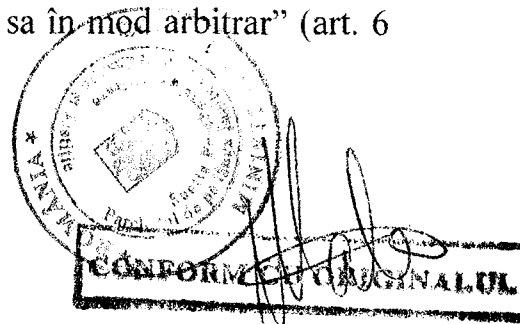

convingerea, singur sau împreună cu alții, atât în mod public, cât și privat, prin învățură, practici religioase, cult și îndeplinirea riturilor.

- art. 28 - Orice persoană are dreptul la o orânduire socială și internațională în care drepturile și libertățile expuse în prezenta Declarație pot fi pe deplin îndeplinite.
- art. 30 - Nici o dispoziție a prezentei Declarații nu poate fi interpretată ca implicând pentru vreun stat, grupare sau persoană dreptul de a se deda la vreo activitate sau de a săvârși vreun act îndreptat spre desființarea unor drepturi sau libertăți enunțate în prezenta Declarație.

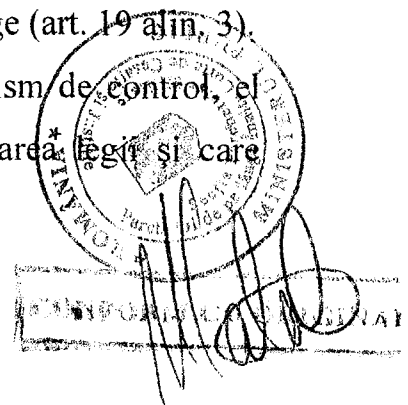
Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice prevede clar și fără echivoc că:

- statele părți la prezentul pact se angajează să respecte și să garanteze tuturor indivizilor care se găsesc pe teritoriul lor și țin de competența lor drepturile recunoscute în prezentul pact... (art. 2 alin. 1);
- nici o dispoziție din prezentul pact nu poate fi interpretată ca implicând pentru un stat, o grupare sau un individ vreun drept de a se deda la o activitate sau de a săvârși un act urmărind suprimarea drepturilor și libertăților recunoscute în prezentul pact, ori limitări ale lor mai ample decât cele prevăzute în pact (art. 5 alin. 1).
- nu se poate admite nici o restricție sau derogare de la drepturile fundamentale ale omului recunoscute sau în vigoare în orice stat parte la prezentul pact prin aplicarea legilor, convențiilor, regulamentelor sau cutumelor, sub pretextul că prezentul pact nu recunoaște aceste drepturi sau le recunoaște într-o măsură mai mică (art. 5 alin. 2);
- dreptul la viață este inerent persoanei umane „acest drept trebuie ocrotit prin lege. Nimeni nu poate fi privat de viața sa în mod arbitrar” (art. 6 alin. 1);

- nimeni nu va fi supus torturii și nici unei pedepse sau tratamente inumane sau degradante (art. 7 alin. 1);
- orice om are dreptul la libertate și la securitatea persoanei sale (art. 9 alin. 1);
- orice persoană privată de libertate va fi tratată cu umanitate și cu respectarea demnității inerente a persoanei umane (art. 10 alin. 1);
- cei aflați în prevenție vor fi, în afară de circumstanțe excepționale, separați de condamnați și vor fi supuși unui regim distinct, potrivit conduitei lor de persoane necondamnate (art. 10 alin. 1 lit. a);
- orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv propria țară (art. 12 alin. 2). Acest drept nu poate face obiectul unor restricții decât în situații strict prevăzute de lege (art. 12 alin. 3);
- nimeni nu va putea fi supus vreunei imixțiuni arbitrare sau ilegale în viața particulară, în familia, domiciliul sau corespondența sa, nici la atingeri ilegale aduse onoarei și reputației sale (art.17 alin.1) și orice persoană are drept la protecția legii împotriva unei asemenea imixțiuni sau atingeri (art. 17 alin. 2);
- orice persoană are dreptul la libertatea gândirii, conștiinței sau religiei (art. 18 alin.1);
- nimeni nu trebuie să aibă de suferit din cauza opiniilor sale (art. 19 alin. 1) – și orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare, acest drept cuprinde: libertatea de a căuta, de a primi și răspândi informații și idei de orice fel, indiferent de funcție, sub orice formă orală, scrisă, tipărită ori artistică sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa (art. 19 alin. 2). Limitările acestui drept trebuie expres prevăzute de lege (art. 19 alin. 3).

Acest document a fost adoptat pentru a avea un mecanism de control, el stabilind conduita persoanei care este răspunzătoare de aplicarea legii și care

trebuie să știe și să aplice cu bună credință și cu responsabilitate prevederile legale naționale și internaționale privind protecția unei persoane.

Documentul stabilește, în mod imperativ, că:

„ART. 1 – Persoanele răspunzătoare de aplicarea legii trebuie să se achite permanent de datoria pe care le-o impune legea, servind colectivitatea și protejând orice persoană împotriva actelor ilegale, conform înaltului grad de responsabilitate pe care li-l cere profesia lor.

„ART. 2 – În îndeplinirea sarcinilor pe care le au, cei răspunzători de aplicarea legii trebuie să respecte și să protejeze demnitatea umană, să apere drepturile fundamentale ale oricărei persoane.”

Analizând conținutul articolului constatăm că drepturile fundamentale la care se referă textul sunt definite și protejate de dreptul național și de cel internațional. Instrumentele internaționale sunt Declarația Universală a drepturilor omului, Pactul internațional referitor la drepturile civile și politice, Declarația privind protecția persoanei împotriva torturii și altor pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante, Declarația O.N.U asupra eliminării oricăror forme de discriminare rasială, Convenția internațională asupra eliminării și reprimării crimei de apartheid, Convenția pentru prevenirea și reprimarea genocidului, Ansamblul de reguli minime pentru tratarea deținuților și Convenția de la Viena asupra relațiilor consulare.

„ART. 5 – Nici o persoană răspunzătoare de aplicarea legilor nu poate aplica, provoca ori tolera un act de tortură sau orice altă pedeapsă ori tratament crud(ă), inuman(ă) sau degradant(ă), nici nu poate invoca un ordin al superiorilor săi ori împrejurări excepționale, cum ar fi: starea de război sau amenințarea cu război, o amenințare contra securității naționale, instabilitatea politică internă sau price altă stare de excepție, pentru a justifica tortura ori alte pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante”.

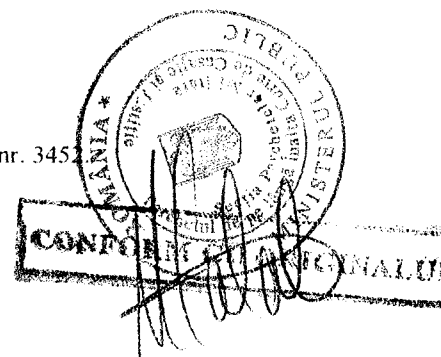
Analizând conținutul articolului constatăm că această interdicție decurge din declarația asupra protecției oricăror persoane împotriva torturii și a altor pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante, adoptată de Adunarea generală și potrivit căreia „*acest act constituie... un ultraj la demnitatea umană și trebuie să fie condamnat ca o renegare a scopurilor Cartei Națiunilor Unite și ca o violare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale proclamate în Declarația universală a drepturilor omului...*”³¹ și în alte acte internaționale în materie de drepturi ale omului.

„ART. 6 – Cei ce răspund de aplicarea legilor trebuie să vegheze ca sănătatea persoanelor care le sînt date în pază să fie protejată pe deplin și, mai ales, să ia imediat măsuri de acordare a îngrijirilor medicale de fiecare dată când aceasta se impune.”

Analizând conținutul articolului, constatăm că:

- a) „îngrijirile medicale”, expresie care desemnează serviciile acordate de personal medical, cuprinzând medicii și personalul paramedical, trebuie să fie asigurate când sunt necesare ori solicitate.
- b) chiar dacă personalul medical este, în general, subordonat (atașat) serviciilor de aplicare a legilor, răspunzătorii de aplicarea legilor trebuie să hotărască, pe baza avizului acestui personal, când el recomandă ca persoana plasată sub paza lor, să fie supusă unui tratament aplicat de personal medical, nedepinzând de serviciul de aplicare a legilor ori să consulte un asemenea personal medical.
- c) se înțelege, de asemenea, că cei răspunzători de aplicarea legilor trebuie să asigure îngrijiri medicale victimelor încălcărilor de lege sau a accidentațiilor care au rezultat din acestea.

³¹Declarația Universală a Drepturilor Omului a Adunării Generale a ONU, Rezoluția nr. 3452

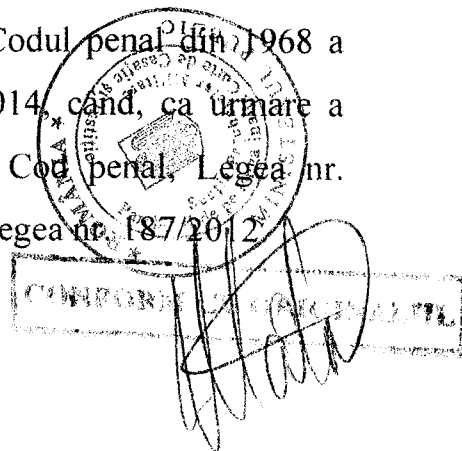
În concluzie, prin Declarația Universală a Drepturilor Omului (adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la data de 10 septembrie 1948 și semnată de România la data de 14 decembrie 1955), s-a statuat că toate ființele umane sunt egale în drepturi (art. 1), că fiecare om se poate prevala de toate drepturile proclamate în Declarație, fără nicio deosebire, inclusiv de opinie politică (art. 2 alin. 1), că orice ființă umană are dreptul la viață (art. 3) și nu poate fi supusă la tortură, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante (art. 5) și, respectiv, că toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prevederile Declarației, dar și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare (art. 7).

Legea nr. 15/1968 privind Codul penal a prevăzut infracțiunea de tratamente neomenoase în cuprinsul art. 358 din cadrul Titlului XI al Părții Speciale - Infracțiuni contra păcii și omenirii.

În varianta tip infracțiunea se realizează, sub aspectul laturii obiective, fie prin supunerea persoanelor căzute sub puterea adversarului la tratamente neomenoase, fie la experiențe medicale sau științifice ce nu sunt justificate de un tratament medical în interesul lor. Prin supunerea unei persoane la tratamente neomenoase se înțelege obligarea persoanei la condiții de hrană, locuință, îmbrăcăminte, de igienă, asistență medicală etc. greu de suportat fizic și umilitoare din punct de vedere moral.

În varianta prevăzută la alin. 3 al art. 358 infracțiunea se realiza, sub aspectul laturii obiective, prin torturarea, mutilarea sau exterminarea persoanelor prevăzute în alin. 1.

Norma de incriminare prevăzută de art. 358 din Codul penal din 1968 a rămas în vigoare nemodificată până la data de 01.02.2014, când, ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Noul Cod penal, Legea nr. 15/1968 a fost abrogată potrivit dispozițiilor art. 250 din Legea nr. 187/2012.

În cuprinsul Legii nr. 286/2009 privind Noul Cod penal nu se mai regăsește incriminată o infracțiune cu denumirea „tratamente neomenoase”.

Așa cum rezultă din tezele prealabile ale proiectului Codului penal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1183/2008, relațiile sociale ocrotite în codul penal din 1968 în Titlul XI - Infracțiuni contra păcii și omenirii - sunt ocrotite în prezent prin incriminările cuprinse în Titlul XII - Infracțiuni de genocid, contra umanității și de război.

Menționăm că, în cuprinsul tezelor prealabile s-a precizat că noul Cod penal „va reglementa într-o formă complet revizuită, într-un titlu distinct, infracțiunile de genocid, infracțiunile contra umanității și infracțiunile de război”.

Conform art. 439 din Codul penal constituie infracțiuni contra umanității *„săvârșirea, în cadrul unui atac generalizat sau sistematic, lansat împotriva unei populații civile, a uneia dintre următoarele fapte:*

- a) uciderea unor persoane;
- b) supunerea unei populații sau părți a acesteia, în scopul de a o distruge în tot sau în parte, la condiții de viață menite să determine distrugerea fizică, totală sau parțială, a acesteia;
- c) sclavia sau traficul de ființe umane, în special de femei sau copii;
- d) deportarea sau transferarea forțată, cu încălcarea regulilor generale de drept internațional, a unor persoane aflate în mod legal pe un anumit teritoriu, prin expulzarea acestora spre un alt stat sau spre un alt teritoriu ori prin folosirea altor măsuri de constrângere;
- e) *torturarea unei persoane aflate sub paza făptuitorului sau asupra căreia acesta exercită controlul în orice alt mod, cauzându-i vătămări fizice sau psihice, ori suferințe fizice sau psihice grave, ce depășesc consecințele sancțiunilor admise de către dreptul internațional;*

f) violul sau agresiunea sexuală, constrângerea la prostituție, sterilizarea forțată sau detenția ilegală a unei femei rămase gravidă în mod forțat, în scopul modificării compoziției etnice a unei populații;

g) vătămarea integrității fizice sau psihice a unor persoane;

h) provocarea dispariției forțate a unei persoane, în scopul de a o sustrage de sub protecția legii pentru o perioadă îndelungată, prin răpire, arestare sau deținere, la ordinul unui stat sau al unei organizații politice ori cu autorizarea, sprijinul sau asentimentul acestora, urmate de refuzul de a admite că această persoană este privată de libertate sau de a furniza informații reale privind soarta care îi este rezervată ori locul unde se află, de îndată ce aceste informații au fost solicitate;

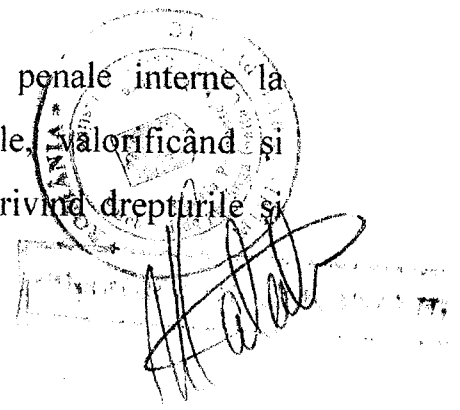
i) întemnițarea sau altă formă de privare gravă de libertate, cu încălcarea regulilor generale de drept internațional;

j) persecutarea unui grup sau a unei colectivități determinate, prin privare de drepturile fundamentale ale omului sau prin restrângerea gravă a exercitării acestor drepturi, pe motive de ordin politic, rasial, național, etnic, cultural, religios, sexual ori în funcție de alte criterii recunoscute ca inadmisibile în dreptul internațional;

k) alte asemenea fapte inumane ce cauzează suferințe mari sau vătămări ale integrității fizice sau psihice”.

Conform alineatului 2 al aceluiași articol constituie infracțiune „faptele prevăzute în alin. (1), săvârșite în cadrul unui regim instituționalizat de oprimare sistematică și de dominare a unui grup rasial asupra altuia, cu intenția de a menține acest regim”.

Textul art. 439 C.pen realizează alinierea legislației penale interne la standardele art. 7 din Statutul Curții Penale Internaționale, valorificând și definițiile anterioare promovate de legislația internațională privind drepturile și

libertățile fundamentale ale omului, precum și de statutele tribunalelor penale internaționale.

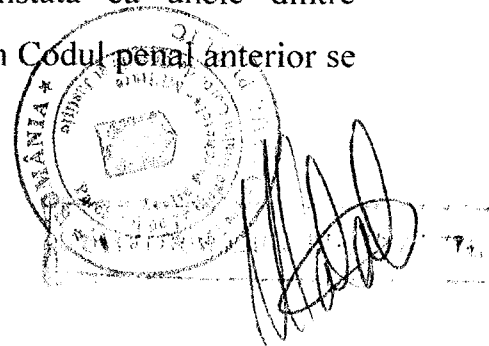
Astfel, sub denumirea marginală „Infrațiuni contra umanității” sunt încorporate într-un singur articol 12 infrațiuni distincte, care pot fi comise atât în timp de pace, cât și în timp de război, legiuitorul român optând pentru explicitarea noțiunilor în cuprinsul fiecărei norme de incriminare.

Varianta tip a infracțiunii, reglementată la alin. 1, presupune săvârșirea, în cadrul unui atac generalizat sau sistematic, lansat împotriva unei populații civile, atât în timp de pace, cât și în timp de război, a uneia dintre cele 11 modalități normative descrise la lit. a)-k).

Atacul îndreptat împotriva unei populații civile este definit de art. 7 paragraful 2 lit. a) din Statut ca fiind comportamentul care constă în comiterea multiplă de acte dintre cele descrise în textul de incriminare împotriva oricărei populații civile, în aplicarea sau în sprijinirea politicii unui stat ori a unei organizații având ca scop un asemenea atac. Ca trăsături ce definesc atacul, s-au prevăzut, alternativ, caracterul generalizat sau sistematic. Atacul generalizat este acela care privește o categorie întreagă a populației civile, iar atacul sistematizat este acela care are o derulare dinainte gândită și planificată. În doctrină s-a arătat că aceasta presupune existența unei guvernări totalitare, care, în mod discreționar, lansează campanii represive împotriva opozanților politici.

Varianta asimilată de la alin. 2 se reține atunci când oricare dintre cele 11 fapte distincte prevăzute în primul alineat al textului de incriminare se comite în cadrul unui regim instituționalizat de oprimare sistematică și de dominare a unui grup rasial asupra altuia, cu intenția de a menține acest regim.

În raport de cele menționate anterior, se constată că unele dintre modalitățile de săvârșire a infracțiunii prev. la art. 358 din Codul penal anterior se

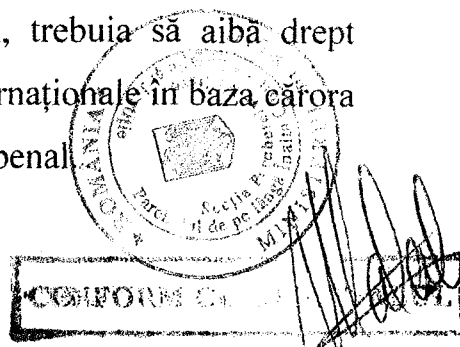
regăsesc în conținutul normativ al dispozițiilor de la art. 439 din actualul Cod penal.

Față de cele de mai sus, apreciem că faptele săvârșite de inculpați întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii contra umanității prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k atât sub aspectul laturii obiective, cât și sub aspectul laturii subiective.

Crimele împotriva umanității erau definite și confirmate la data săvârșirii tuturor actelor materiale reținute în sarcina inculpaților (care puteau astfel să prevadă angajarea răspunderii lor pentru infracțiuni de această natură) prin Statutul Tribunalului Militar Internațional de la Nürnberg din data de 08 august 1945 (art. 6 lit. c) și, respectiv, prin Rezoluțiile Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite 3 (I) și 95 (I) din datele de 13 februarie 1946 și 11 decembrie 1946 astfel: uciderea, exterminarea, plasarea în sclavie, deportarea și orice alte acte inumane comise împotriva oricărei populații civile, înainte sau în timpul războiului, precum și persecuțiile pe motive, între altele, politice, indiferent dacă aceste fapte constituiau sau nu o încălcare a dreptului intern al țării unde au fost comise.

În practica Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că lipsa unei codificări a crimelor de război și împotriva umanității era specifică perioadei regimurilor comuniste, atât la nivel internațional, cât și la nivelul jurisdicțiilor naționale tragerea la răspundere făcându-se prin raportare la legi adoptate ulterior datei săvârșirii faptei.

Pentru a nu contraveni totuși principiului fundamental al neretroactivității legii penale, potrivit criteriului avut în vedere de Tribunalul de la Nürnberg și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, conținutul constitutiv al infracțiunilor, așa cum au fost definite de legislația de după război, trebuia să aibă drept corelativ cel puțin existența unor convenții și cutume internaționale în baza cărora cei ce au săvârșit faptele să poată prevedea caracterul lor penal.

Astfel, prin hotărârea Marii Camere din data de 17.05.2010 în *Cauza Kononov c. Lituania* Curtea EDO a reținut următoarele:

- persoanele care desfășoară o activitate profesională trebuie să manifeste un grad înalt de precauție atunci când își îndeplinesc atribuțiile și este de așteptat ca ele să aibă o deosebită grijă în evaluarea riscurilor pe care le implică o astfel de activitate (*Pessino c. Franța, nr. 40403/02, § 33*);

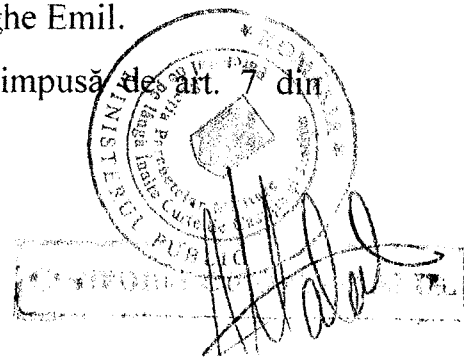
- nici chiar un soldat de rând nu poate să manifeste o supunere totală, oarbă, față de o ordine care violează în mod flagrant nu doar dreptul intern, ci și drepturile omului recunoscute în plan internațional, mai ales dreptul la viață, o valoare supremă în ierarhia internațională a drepturilor omului (*K.-H.W. c. Germania, nr. 37201/97, § 75*);

- punerea sub acuzare a petentului (și ulterior condamnarea lui), în temeiul dreptului internațional în vigoare la data comiterii faptelor imputate și pe care l-au aplicat instanțele naționale, nu pot fi considerate urmări imprevizibile.

Pentru aceste considerente Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Marea Cameră în *Cauza Kononov c. Letonia (Cererea nr. 36376/04)* a conchis că „...la data comiterii lor, actele petentului constituiau infracțiuni definite cu destulă accesibilitate și predictibilitate, de legile și de cutumele războiului”, ceea ce satisface exigența impusă de art. 7 din Convenție.

În legătură cu această cerință reținută de Curtea EDO, rezultă că inculpații, prin natura funcțiilor pe care le ocupau, ministru de interne (George Homoștean), șef al Departamentului Securității Statului (Tudor Postelnicu), respectiv ofițeri în cadrul Direcției a VI-a a Departamentului Securității Statului (Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile), puteau și, mai ales, aveau obligația să prevadă caracterul represiv al acțiunilor desfășurate împotriva disidentului Ursu Gheorghe Emil.

Astfel, este îndeplinită condiția de predictibilitate impusă de art. 7 din Convenție.

În acest sens, se reține că inculpații Pîrvulescu Marin și Hodiș Vasile, în calitate de ofițeri anchetatori în cadrul Direcției a VI-a a D.S.S. (absolvenți ai Facultății de Drept), aveau obligația de a cunoaște și de a respecta pactele și convențiile internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului. Aceștia trebuiau să cunoască faptul că libertatea de exprimare și de manifestare a opiniilor reprezintă un drept al omului garantat de legislația internațională, care nu putea fi suprimat sau îngrădit pe motive politice.

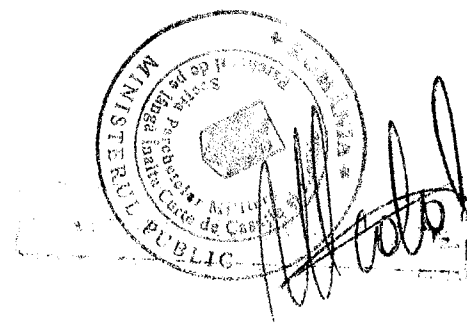
La rândul lor, inculpații Homoștean George și Tudor Postelnicu, în calitate lor de membrii în structurile de conducere ale statului comunist, erau obligați de însăși prevederile Constituției din 1968 să vegheze la respectarea prevederilor pactelor și convențiilor internaționale.

Prin urmare, toți inculpații aveau posibilitatea reală de a previziona caracterul represiv al faptelor săvârșite și de a conștientiza pericolul social mărit al acțiunilor lor în raport de standardele impuse de comunitatea internațională în domeniul protecției drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Cu privire la structura și conținutul juridic al infracțiunii contra umanității prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal reținute în sarcina inculpaților mr. (rez.) Pîrvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile precizăm următoarele:

Situația premisă

Faptele inculpaților au fost comise în contextul politicii generalizate impuse de statul comunist după anul 1945, care viza reprimarea oricăror forme de opoziție la idealurile impuse de conducerea de partid și de stat. Astfel, probatoriul administrat în cauză conturează, fără echivoc, situația premisă impusă de dispozițiile art. 439 din Codul penal referitoare la atacul generalizat sau sistematic lansat asupra populației civile.

Latura obiectivă

Actele materiale reținute în sarcina inculpaților Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile se circumscriu următoarelor variante normative:

- lit. e torturarea unei persoane aflate sub paza făptuitorului sau asupra căreia acesta exercită controlul în orice alt mod, cauzându-i vătămări fizice sau psihice, ori suferințe fizice sau psihice grave, ce depășesc consecințele sancțiunilor admise de către dreptul internațional;

- lit. g vătămarea integrității fizice sau psihice a unor persoane;

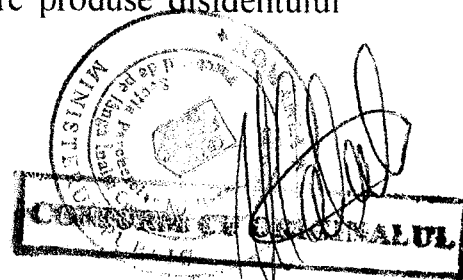
- lit. k alte asemenea fapte inumane ce cauzează suferințe mari sau vătămări ale integrității fizice sau psihice.

Astfel, din probele administrate în cauză rezultă că în perioada ianuarie - noiembrie 1985, când Ursu Gheorghe Emil a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, cei doi inculpați, în calitate de lucrători ai Securității, au acționat în mod nelegal, desfășurând acțiuni de reprimare și intimidare a disidentului Ursu Gheorghe Emil (filaj, urmărire informativă, percheziții, audieri sistematice, acte de violență fizică și psihică), acțiuni care s-au circumscris politicii represive instituite de regimul comunist din România împotriva tuturor persoanelor care se opuneau conducerii de partid și de stat.

Urmarea imediată

Acțiunile desfășurate de cei doi inculpați în calitate de ofițeri în cadrul Direcției a VI-a a Departamentului Securității Statului au avut ca urmare producerea de suferințe fizice și psihice grave și au fost de natură să aducă o atingere gravă a drepturilor și libertăților fundamentale, în principal dreptului la viață în ce privește pe disidentul Ursu Gheorghe Emil.

Între acțiunile inculpaților și rezultatele vătămătoare produse disidentului Ursu Gheorghe Emil există legătură de cauzalitate.

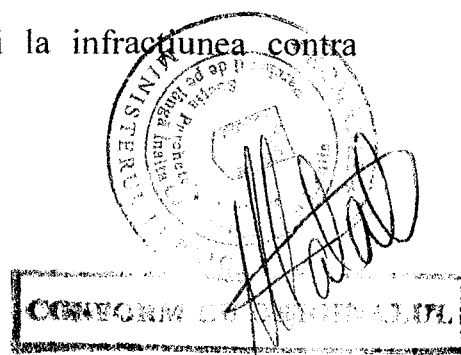
Cu privire la inculpații Homoștean George și Tudor Postelnicu, în sarcina cărora s-a reținut participația penală la faptele comise de inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile sub forma complicității la infracțiunea contra umanității prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal, din probele administrate rezultă următoarele:

În calitate de înalți demnitari ai statului comunist, inculpații George Homoștean (fost ministru de interne în perioada 1978-1987) și Tudor Postelnicu (fost șef al Departamentului Securității Statului în perioada 1978-1987) au fost exponenții regimului totalitar, regim care a desfășurat o acțiune concertată, sistematică și bine organizată, la nivelul aparatului represiv, împotriva persoanelor care se opuneau statului comunist.

Cei doi foști demnitari, în exercitarea abuzivă a funcțiilor deținute, au întreprins demersuri dolosive în scopul ascunderii cauzelor reale ale cercetării disidentului Ursu Gheorghe Emil și, ulterior, ale cauzelor decesului.

Astfel, inc. Homoștean George și inc. Tudor Postelnicu au transmis către Ambasadele României de la Paris și Washington documente oficiale prin care au disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor întreprinse de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru opinii considerate ostile regimului comunist.

Prin faptele comise, constând în aceea că, la solicitarea comunității internaționale și a unor oameni politici din SUA, au ascuns caracterul represiv al acțiunilor îndreptate împotriva disidentului Ursu Gheorghe Emil, inculpații Homoștean George și Tudor Postelnicu au înlesnit săvârșirea faptelor comise de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile, fapte care se circumscriu participației penale în forma complicității la infracțiunea contra

umanității, prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal.

VII. DATE REFERITORE LA INCULPAȚI:

În ceea ce privește pe inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile

Prin sentința nr. 2115/03.09.2015, respectiv sentința nr. 2299/21.09.2015 Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ a constatat calitatea de lucrător al Securității a inculpatului col. (rez.) Hodiș Vasile, respectiv a inculpatului mr. (rez.) Pârvulescu Marin.

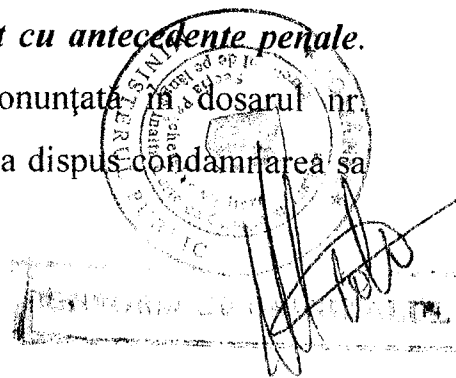
În ambele sentințe se reține că cei doi inculpați au desfășurat, în concret, activități prin care au suprimat și afectat grav drepturile și libertățile fundamentale ale omului, au instituit un regim sever de detenție în mod nejustificat, au suprimat dreptul la viața privată, liberă exprimare, dreptul la libera corespondență, inviolabilitatea domiciliului.

La data săvârșirii faptelor, gradul militar al inculpatului Hodiș Vasile era de locotenent major.

În ceea ce privește pe inculpatul civ. Homoștean George

Având în vedere faptul că, în perioada în care a săvârșit faptele reținute în sarcina sa, inculpatul Homoștean George îndeplinea funcția de ministru de interne, efectuarea în continuare a urmăririi penale față de acesta s-a dispus cu respectarea disp. art. 12 din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială.

Inculpatul civ. Homoștean George este *cunoscut cu antecedente penale*. Prin *decizia nr. 1292 din data de 12.03.2002*, pronunțată în dosarul nr. 2932/1998, Curtea Supremă de Justiție – Secția Penală a dispus condamnarea sa

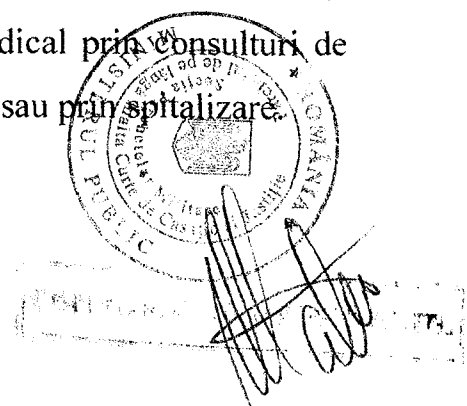
și a inculpatului Tudor Postelnicu la câte 14 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen pentru instigare la infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art. 25 rap. la art. 174, art. 176 alin. 1 lit. b cu aplic. art. 75 lit. a, art. 74, art. 76 și art. 13 C.pen. Conform art. 2 din Decretul nr. 11/1988, instanța a redus pedepsele aplicate celor doi inculpați cu 1/2, urmând să execute câte 7 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen. (vol. 15/101-119)

Prin Decretul nr. 952/27.11.2002 privind acordarea unor grațieri individuale, Președintele României Ion Iliescu a grațiat restul rămas neexecutat din pedeapsa cu închisoare aplicată condamnatul Homoștean George.

În ceea ce privește pe inculpatul civ. Tudor Postelnicu

Prin ordonanța nr. 32/P/2014 din data de 27.05.2016, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare a dispus efectuarea unei expertize medico-legale de către medici legiști din cadrul Institutului Național de Medicină Legală Mina Minovici pentru a se stabili afecțiunile medicale de care suferă inculpatul Tudor Postelnicu și dacă acestea reprezintă o boală gravă în sensul art. 312 C.pr.pen care îl împiedică să ia parte la procesul penal.

Din raportul de primă expertiză medico-legală nr. A1/5571/2016 din data de 20.07.2016, întocmit de Institutul Național de Medicină Legală Mina Minovici rezultă că inculpatul civ. Tudor Postelnicu prezintă o patologie complex și severă, cu evoluție progredient nefavorabilă, care, corelată cu vârsta înaintată, generează un risc permanent de decompensare a echilibrului biologic, ceea ce impune pe lângă asigurarea unui tratament medical pentru afecțiunile organice menționate și un regim igienico-dietic strict, precum și monitorizare medicală prin consultări de specialitate periodice sau la nevoie, efectuate ambulatoriu sau prin spitalizare.

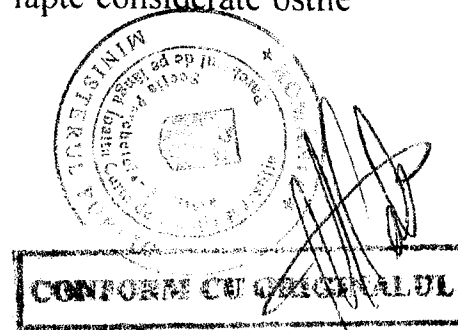
În raport de stadiul afecțiunilor pe care le prezintă, s-a apreciat că, la momentul actual, inculpatul civ. Tudor Postelnicu poate participa la desfășurarea procesului penal, cu excepția perioadelor în care necesită spitalizare pentru reevaluare medical sau datorită acutizării patologiei.

Inculpatul civ. Tudor Postelnicu, invocând starea precară a sănătății, și-a exercitat dreptul de a nu face nici o declarație.

Inculpatul civ. Tudor Postelnicu este *cunoscut cu antecedente penale*. Prin decizia nr. 1292 din data de 12.03.2002, pronunțată în dosarul nr. 2932/1998, Curtea Supremă de Justiție – Secția Penală a dispus condamnarea sa și a inculpatului Homoștean George la câte 14 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen pentru instigare la infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art. 25 rap. la art. 174, art. 176 alin. 1 lit. b cu aplic. art. 75 lit. a, art. 74, art. 76 și art. 13 C.pen. Conform art. 2 din Decretul nr. 11/1988, instanța a redus pedepsele aplicate celor doi inculpați cu 1/2, urmând să execute câte 7 ani închisoare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen. (vol. 15/101-119)

VIII. DATE REFERITOARE LA URMĂRIREA PENALĂ

În temeiul disp. art. 305 alin. 1 și 2 din Codul de Procedură penală, **prin ordonanța din data de 15.01.2015**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare a dispus începerea urmăririi penale *in rem* sub aspectul săvârșirii infracțiunii contra umanității, prev. și ped. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen, în ceea ce privește acțiunile represive și sistematice desfășurate împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist.

Prin **ordonanța din data de 19.01.2015** și **ordonanța din data de 13.11.2015**, în temeiul disp. art. 305 alin. 3 C.pr.pen, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare a dispus *efectuarea în continuare a urmăririi penale față de mr. (rez) Pârvulescu Marin*

respectiv *față de col. (rez) Hodiș Vasile*

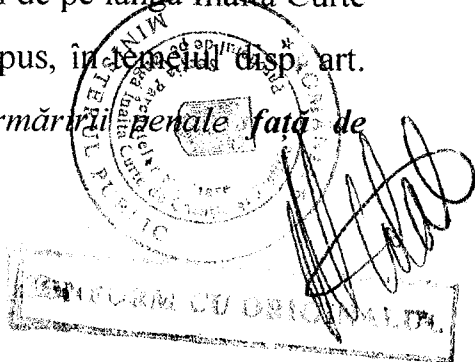
foști ofițeri în cadrul Direcției a VI-a Cercetări Penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal.

Prin **ordonanța din data de 02.02.2016**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare a dispus, în temeiul disp. art. 305 alin. 3 C.pr.pen, *efectuarea în continuare a urmăririi penale față de Homoștean George*

fost ministru de interne în perioada 1978-1987 în Guvernul Republicii Socialiste România, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității, prev. de art. 48 Cod penal rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g, k din Codul penal.

Având în vedere calitatea de membru al guvernului, efectuarea în continuare a urmăririi penale față de Homoștean George s-a dispus cu respectarea disp. art. 12 din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială.

Prin **ordonanța din data de 26.04.2016**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare a dispus, în temeiul disp. art. 305 alin. 3 C.pr.pen, *efectuarea în continuare a urmăririi penale față de*

Postelnicu Tudor,

pentru complicitate la infracțiunea contra umanității prevăzută de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal.

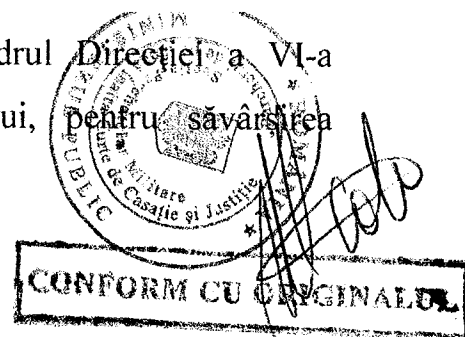
Prin **ordonanța din data de 25.06.2016**, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare a dispus, în temeiul art. 309 alin. 1 din Codul de procedură penală, *punerea în mișcare a acțiunii penale față de:*

- suspect mr. (rez) Pârvulescu Marin,

fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen, constând în aceea că, în perioada în care ing. disident Ursu Gheorghe Emil a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, împreună cu suspect col. (rez) Hodiș Vasile, l-a supus unor măsuri represive și sistematice (filaj, urmărire informativă, percheziții, audieri sistematice, acte de violență fizică și psihică), acțiuni care au fost de natură să aducă o atingere gravă drepturilor și libertăților sale fundamentale, în principal dreptului la viață;

- suspect col. (rez) Hodiș Vasile,

fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea

infracțiunii contra umanității, prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen, constând în aceea că în perioada în care ing. disident Ursu Gheorghe Emil a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte sau fapte considerate ostile regimului comunist, împreună cu suspect mr. (rez) Pârvulescu Marin, l-a supus unor măsuri represive și sistematice (filaj, urmărire informativă, percheziții, audieri sistematice, acte de violență fizică și psihică), acțiuni care au fost de natură să aducă o atingere gravă drepturilor și libertăților sale fundamentale, în principal dreptului la viață;

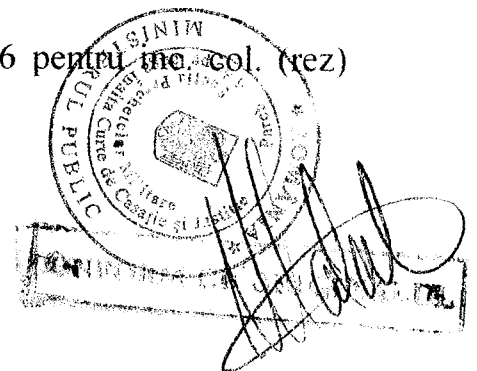
- *suspect civ. Homoștean George,*

fost ministru de interne, pentru complicitatea la săvârșirea infracțiunii contra umanității, prev. de art. 48 Cod penal rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g, k din Codul penal, constând în aceea că a întocmit și transmis, în cursul lunii octombrie și noiembrie 1985, documente oficiale ale statului român, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, către Ambasadele Republicii Socialiste România de la Paris și Washington, prin care a disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor îndreptate împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru opinii considerate ostile regimului comunist.

Inculpaților *mr. (rez) Pârvulescu Marin, col. (rez) Hodiș Vasile* și *civ. Homoștean George* le-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile prevăzute de *art. 108 și art. 83 C.pr.pen.* întocmindu-se în acest sens:

- procesele-verbale din 20.01.2015 și 01.06.2016 pentru inc. mr. (rez) Pârvulescu Marin;

- procesele-verbale din 18.11.2015 și 02.06.2016 pentru inc. col. (rez) Hodiș Vasile;

- procesele-verbale din 01.03.2016 și 08.07.2016 pentru inc. civ. Homoștean George.

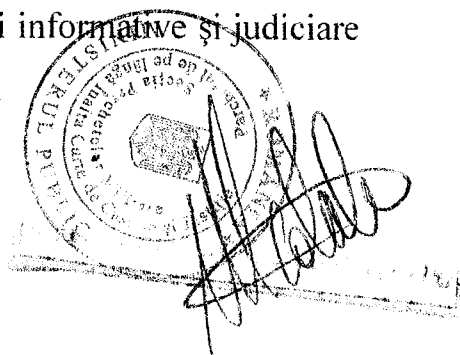
Inculpatul *mr. (rez) Pârvulescu Marin* nu a solicitat să fie asistat de un apărător ales.

Inculpatului *col. (rez) Hodiș Vasile* i-a fost asigurată asistența juridică în timpul urmăririi penale, fiind asistat de *apărător ales av. Oprea Natanaela* (delegația seria B nr. 1609228 din 24.06.2016, aflată în vol. 5, fila 56).

Inculpatului *civ. Homoștean George* i-a fost asigurată asistența juridică în timpul urmăririi penale, fiind asistat de *apărător ales av. Tomulețiu Bogdan* (delegația seria AB nr. 0005 din 12.02.2016, aflată în vol. 5, fila 97).

Prin **ordonanța nr. 32/P/2014 din data de 26.07.2016** Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare a dispus, în temeiul art. 309 alin. 1 din Codul de procedură penală, *punerea în mișcare a acțiunii penale față de suspect civ. Tudor Postelnicu,*

fost șef al Departamentului Securității Statului, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității prevăzută de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen cu aplic. art. 5 C.pen, constând în aceea că, în cursul lunilor octombrie și noiembrie 1985, a dispus întocmirea unor note în baza cărora au fost redactate documente oficiale ale statului român, transmise prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, către Ambasadele Republicii Socialiste România de la Paris și Washington, prin care a disimulat caracterul represiv și politic al acțiunilor întreprinse de inculpații maior (rez) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile împotriva lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada în care acesta a făcut obiectul urmăririi informative și judiciare pentru acte și fapte considerate ostile regimului comunist.

Inculpatului civ. Tudor Postelnicu i-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile prevăzute de *art. 108 și art. 83 C.pr.pen*, întocmindu-se procesele verbale din 26.07.2016 și 27.07.2016.

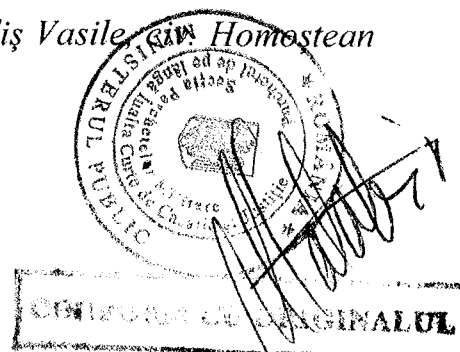
Inculpatului civ. Tudor Postelnicu i-a fost asigurată asistența juridică în timpul urmăririi penale, fiind asistat de *apărător ales av. George Alexandru* (delegația seria B nr. 2444165 din 17.05.2016, aflată în vol. 5, fila 195) și *apărător ales av. Boldor-Flitan Corneliu* (delegația seria B nr. 2444178 din 05.07.2016, aflată în vol. 5, fila 196).

Din raportul de primă expertiză medico-legală nr. A1/5571/2016 din data de 20.07.2016, întocmit de Institutul Național de Medicină Legală Mina Minovici rezultă că inculpatul civ. Tudor Postelnicu prezintă o patologie complex și severă, cu evoluție progredient nefavorabilă, care, corelată cu vârsta înaintată, generează un risc permanent de decompensare a echilibrului biologic, ceea ce impune pe lângă asigurarea unui tratament medical pentru afecțiunile organice menționate și un regim igienico-dietic strict, precum și monitorizare medical prin consulturi de specialitate periodice sau la nevoie, efectuate ambulatoriu sau prin spitalizare.

În raport de stadiul afecțiunilor pe care le prezintă, s-a apreciat că, la momentul actual, inculpatul civ. Tudor Postelnicu poate participa la desfășurarea procesului penal, cu excepția perioadelor în care necesită spitalizare pentru reevaluare medical sau datorită acutizării patologiei.

IX. LATURA CIVILĂ

În conformitate cu disp. art. 20 C.pr.pen, Ursu Andrei Horia, în calitate de fiu al victimei Ursu Gheorghe Emil, s-a constituit parte civilă împotriva *inculpaților mr. (rez) Pârvulescu Marin, col. (rez.) Hodiș Vasile*

George și civ. Tudor Postelnicu conform declarației din data de 26.01.2015, urmând ca pretențiile civile să le formuleze în fața instanței.

Părții civile Ursu Andrei Horia i-a fost asigurată asistența juridică în timpul urmăririi penale fiind asistată de avocatul ales Alexandru Olănescu și Schifor Doru, din cadrul Mușat & Asociații S.p.a.r.l. (delegația seria B nr. 1861113 din 21.11.2014, aflată în vol. 4, fila 4, delegația seria B nr. 2449934 din 02.06.2016, aflată în vol. 4, fila 12).

*

*

*

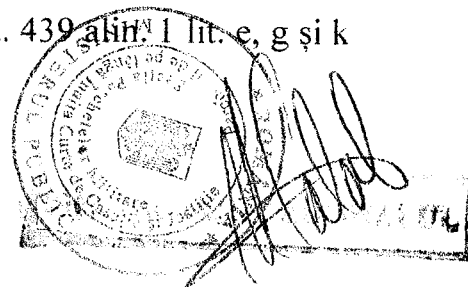
Constatând că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă și există probele necesare și legal administrate, în temeiul art. 327 lit. a din C.pr.pen.

DISPUNEM:

1. Trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților:

- *mr. (rez) Pârvulescu Marin,*

fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securității Statului, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k C.pen,

- col. (rez) *Hodiş Vasile,*

fost ofiţer în cadrul Direcţiei a VI-a Cercetări penale din Departamentul Securităţii Statului, pentru săvârşirea infracţiunii contra umanităţii, prevăzută şi pedepsită de art. 439 alin. 1 lit. e, g şi k C.pen,

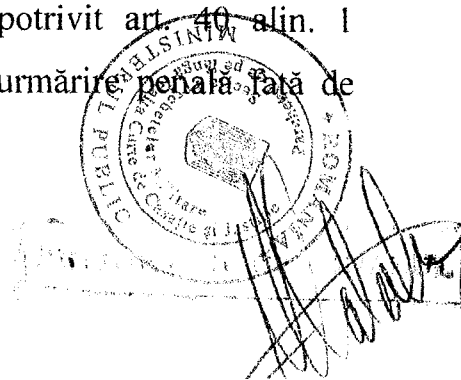
- civ. *Homoştean George,*

fost ministru de interne, pentru complicitatea la săvârşirea infracţiunii contra umanităţii, prevăzută şi pedepsită de art. 48 Cod penal rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g, k din Codul penal

- civ. *Tudor Postelnicu,*

fost şef al Departamentului Securităţii Statului, pentru complicitate la săvârşirea infracţiunii contra umanităţii prevăzută şi pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g şi k C.pen

2. În temeiul art. 329 din C.pr.pen., prezentul rechizitoriu însoţit de 4 copii certificate şi de dosarul cauzei se transmite Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Secţia Penală, competentă să judece cauza în fond, potrivit art. 40 alin. 1 C.pr.pen., deoarece în cauză au fost efectuate acte de urmărire penală faţă de

inculpatul civ. Homoștean George, care l-a data săvârșirii faptelor avea calitatea de ministru de interne, urmând a fi citate următoarele persoane:

Inculpați:

- *mr. (rez) Pârvulescu Marin* -

- *col. (rez) Hodiș Vasile* -

- *civ. Homoștean George*

- *civ. Tudor Postelnicu* -

Partea civilă:

- **Ursu Andrei Horia** -

Partea civilă a indicat ca adresă aleasă pentru a-i fi comunicate actele de procedură sediul S.p.a.r.l. Mușat & Asociații situat în

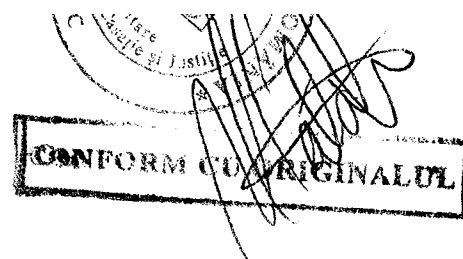
Martori:

- **Toader Florica** -

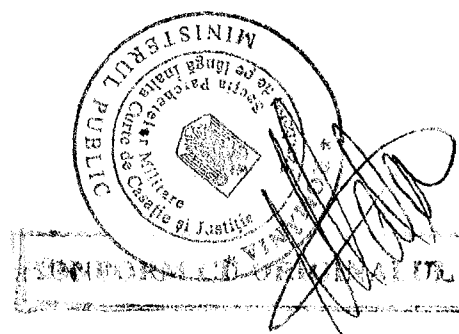
- **Popa Dan** -

- **Cojocaru Gheorghe** -

- **Palamariu Florinel** -

- Munteanu Ion -
- Alexa Ion -
- Ghebac Radu .
- Casapu Mitruş-Laurenţiu
- Cimpoieru Vasile .
- Martin Cristian -
- Caracostea Stere .
- Pascale Gheorghe -
- Radu Gheorghe -
- Clită Marian -
- Iulian Vlad -
- Ţencu Alexandru -
- Rogoian Aurel -

- Gavrilescu Nicolae, -
- dr. Marinescu-Pașoi Bebe-Sorana,
- dr. Ghiță Gheorge, -
- Ulmeanu Petruța, -
- Ion Niculae -
- Neamțu Emond Dumitru
- Neguriță Vasile -

3. Conform prevederilor art. 274, alin. (1) din C.pr.pen. solicităm obligarea inculpaților la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 6.000 lei.

PROCUROR MILITAR SEF SECȚIE

General de brigada magistrat
COSNEANU GHEORGHE

PROCUROR MILITAR

colonel magistrat
TUDOR MARIAN

Tudor Marian

PROCUROR MILITAR

colonel magistrat
CULEA CLAUDIU

